P. C. CAST + KRISTIN CAST

NEW YORK TIMES BESTSELLER

BİR GECE EVİ ROMANI

EJDERHA'NIN YEMİNİ

PEGASUS

ZOEY İŞARETLENMEDEN VE GECE EVİ'NE GELMEDEN ÖNCE… LANKFORD ADINDA BİR EJDERHA VARDI. AŞK ONU DÖNÜŞTÜRDÜ, UNUTULMASI GÜÇ BİR SÖZ VERDİ ve KARANLIK ONUN PEŞİNDE!

Ejderha Lankford'un gizemli geçmişi Gece Evi serisinin yazarları PC Cast ve Kristin Cast'ın bu kısa romanında aydınlanıyor.

Bir Çaylak olarak İşaretlendi, aşkının esiri oldu, acımasız bir düşmanla karşı karşıya…

SERİNİN İLK SEKİZ KİTABI

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-5360-02-3

Kapak Tasarım: Angela Goddard
Kapak Görselleri: Kılıç © Steve Gardner Pixelworks Studios
Kız © Image Source / Getty Images
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke

Gece Evi Serisi
P. C. CAST ve KRISTIN CAST

İşaret
İhanet
Seçilmiş
Vahşi
Av
Baştan Çıkarılmış
Yanmış
Uyanmış
Çaylak El Kitabı 101

EJDERHA'NIN YEMİNİ

P. C. CAST ve KRISTIN CAST

İngilizceden Çeviren:
Sevinç Tezcan Yanar

Pegasus Yayınları: 374
Bestseller Roman: 158

EJDERHA'NIN YEMİNİ
P. C. CAST ve KRISTIN CAST
Özgün Adı: DRAGON'S OATH

Editör: Duygu Bolut
Düzelti: Özkan Özdem
Sayfa Tasarım: Meral Gök
Kapak Tasarım: Yunus Bora Ülke
Kapak Baskı: Gündüz Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

2. Baskı: İstanbul, Şubat 2014
ISBN: 978-605-5360-02-3
Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2011
Copyright © 2011, P. C. CAST VE KRISTIN CAST
Görseller © 2011, KIM DONER

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
St. Martin's Griffin, New York'tan alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Tüm Savaşçı okuyucularımıza. Sizi seviyoruz!

Her zaman olduğu gibi temsilcimiz ve dostumuz Meredith Bernstein'a teşekkürlerimizi sunmak istiyoruz.

Harika St. Martin's Press ailemize de teşekkürler!

Bu kitabın büyüleyici görsellerini yaratan dostumuz Kim Doner'a da özellikle teşekkürler. Bu hikâyenin onun yetenekli kalemiyle şekillenmesini izlemek büyük bir zevkti.

BÖLÜM BİR

Bugün, Oklahoma

Ejderha Lankford'un içi öfke ve karmaşayla kaynıyordu. Oğlanın ölümünün ve Tanrıçanın katalizmik ziyaretinin üstünden bu kadar kısa süre geçmişken, Neferet onlara gerçekten veda mı ediyordu?

"Neferet? Peki, ya çaylağın bedeni ne olacak? Nöbet tutmaya devam etmemiz gerekmez mi?" Ejderha, Yüksek Rahibesine hitap ederken, büyük bir çaba harcayarak, sesinin sükûnetini ve ses tonunun duygusuzluğunu korumuştu. Neferet güzel, zümrüt yeşili gözlerini ona çevirdi. Doğal bir gülümsemeyle, "Hatırlattığın iyi oldu, Kılıç Ustası," dedi. "Jack'i mor mumlarla onurlandıranlar, ayrılmadan önce mumlarını cenaze ateşine atsın. Erebus'un Oğulları gecenin kalan kısmında zavallı çaylağın bedeninin başında nöbet tutacak."

"Nasıl isterseniz, Rahibe." Ejderha, teninin neden böyle –kir ve pislikle kaplıymış gibi– karıncalandığını merak ederek, Neferet'in önünde eğildi. Birdenbire izah edilemeyecek bir çok ama çok sıcak suda yıkanma arzusuyla dolmuştu. Bilinci yumuşak bir sesle *Neferet yüzünden,* dedi. *Kalona*

yerin altından kurtulduğundan beri, onda yolunda gitmeyen bir şeyler var. Eskiden hissederdin ya...

Ejderha kafasını salladı ve çenesini dikleştirdi. Çevresel olayların önemi yoktu. Duygular artık önemli değildi. Görev her şeyi içine almıştı, intikam her şeyin üstündeydi. Kendi kendine *Odaklan! Aklımı elimdeki işte tutmam gerek*, diye emretti ve sonra özel Savaşçılarına başıyla işaret verdi. "Kalabalığı dağıtın!"

Neferet kampüsün merkezinden ayrılıp profesörlerin dairelerinin olduğu bölüme yönelmeden önce Lenobia'yla konuşmak için durakladı. Ejderha onun olduğu yöne bakmadı bile. Aksine, bütün dikkatini harlı cenaze ateşine ve oğlanın alevler içindeki bedenine vermiş durumdaydı.

Kıdemli memurlarından Christophe "Kalabalık dağılıyor, Kılıç Ustası," dedi. "Ateşi sizinle birlikte izlemek için kaç kişi kalsın?"

Ejderha cevap vermeden önce; sadece kendini toplamak için değil, alev alev yanan cenaze ateşinin etrafında tereddütle dönmekte olan çaylak ve profesörlerin bariz bir gerginlik ve baştan ayağa üzüntü içinde oldukları gerçeğini sindirmek için de duraksadı. *Görev! Geri kalan her şey seni yüz üstü bıraktığında, yüzünü görevine çevir!*

"İki muhafız, profesörlere dairelerine kadar eşlik etsin. Kalanlarınız da çaylaklarla birlikte gidin. Hepsinin odalarına döndüklerinden emin olun. Sonra, bu korkunç gecenin sonuna kadar yatakhanelerin etrafında olun." Ejderha'nın sesi

duygu yüklüydü. "Öğrencilerin; başka şeyler konusunda kendilerini çok az emin hissedebilseler bile, en azından kendi güvenliklerinden emin olabilmek için, Erebus'un Oğulları'nın koruyucu varlıklarını hissetmeye ihtiyaçları var."

"Ama çocuğun ateşi..."

"Ben Jack'le kalacağım." Ejderha bunu itiraza fırsat bırakmayan bir tonla söylemişti. "Közlerin kızıl parlaklığı pas rengine dönene dek, çocuğun yanından ayrılmayacağım. Siz görevinizi yapın. Christophe, Gece Evi'nin size ihtiyacı var. Ben burada kalan hüznün altından kalkabilirim."

Christophe eğilerek selam verdi ve sonra Kılıç Ustası'nın emirlerine soğuk bir rasyonellikle uyarak etrafa emirler yağdırmaya başladı.

Ejderha yalnız olduğunu idrak ettiğinde, aradan sadece saniyeler geçmiş gibiydi. Geriye sadece yanan ateşin sesi –aldatıcı bir sakinleştirme gücü olan çıtırtı ve patlamaları– kalmıştı. Bunun dışında, sadece gece ve Ejderha'nın kalbindeki engin boşluk vardı.

Kılıç Ustası gözlerini, acısını yatıştıracak merhemi aralarında keşfedebilecekmiş gibi, alevlere dikmişti. Ateş kehribar ve dore, pas ve kırmızı renklerle titreşiyor; Ejderha'ya narin bir mücevheri –eşsiz, muhteşem ve taze kan rengi kadife bir kurdeleye bağlanmış– anımsatıyordu.

Eli, kendi bildiğini okur gibi, cebine uzandı. Parmakları orada bulduğu oval diskin etrafında kilitlendi. Disk, ince ve pürüzsüzdü. Sadece, bir zamanlar yüzeyine çok net ve gü-

zelce işlenmiş mavi kuşun belli belirsiz kabartmasını hissedebiliyordu. Altın parçası, elinin içinde rahatça dinleniyordu. Elini, avucunun içindeki madalyonu usulca yerleştirmeden önce; altın parçasını kavradı, korudu, sıkıca tuttu. Ejderha, kadife kurdeleyi, başparmağıyla planlanmış bir hamleden ziyade bilindik ve dalgın bir hareketle okşayarak parmaklarına doladı. Bir iç çekişten ziyade hıçkırığı çağrıştıran derin bir nefes vererek avucunu açtı ve aşağı baktı.

Jack'in cenaze ateşi madalyonun altın yüzeyinde titreşiyor, mavi kuş desenini aydınlatıyordu.

Ejderha yüksek sesle, "Missouri'nin eyalet kuşu," dedi. Her ne kadar madalyonu tutan eli titrese de, sesi duygudan yoksundu. "Acaba bugün de bütün yabaniliğinle nehre bakan ayçiçeklerine tünemiş halde bulabilir miyiz seni? Yoksa senin ve çiçeklerin güzelliği de, bu dünyadaki sevilesi ve sihirli bütün her şeyle birlikte ölüp gitti mi?" Eli madalyonun üstüne kapandı. Yumruğunu o kadar sıkmıştı ki, parmaklarının boğumları bembeyaz oldu.

Hemen sonra, Ejderha madalyonu sıkan parmaklarını kapandıkları hızla geri açtı ve oval altını hürmetle çevirmeye başladı. "Aptal!" Sesi kırgındı. "Onu kırabilirdin!" Titreyen parmakları kopçayı kurcalamaya başladı ve nihayet kurtarmayı başarınca, altın parça kolayca ve zarar görmeden açıldı. Her ne kadar zamanla solmuş olsa da, bakışları onunkileri yakalayıp bırakmıyormuş gibi görünen minyon vampirin gülümseyen yüzü hâlâ oradaydı.

Ejderha "Nasıl gitmiş olabilirsin ki?" diye mırıldandı. Bir parmağı madalyonun sağ tarafındaki eski portrenin üstüne dolaştıktan sonra, bir zamanlar Ejderha'nın gençlik resminin durduğu sağ taraftaki boşluğa yerleştirilmiş tek sarı bukleye geçti. Bakışlarını madalyondan gece göğüne çevirdi ve sorusunu, bir cevap almak için bu kez daha yüksek sesle haykırdı. "Nasıl gitmiş olabilirsin?"

Cevap olarak, gece havasında bariz bir kuzgun ötüşünün yankılandığını duydu.

Ejderha'nın içinden öyle sert ve sıcak bir öfke geçip gitti ki, elleri bir kez daha titremeye başladı. Bu kez nedeni acı ve kayıp değil, zar zor kontrol edebildiği bir saldırıya geçme, sakat bırakma ve intikam ihtiyacıydı.

"İntikamını alacağım." Ejderha'nın sesi ölüm gibiydi. Bir kez daha madalyona baktı ve içindeki ışıltılı sarı bukleyle konuştu. "Ejderhan intikamını alacak. Kötü gitmesine göz yumduğum şeyi düzelteceğim. Aynı hatayı bir kez daha yapmayacağım, aşkım, canım. O yaratık cezasız kalmayacak. Sana yemin ediyorum."

Ateşle ısınmış ani bir rüzgâr, var gücüyle esti. Bukleyi havalandırdı ve Ejderha beceriksiz hareketlerle durdurmaya uğraşırken bukle ısınan esintiyle, bir kuş tüyü misali, uzanamayacağı kadar yukarı, daha yukarı havalandı. Bir süre orada asılı kaldı ve sonra sıcak rüzgâr, bir kadının hayret nidasını andıran bir sesle değişiverdi ve bir nefes gibi, bukleyi, sadece bir duman ve anıya dönüşeceği harlı ateşin içine çekti.

Ejderha ağlayarak dizlerinin üstüne düşerken "Hayır!" diye haykırdı. "Şimdi senden bana kalan son şeyi de kaybettim. Benim hatam..." dedi kırık bir sesle. "Tıpkı ölümün gibi, bu da benim hatam."

Yaşlarla dolu gözleriyle biricik eşinin buklesinin ateşinden kıvrılarak yükselen dumanın, önünde dans edişini ve sihirle ışıldamaya başlamasını; dumandan ayrılıp, bir görüntünün belirgin parçalarını oluşturana dek fırıl fırıl dönen yeşil, sarı ve kahverengi kıvılcımların dönüşünü izledi. Yeşil kıvılcımlar uzun, kalın bir çiçek dalı; sarılar bir çiçeğin narin yaprakları oldu ve kahverengiler de içlerinde kıvrılıp çiçeğin tam ortasını oluşturdu.

Ejderha, gördüklerine inanmakta güçlük çekerek, gözlerindeki yaşları sildi. "Bir ay çiçeği?" Dudakları, beyninin yaşadığı şokla uyuşmuş gibiydi. Zihni, *Bu onun çiçeği!* diye haykırdı. *Ondan bir işaret olmalı.* Uyuşukluk, yerini korkutucu ancak harika bir umut dalgasına bırakırken, "Anastasia!" diye haykırdı. "Orada mısın bir tanem?"

Işık saçan ayçiçeğinin görüntüsü dalgalanarak değişmeye başladı. Sarı, bir şelale gibi çağlayıp altın sarısı saçlara dönüştü. Kahverengi açılıp güneşin öptüğü bir ten oldu. Yeşil ise tenin içinde eriyip kıvrılarak küre biçimini aldı ve turkuaz, tanıdık, değerli gözlere dönüştü.

"Ah, Tanrıçam, Anastasia! Bu sensin!" Ona uzanırken, Ejderha'nın sesi titriyordu. Ancak karşısındaki imaj, parmak uçlarının hemen dibinde, ışıltılı bir şakacılıkla yükseldi. Ejderha hayal kırıklığı içinde haykırdı ancak sonrasında eşi-

nin sesi, etrafında suyun aşındırdığı çakıl taşlarının müzikal akışı gibi dönmeye başlayınca, üzüntüsünün sesini bastırdı. Nefesini tuttu ve bu ruhani mesajı dinledi.

Bu madalyonu senin için sihirledim, canım, eşim.

Ölümün bizi ayrılmaya zorladığı gün geldi.

Seni sonsuza dek bekleyeceğimi bilmelisin.

Bu yüzden, tekrar görüşene dek sevgini kalbimde, güvenle saklayacağım.

Unutma, yeminin, gücü merhametle yumuşatmaktı.

Ne kadar uzun süre ayrı kalırsak kalalım, o yemini tutmanı istiyorum.

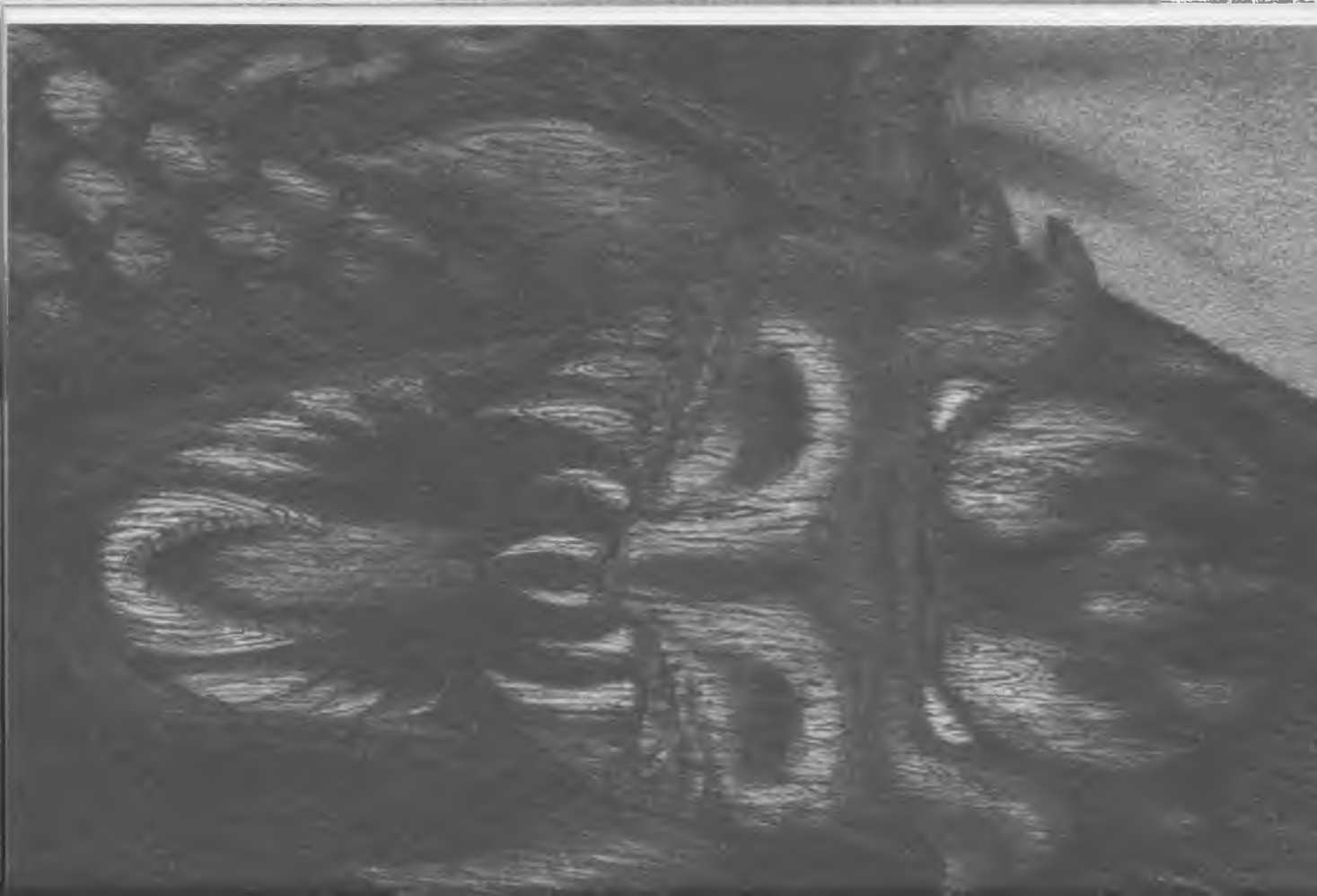
Ebediyen... Ebediyen...

Görüntü, biçimini kaybedip dumana dönüşüp yok olmadan önce, Ejderha'ya bir kez daha gülümsedi.

Ejderha ayağa fırlarken "Yeminim!" diye haykırdı. "Önce Nyx ve şimdi sen, bana yeminimi hatırlatıyorsunuz. O lanetli yemin yüzünden ölü olduğunu anlayamıyor musun? Seneler seneler önce farklı bir seçim yapsaydım, belki de bütün bunların olmasına engel olabilecektim. Merhametle yumuşatılmış güç bir hataydı. Hatırlamıyor musun, canım? Hatırlamıyor musun? Ben hatırlıyorum. Asla unutmayacağım..."

Gece Evi'nin Kılıç Ustası Ejderha Lankford ölü bir çaylağın cesedi başında nöbet tutarken, gözlerini cenaze ateşine

dikti ve alevlerin onu, böylesi kalp kırıcı bir geleceği şekillendiren geçmişin acısını ve hazzını –trajedi ve zaferini– yeniden yaşayabilmesi için alıp geçmişe götürmesine izin verdi.

BÖLÜM İKİ

1830 İngiltere

"Baba, beni evlatlıktan reddedip Amerika'ya süremezsin! Ben senin oğlunum!" Lankford Dükü'nün üçüncü oğlu Ejderha Lankford başını salladı ve inanmayan gözlerle babasına baktı.

"Sen benim üçüncü oğlumsun. İkisi daha küçük, ikisi daha büyük olmak üzere dört oğlum daha var. Hiçbiri senin kadar baş belası değil. Onların varlıkları ve senin davranışların, sana bunu yapmamı kolaylaştırıyor."

Bryan, babasının sözlerinin içinde koparmak üzere olduğu şok ve paniği yok saydı. Kendini gevşemeye zorladı ve umursamaz bir tavırla yakınındaki büfenin tahta kapısına yaslanırken, Dük'e Bryan Lankford gülümsemesini –kadınların dayanılmaz buldukları ve onu baştan çıkarma isteğiyle doldukları; erkeklerin ise etkileyici buldukları ve ona benzeme isteği duydukları o pes ettirecek kadar yakışıklı sırıtışını– gönderdi.

Dük'ün karanlık ve değişmeyen ifadesi, Bryan Lankford'un gülümsemesinin fazlasıyla farkında olduğunu ve hiç mi hiç etkilenmediğini anlatır gibiydi.

"Kararım nihaidir, evlat. Yakışıksız bir yalvarmayla kendini daha fazla küçültme."

"Yalvarma mı?" Bryan içinde tanıdık bir öfkenin kıpırdandığını hissetti. Babası neden onu her fırsatta küçümsemek zorundaydı sanki? Hayatı boyunca, hiçbir şey için yalvarmamıştı ve sonuç ne olursa olsun, şimdi de yalvarmayacaktı. "Sana yalvarmıyorum, baba. Ben sadece seni sağduyuya davet etmeye çalışıyorum."

"Sağduyu mu? Bana öfken ve kılıcınla *bir kez daha* utanç vermişken, beni sağduyuya mı davet ediyorsun?"

"Baba, o sadece küçük bir ağız dalaşıydı; üstelik bir İskoçyalıyla. Onu öldürmedim bile. Esasında, bedeninden ziyade kibrini yaraladım." Bryan kıkırdamaya yeltendi ancak gülüşü, sabahtan beri musallat olmuş olan bir öksürük kriziyle kesildi. Üstelik bu kez krizin arkasından bir güçsüzlük de gelmişti. Vücudunun ihaneti, dikkatini öylesine dağıtmıştı ki babasının aralarındaki mesafeyi aniden kapatmasına ve bir eliyle Bryan'ın boyun bağını kavrayıp, onu ahırın duvarına vücudundaki cılız nefesi bir anda kesecek bir hızla çarpmasına en ufak bir direnç gösteremedi. Dük, diğer eliyle Bryan'ın gevşeyen avucundaki, hâlâ kanlı olan kılıcı çekip aldı.

"Seni palavracı kabadayı bozuntusu! O İskoçyalı, bir sınır Lord'u. Arazisi benimkine bitişik ve sen, *tıpkı kızının ve kızının yatağının arazimize sadece bir günlük mesafede olduğunu bildiğin gibi,* bunu da biliyorsun!" Dük'ün öfkeden kıpkırmızı kesilen suratı, oğlununkine o kadar yakındı ki, tükürükleri Bryan'ın yüzüne yağıyordu. "Ve şimdi taşkın tavırların bu Lord'un eline; aptal bir gevezeden başka bir şey olmayan yeni kralımıza gidip kızının bekâretinin kaybının telafisini istemesi için koz verdi."

"Bekâret mi?" Bryan güçlükle de olsa konuşabilmişti. "Aileene'in bekâreti, benim onu bulmamdan çok önce kaybedilmişti."

"Bunun hiçbir önemi yok!" Dük oğlunun yakasına daha sıkı yapıştı. "Önemli olan, kızın bacaklarının arasında yakalanan ahmağın sen olman ve şimdi kuzeyli, hırsız soylu klanın adamları, çalacak şişman hayvanlar aramak için güneye süzüldüklerinde bu güçsüz kralın, durumu görmezden gelmek için ihtiyaç duyduğu bahanenin eline geçmiş olması. Kimin sürüsünün peşine düşeceklerini sanıyorsun, evlat?"

Bryan'ın tek yapabildiği nefes almaya debelenirken kafasını sallamak oldu.

Lankford Dükü, tam anlamıyla küçümseyici bakışıyla oğlunun yakasını bıraktı ve deli gibi öksürerek, yere, ahırın zeminindeki pisliklerin üstüne düşmesine göz yumdu. Sonra oğlunun kepazeliğini donuk gözlerle izleyen kırmızı ceketli özel muhafızlarına doğru yürüdü ve ekibin çopur suratlı kıdemli üyesine işaret etti. "Jeremy, daha önce de emrettiğim

gibi, bu zalimi hak ettiği gibi bağla. Sana eşlik etmek üzere iki adamını seç. Onu rıhtıma götürün. Amerika'ya giden ilk gemiye bindirin. Onu bir daha asla görmek istemiyorum. O artık benim oğlum değil." Sonra seyise işaret etti. "Atımı getir. Bu aptalla, kıymetli vaktimi yeterince boşa harcadım."

Bryan "Baba! Bekle, ben..." diye başladı ama yeni bir öksürük nöbeti sözünü kesti.

Dük, ancak oğluna küçümseyici bir bakış atmasına yetecek kadar kısa bir an duraksadı. "Daha önce de söylediğim gibi seni gözden çıkarmak kolay ve artık benim sorunum değilsin. Alın götürün şunu!"

Bryan "Beni bu şekilde gönderemezsin!" diye haykırdı. "Nasıl yaşarım?"

Babası çenesiyle Bryan'ın pisliğin içinde, çok uzak sayılmayacak bir yerde duran kılıcını işaret etti. Bu, Dük'ün erkenden büyüyen oğluna on üçüncü yaş günü hediyesiydi ve kabzaya kakılmış mücevherler, ahırın loş ve tozlu ışığında bile ışıldıyordu. "Belki de yeni hayatında sana, senin eski hayatında bana olduğundan daha çok faydası olur. Kılıcı yanına almasına izin verin," dedi Dük muhafızlara, "... o kadar! Bana İngiltere'den ayrılmasının kanıtı olarak geminin adını ve kaptanının mührünü getirin. Yarın gün doğmadan gitmesini sağlarsanız, aranızda paylaşmanız için sizi bir kese gümüş bekliyor olacak." Sonra uzun adımlarla, kendisini bekleyen atına doğru yürüdü.

Bryan Lankford babasına seslenmeye, üçüncü oğlunun, her ne kadar en belalıları olsa da, aynı zamanda oğulları arasında en yetenekli, en zeki ve ilginç olan olduğunu çok sonraları fark ettiğinde ne kadar üzüleceğini anlatmaya çalıştı. Ancak yeni bir öksürük nöbeti, on yedi yaşındaki delikanlıyı öyle bir ele geçirdi ki, tek yapabildiği çaresizlik içinde soluk almaya çalışarak babasının atının dörtnala uzaklaşmasını izlemek oldu. Hatta Dük'ün muhafızı onu bağlayıp ahırdaki pisliklerin arasından sürüklerken istediği gibi karşı koyamadı bile.

"Senin gibi öten küçük bir horozun alaşağı edilme zamanı gelmişti. Bakalım, halktan biri olmak ne kadar hoşuna gidecek." Bryan'ın babasının muhafızları arasında en yaşlı ve en kibirli olanı Jeremy, eğilip kılıcı yerden aldıktan ve ışıltılı kabzasına hesapçı bir bakış atıp kendi belindeki kuşağa taktıktan sonra Bryan'ı bir yük arabasının arkasına attı.

Bryan rıhtıma ulaştığında, hem etrafa hem kalbinin içine koyu bir kasvet çökmüştü. Babasının onu evlatlıktan reddetmesi, ailesinden ve İngiltere'den atması yetmezmiş gibi korkunç bir hastalığın pençesine düşmekte olduğu her saniye biraz daha belirginleşiyordu. Hastalığın, onu öldürmesi ne kadar sürerdi acaba? Bu leş kokan rıhtımdan ayrılmadan mı, yoksa körfezin siyah sularında fink atan ticari gemilerinden birine sürüklendikten sonra mı ölecekti?

"Böyle hastalıklı bir veledi gemime almam." Geminin kaptanı meşalesini havaya kaldırmış, elleri bağlı halde öksüren çocuğu inceliyordu. "Hayır." Yüzünü buruşturup kafasını salladı. "Bu suları benimle geçemez."

Dük'ün kıdemli muhafızı, "Bu, Lankford Dükü'nün oğlu," diye homurdandı. "Ya alırsın ya da efendimize neden almadığını izah edersin."

"Ben ortalıkta dük falan görmüyorum. Sadece vebaya yakalanmış, bok içinde bir çocuk görüyorum." Denizci kumlara doğru tükürdü. "Ve eğer bu veledin hastalığından nalları dikersem, hiç kimseye cevap veremem. Hele var olmayan bir düke hiç."

Bryan, öksürüğünü bastırmaya çalışıyordu. Amacı kaptana güvence vermek değil, göğsündeki yanmayı durdurmaktı. Uzun boylu, ince ve baştan ayağa siyahlar içinde –solgun teninin kendisini çevreleyen karanlıkla tezat oluşturduğu– bir adam gölgelerin arasından çıktığında, Bryan nefesini tutuyordu. Bryan, ateşli bakışlarının onu kandırıp kandırmadığını merak ederek gözlerini kırpıştırdı: Adamın al-

nının tam ortasında, çevresi başka dövmelerle kaplı bir hilâl dövmesi mi vardı gerçekten? Görüşü bulanıktı ama Bryan dövmelerin birbirine çatılmış iki meçe[1] benzediğinden neredeyse emindi. Sonra mantığı gördüklerine bir anlam verebilir hale geldi ve ani bir tanıma duygusuyla sarsıldı. Bir hilâl ve onu çevreleyen bir dövme tek bir anlama gelebilirdi; adam bir insan değil, bir vampirdi!

İşte o anda yaratık avuç içini doğrudan Bryan'a çevirerek elini kaldırdı. Çocuk, hayret içinde o avucu süsleyen helezona bakarken, vampir hayatını sonsuza dek değiştirecek kelimeleri sarf etti.

"Bryan Lankford. Gece seni seçti; ölümün, doğuşun olacak. Gecenin tatlı sesine kulak ver. Kaderin seni Gece Evi'nde bekliyor."

Yaratığın uzun parmağı Byran'ı işaret etti ve Bryan içi boş bir hilalin, bir mühür gibi alnında yalazlandığını hissettiği anda alnı acıyla sızladı.

Babasının adamları hemen tepki verdi. Bryan'ı yere bırakıp ondan uzaklaştılar; dehşet dolu bakışları, çocukla vampir arasında gidip geliyordu. Bryan, geminin kaptanının da meşalesini kumun üstünde yanmaya terk ederek rıhtımın karanlığında gözden kaybolmuş olduğunu fark etti.

Vampirin yaklaştığını ne gördü ne de duydu; sadece muhafızların gergin hareketlerini, yüzlerinden ve davranışlarından anlaşılır bir biçimde ne yapacaklarını bilemedik-

1 Süngü gibi yalnız batırılarak yaralamaya yarayan, kısa, düz ve ensiz kılıç (ç.n.)

lerini ve kılıçları yarı çekilmiş halde Jeremy'nin arkasında toplandıklarını gördü. Vampir savaşçıların hayranlık uyandıran bir ünleri vardı. Paralı asker olarak büyük talep görürlerdi ancak insanların arasında; kadınlarının güzelliği, güçleri ve karanlık bir tanrıçaya tapınmaları dışında, toplumları ve iç işleyişleri hakkında çok fazla şey bilinmezdi. Bryan, Jeremy'nin bu yaratığın da –İz Sürücü dedikleri şey olduğu ortadaydı– tehlikeli bir Vampir Savaşçı olup olmadığını kestirmeye çalıştığını görebiliyordu. Sonra, inanılmaz bir güçle kolundan kavrandığını hissetti ve yaratığa bakacak şekilde ayağa kaldırıldı.

"Geldiğiniz yere dönün. Bu çocuk artık İşaretli bir çaylak ve artık sizin sorumluluğunuzda değil." Vampir yabancı bir aksanla konuşuyor, kelimeler ağzından adeta baygın gibi çıkıyordu ki, bu da saçtığı gizem ve tehlike hissini güçlendiriyordu.

Adamların hepsi gözlerini kıdemli muhafıza dikmişti; tereddütlüydüler. Jeremy, küstah ve aynı zamanda saldırgan bir ton vermeye çalıştığı bir sesle konuşmakta gecikmedi: "Babası için, İngiltere'den ayrıldığına dair kanıta ihtiyacımız var."

Vampir ciddiyetle, "İhtiyaçlarınız beni ilgilendirmiyor," dedi vampir ciddiyetle. "Çocuğun babasına siz insanların planladığından çok daha karanlık olsa da, bu akşam bir gemiye bindirildiğini söyleyin. Size sözüm dışında kanıt vermeye ne zamanım ne de sabrım var." Sonra Bryan'a baktı. "Benimle gel. Geleceğin bekliyor." Vampir siyah pele-

rinini savurarak döndü ve uzun adımlarla rıhtımdan uzaklaşmaya başladı.

Jeremy karanlık, yaratığı yutana kadar bekledi. Sonra tek omzunu silkti ve "Görevimiz tamamlandı," demeden önce Bryan'a tiksinti dolu bir bakış attı. "Efendimiz veledini bir gemiye bindirmemizi söylemişti ve gittiği yer orası. Bu leş gibi balık kokan yerden bir an önce ayrılıp Lankford Malikânesi'ndeki sıcacık yataklarımıza dönelim."

Bryan doğrulduğunda, adamlar yollarına gitmeye hazırlanıyordu. Derin bir nefes almasına yetecek kadar bir süre durdu ve o boğucu, gücünü tüketen öksürüğün gelmediğini hissedince büyük bir rahatlama duydu. Sonra öne çıktı ve bir kez daha güçlü ve istikrarlı bir hal alan sesiyle "Size kılıcımı bana bırakmanız emredilmişti," dedi.

Jeremy durakladı ve Bryan'a döndü. Kılıcı, kuşağına taktığı yerden çekip çıkardı. Bryan'ı duymazdan gelerek kıymetli taşlarla bezeli kabzasını inceledi. Nihayet Bryan'a döndüğünde, gülümsemesi hesapçı ve gözleri soğuktu.

"Babanın beni, karıştığın serseri kavgalarından toplamam için sıcak yatağımdan kaç kez çağırttığını biliyor musun?"

Bryan düz bir sesle "Hayır, bilmiyorum," dedi.

"Tabii ki bilmezsin. Siz soyluların umurunda olan tek şey kendi zevkinizdir. Artık evlatlıktan reddedildiğin ve bir soylu olmadığına göre, kılıç ve onu sattığım zaman elime geçecek olan para bende kalacak. Bunu, bunca senedir başıma açtığın onca belaların karşılığı olarak düşün."

Bryan bir öfke patlaması hissetti ve hemen ardından bütün bedenini kaplayan bir ısı dalgası geldi. İçgüdüleriyle hareket ederek, küstah muhafızlar arasındaki mesafeyi kapattı. Zihninin derinliklerinde, hareketlerinin doğal olmayacak kadar seri olduğunu biliyordu ancak onu harekete geçiren tek güce odaklandı. *Kılıç benim. Onu almaya hakkı yok.*

Bryan, çıplak gözle kolayca seçilemeyecek kadar seri bir hareketle kılıcı Jeremy'nin elinden düşürdü ve tek bir hamlede yakaladı. Diğer iki muhafız ileri atılırken, Bryan yere eğildi ve kılıcın sivri ucunu en yakındaki adamın bacağındaki kemiklerinin arasına saplayarak muhafızın iki büklüm halde, acıyla yere düşmesini sağladı. Sonra yeniden harekete geçti ve yön değiştirerek ikinci muhafızın yüzünün yan tarafına, onu afallatacak bir darbe indirdi. Ölümcül bir zarafetle hareket ederken, kılıca ayak uydurarak hızla döndü ve bıçağın sivri ucunu, Jeremy'nin boynuna, teninde kan damlaları belirecek kadar sertçe bastırdı.

"Bu kılıç benim. Onun üzerinde hiçbir hakkın yok." Bryan sesinin, düşüncelerini dile getirdiğini duydu ve normalliğine –hızlı hızlı solumuyordu– şaşırdı. Ne Jeremy'nin ne de yere serilen muhafızların, Bryan'ın içindeki her şeyin öfke, hiddet ve intikam ihtiyacıyla yandığını bilmelerine imkân yoktu. "Şimdi, bana gırtlağını ortadan ikiye ayırmamam için tek bir neden söyle."

"Haydi durma. Vur bana. Baban bir yılan ve evlatlıktan reddedilsen bile sen onun yılan oğlusun."

Bryan onu öldürecekti. Bunu istiyordu; öfkesi ve gururu bunu istiyordu. Hem onu neden öldürmeyecekti ki? Muhafız sadece bir köylüydü; üstelik ona, bir dükün oğluna hakaret etmişti. Ancak Bryan muhafızın gırtlağını kesemeden vampirin sesi havayı yırtıp geçti.

"İngiliz donanmasının peşime düşmesini ve belki de sorgulamasını istemiyorum. Bırak yaşasın. Nefret ettiklerine hizmet etmekten ibaret olan kaderi, onun için hızlı bir ölümden daha beter bir ceza."

Bryan, kılıcın ucunu muhafızın gırtlağından çekmeden arkasına dönüp vampire baktı. Yaratık o kadar sakin bir sesle konuşmuştu ki, neredeyse olanlardan sıkılmış gibiydi ancak dikkatinin tamamını muhafızın gırtlağına ve Bryan'ın kılıcının özgür bıraktığı kıpkırmızı damlacıklara odaklamıştı. Vampirin bariz arzusu, çocuğu dehşete düşürdüğü kadar meraklandırmıştı da. *Dönüşeceğim şey, bu mu?*

Bryan muhafızı itti. "Haklı. Hayatın, senin için benim kılıcımdan daha iyi bir ceza. O hayata ve sana yaşattığı burukluğa geri dön." Adama tek bir bakış daha atmadan sırtını döndü ve vampirin yanına yürüdü.

Vampir takdirini göstermek ister gibi başını eğdi. "Doğru seçim yaptın."

"Bana hakaret etti. Onu öldürmeliydim."

Vampir kafasını, bir sorunu ve çözümünü tartar gibi yana eğdi. "Sana yılan demesi hakarete uğramış gibi hissetmene mi neden oldu?"

"Şey, evet. Bana şımarık demesi ve benim olanı çalmaya çalışması da hakaretti."

Vampir usulca güldü. "Yılan olarak adlandırılmak hakaret değildir. Yılanlar, Tanrıçamızın müttefiki olan yaratıklardır; gerçi muhafızın seni onlardan biri olarak gördüğünü sanmam. Seni o üç adamın hakkından gelirken seyrettim. Bir yılandan çok ejderha gibi dövüşüyorsun." Bryan şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırırken vampir sözlerini sürdürdü. "Ve ejderhalar sıradan ölümlülerin onlara savuracakları ufak tefek hakaretlerin çok üstündedir."

"Amerika'da ejderhalar var mı?" Bryan zihnine dolan karman çorman düşüncelerin ilkini ağzından kaçırıvermişti.

Vampir bir kez daha güldü. "Duymadın mı? Amerika harikalarla doludur." Sonra elini rıhtımdan aşağısını işaret eden bir hareketle savurdu. "Haydi, artık gidelim de bu harikaları keşfetmeye başla. Bu arkaik kıyılarda yeterince zaman harcadım. İngiltere'ye dair anılarım zaten iyi değildi ve seni beklerken yaşadıklarımın hiçbiri bu anıları iyileştirmeye yardımcı olmadı." Vampir, peşinde uzun adımlarına ayak uydurmak için adeta koşan Bryan'la rıhtımdan aşağı doğru yürümeye koyuldu.

"Beni mi bekliyordun?"

Vampir, karanlık rıhtımda kararlı adımlarla yürümeyi sürdürerek "Bekledim, bekledim," dedi.

"Benden haberdar mıydın?"

Vampir uzun, kahverengi saçlarının yüzünü gölgelemesine neden olacak bir hareketle başını salladı. "Burada İşaretlemek üzere beklemem gereken bir çaylak olduğunu biliyordum." Bryan'a bakarken dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle büküldü. "Sen, genç ejderha, İşaretlediğim son çaylaksın."

Bryan'ın kaşları çatıldı. "Son çaylak mı? Sana bir şey mi olacak?" Sesinin kaygılı çıkmaması için çaba harcamıştı. Ne de olsa bu vampiri doğru dürüst tanımıyordu. Ve bu yaratık bir *vampir*di: gizemli, tehlikeli ve tuhaf biçimde zorlayıcı.

Vampirin cılız gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Nyx'in iz sürücüsü olarak görevimi tamamladım ve şimdi, Tower Grove Gece Evi'nin hizmetindeki Erebus'un Oğulları'ndan biri olarak görevime dönebilirim."

"Tower Grove mu? Orası Amerika'da mı?" Bryan'ın midesi kasılmıştı. Yirmi dört saatten az bir zaman içinde hayatının alt üst olduğunu az kalsın unutuyordu.

"Aslında, evet, Amerika'da. Daha net olmak gerekirse, St. Louis, Missouri'de." Vampir uzun rıhtımın ucuna gelmişti. Bryan, *karanlık doğu ucu* diye düşündü. Bir geminin gıcırtısını ve etrafında kıpırdanan denizin sesini duyabiliyordu ama kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, suyun içinde sallanan heybetli bir gölgeden daha fazlasını seçemiyordu. Vampirin yanında durduğunu ve onu dikkatle süzdüğünü fark etti. Bedenini, her an fırlamayı bekleyen gerilmiş bir yay gibi hissetmesine rağmen, gözlerini doğrudan vampirin gözlerine dikti.

Vampir nihayet "Adım Shaw," dedi ve elini uzattı.

"Ben de Bryan Lankford." Bryan duraksadı ve sonrasında yarı-alaycı bir gülümseme takındı. "Lankford Dükü'nün eski oğluyum ama bunu zaten biliyorsun."

Shaw, Bryan'ın uzattığı eli, geleneksel vampir selamlamasıyla, sadece elini değil, ön kolunu da sıkıca kavrayarak tuttu. Bryan da onun hareketlerini taklit etti.

"Uğurlar olsun, Bryan Lankford," dedi Shaw. Sonra oğlanın kolunu serbest bıraktı ve karanlığı ve arkasında gizli duran gemiyi işaret etti. "Bu Gece Gemisi, beni ve belki seni de Amerika'ya, sevgili Tower Grove Gece Evi'ne taşıyacak."

"Belki de beni de mi? Ama ben sanmıştım ki..."

Shaw elini kaldırıp Bryan'ın sözünü kesti. "Aslında, senin Gece Evi'ne katılman ve bunu derhal yapman gerek. Şu İşaret..." Shaw, Bryan'ın alnında sızlamayı sürdüren içi boş hilâli işaret etti. "... senin yetişkin vampirlerin arasında olman gerektiği anlamına geliyor. Ta ki değişimini tamamlayana ya da..." Shaw tereddüt etti.

"Ya da ölene kadar," dedi Bryan vampirin sessizliğine karşılık.

Shaw ciddiyetle başını salladı. "Demek girmek üzere olduğun dünya hakkında bir şeyler biliyorsun. Evet, genç ejderha, ya önümüzdeki dört yıl içinde bir ara Değişimini tamamlayacaksın ya da öleceksin. Bu gece dönüşü olmayan bir hayat yoluna adım attın. Şimdi, babanın muhafızlarına Yeni Dünya'ya geçerken benimle olacağını söyledim çünkü

İngiltere'den ayrılmanı kafaya koyduklarını gördüm ama işin aslı kaderinin İşaretlenmenle değişmesinden çok öte."

Bryan "İyi yönde mi kötü yönde mi?" diye sordu.

Shaw şifreli konuşur gibi, "Kendinle tam olarak ne yapacağın, Nyx'in arzusuna kalmış," dedi ve devam etti; "Değişimi başarıyla tamamlayıp tamamlayamayacağını kontrol edemezsin ama önümüzdeki birkaç yılı nerede geçireceğini kontrol edebilirsin. İngiltere'de kalmayı seçersen, Londra Gece Evi'ne alınmanı ayarlayabilirim." İz Sürücüsü elini kısa bir an için Bryan'ın omzuna koydu. "Artık en çok arzu ettiğin geleceğin peşine düşmek için, ailenin iznine ihtiyacın yok."

Bryan "Ya da seninle gelmeyi seçebilirim?" dedi soru sorar gibi.

"Evet, ama kararını vermeden önce görmen gereken bir şey olduğuna inanıyorum." Shaw yüzünü, Bryan'a suyun üstünde uğursuz, devasa ve karanlık bir gölge gibi duran kıyıya inanılmaz derecede kalın halatlarla bağlı gemiye çevirdi. Shaw gecenin kalın battaniyesinin arasından etrafı görmekte hiçbir sıkıntı yaşamıyormuş gibi rıhtımın kıyısına iki adım yaklaştı ve Bryan'ı tamamen afallatacak bir şey yaptı. Yüzü güneye bakacak şekilde döndü, ellerini kaldırdı ve yumuşak bir sesle üç kelime söyledi: "Ateş, bana gel."

Bryan aynı anda bir çıtırtı duydu ve etrafını saran havada bir sıcaklık hissetti. Sonra Shaw'un açık avuçlarının arasında titreşen bir alev topunun döndüğünü görünce nefesi kesildi. Vampir, tıpkı bir topu atar gibi ateşi Bryan'ın bü-

yük, ayaklı bir meşale olduğunu ancak o an görebildiği şeye fırlattı ve meşalenin yağa batırılmış tepesi hemen alev aldı.

"Lanet olsun!" Bryan şaşkınlığını kendine saklayamamıştı. "Bunu nasıl yaptın?"

Shaw gülümsedi. "Tanrıçamız bana bir Savaşçınınkinden daha fazla yetenek bahşetti ama görmeni istediğim bu değil." Shaw meşaleyi kaldırdı ve devasa geminin, gecenin kendisiyle cilalanmış gibi göründüğünü düşündüğü koyu renk ahşaptan yapılma mağrur pruvası birdenbire görünür oldu. Ve sonra oğlan, gördüğü şeyin tam olarak ne olduğunu idrak edince şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı.

Gemi direğinin oymasına bakakalmış halde, "Bu bir ejderha," dedi. Gerçekten görülmeye değerdi; pençelerini öne uzatmış, dişlerini ortaya sermiş, yırtıcı bir biçimde dünyayı alt etmeye hazır olan simsiyah bir ejderha.

"Bu gece olanlardan sonra, bu iyi bir alametmiş gibi geldi," dedi Shaw.

Bryan gözlerini ejderhaya dikmiş ve içi o güne kadar hissettiği en yoğun duygu seliyle dolmuştu. Ne olduğunu idrak etmesi birkaç saniyesini aldı ve sonra anladı: Heyecan, beklenti ve özlem; tek bir amaç hissi yaratmak üzere içinde bir araya toplanmışlardı. Vampirin gözlerine baktı. "Ejderha'ya girmeyi seçiyorum."

BÖLÜM ÜÇ

Tower Grove Gece Evi

St. Louis, 1833

"Uğurlar olsun, Anastasia! Lütfen içeri gel. Burada olman çok güzel bir tesadüf. Diana ve ben, senin gibi bir sihirler ve ritüeller rahibesinin okulumuza tam zamanlı bir profesör olarak katılmasından ne kadar mutlu olduğumuzu konuşuyorduk. Ben de senin buraya, Tower Grove'a bu kadar iyi uyum sağlamandan ne kadar hoşnut olduğumu söylemek için seni arayacaktım."

Anastasia sağ elini yumruk yaparak kalbinin üstüne bastırıp "Uğurlar olsun, Pandeia, Diana," diyerek önce Yüksek Rahibesi Pandeia'yı, sonra da Diana'yı saygıyla selamladıktan sonra geniş ve zevkli bir biçimde döşenmiş odaya girdi.

"Ah, haydi ama; çaylakların arasında olmadığımız zamanlarda, bize bu kadar resmi davranmana gerek yok." Vampir sosyolojisi profesörü ve Yüksek Rahibe'nin eşi, Diana ku-

cağına yayılmış halde zevkle mırlayan, çok şişman *calico*[2] cinsi kediyi okşarken çok yumuşak bir sesle konuşmuştu.

Anastasia kulağa yirmi iki yaşından daha büyük birine aitmiş gibi gelen bir sesle "Teşekkürler," dedi.

Diana gülümsedi. "Anlat bakalım, sadece on beş gündür buradasın, yerleşebildin mi? Evinde gibi hissetmeye başladın mı?"

Anastasia otomatik olarak *evim*, diye düşündü, *hiçbir zaman böyle bir güzellik ve özgürlükle dolu olmadı.* Bu düşünceleri kafasından hızla uzaklaştırıp kibarca ve dürüstçe, "Henüz evim gibi değil ama olacağını hissediyorum," dedi. "Çayırlara ve yemyeşil bahçelere bayılıyorum." Bakışları şişman *calico*'nun ve Yüksek Rahibe'nin bacaklarına sürtünen gri, kaplan desenli erkek kedinin üstünde dolaştı. Sonra, her iki kedinin ön patilerinde de altışar parmak olduğunu görünce, şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Altı parmak mı? Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Diana, calico'nun patisini oyun oynarmış gibi çekti. "Bazıları fazla parmaklıların, doğanın sapmaları olduğunu söyler. Bense, sadece 'normal' kedilerden daha ileri olduklarını söylüyorum. Bir anlamda vampirlerin 'normal' insanlardan daha ileri olmalarına benziyor."

"Aman Tanrıçam! Şu yavru kedilere bir bakın! Artık Gece Evi'mi bulduğum için, bir kedinin de beni seçeceğini umuyorum. Altı parmağının olması ne harika olurdu." Anas-

2 Beyaz, siyah ve turuncu renkli dişi kedi (ç.n.)

tasia sonrasında saçma düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiğini fark etti ve telaşla ekledi. "Ve tabii ki, öğrencilerimden ve yeni sınıfımdan büyük keyif alıyorum."

Pandeia usulca gülerek "Böyle söylediğini duymak beni çok mutlu ediyor," dedi. "Hem ayrıca, altı parmaklı ya da değil, bir kedi sahibi olmayı dilemende hiçbir sakınca yok. Genç Anastasia, Diana ve ben buzlu şaraplarımızla balkona çıkmak üzereydik. Lütfen sen de bize katıl."

Anastasia mütevazı bir tavırla "Davetiniz için minnettarım," dedi. Kendi kendine saçmalamaması gerektiğini hatırlatarak Fransız kapıları açtı. Beyaz hasır koltukların ve üzerini kusursuz bir hilalin süslediği, içinde hoş kokulu pembe güllerin durduğu kristal bir vazonun yanı sıra, ağzına kadar buzla dolu bir kova ve olgun kiraz rengi bir karaf şarapla donatılmış hasır bir masanın hazır beklediği, ay ışığıyla yıkanmış balkona çıkan kadınların ve kedilerin peşinden gitti. Gösterişli vazoyla takım, üzerleri hilallerle bezeli kadehler de dolunayın gümüşi ışığında parlıyordu.

Gül, buz, şarap ve kristal. Her ne kadar ikisi de sevgiyle yumuşatılmış olsa da, ben sadeliğe ve kurallara alışığım. Anastasia, müthiş bir rahatsızlık duygusuyla düz sarı saçlarını arkaya atıp elbisesini takıntılı bir tavırla düzeltmemek için kendini zor tutarak sandalyelerden birine otururken, *Bu tarz lükslere bir gün alışabilecek miyim acaba?* diye düşündü. Sonra ayağa fırladı. Uzun boylu, heykel duruşlu ve olgun Yüksek Rahibe'ye gergin bir gülümsemeyle bakarak "Size servis yapmalıyım, Rahibem," dedi.

Pandeia güldü ve Anastasia'nın elini karaftan kibarca uzaklaştırdı. "Anastasia, kızım, lütfen otur ve kendine gel. Ben bir Yüksek Rahibe'yim. Bu, kendime ve misafirlerime şarap doldurmaktan fazlasına muktedir olduğum anlamına gelir."

Diana kendi yerini almadan önce eşinin yanağına yumuşacık bir öpücük kondurdu. "Sen sevgilim, pek çok şeye muktedir olmanın çok ötesindesin."

Çift birbirine samimiyet yüklü bakışlar atarken, Anastasia, Pandeia'nın yanaklarının hafifçe kızardığını fark etti. Bu alışverişi izlerken, Anastasia'nın yanakları da ısınıvermişti ve derhal gözlerini kaçırdı. Her ne kadar altı senesini, önce bir çaylak, sonra eğitimdeki bir rahibe ve şimdi de bir profesör olarak Gece Evi toplumunun içinde geçirmiş olsa da, zaman zaman açık cinselliliklerini hâlâ şaşırtıcı buluyordu. Sık sık annesinin, kadınların yetkin oldukları bu toplum hakkında neler düşüneceğini merak ediyordu. Kızının İşaretlenmesini ve Değişimini kabul ettiği gibi sükûnetle mi karşılardı? Yoksa onun için çok fazla mı –çok şok edici mi– olurdu ve cemaatlerinin geri kalanı gibi onları yargısız infaz mı ederdi?

Diana hafif bir gülücüğün eşlik ettiği sesiyle "Seni utandırdık mı yoksa?" diye sordu.

Anastasia bakışlarını yeniden Yüksek Rahibesine ve onun eşine çevirdi. "Ah, Tanrıça aşkına! Hayır!" deyiverdi ve o anda yüzünün alev alev yanmaya başladığını hissetti, *kıpkırmızı olmuş olmalıyım*, diye düşündü. Tıpkı annesi gibi

konuşmuştu ve bunu bilmek, masanın altına kıvrılıp ortadan kaybolma isteğiyle dolmasına neden olmuştu.

Kendi kendine sertçe, *Artık utangaç bir Quaker kızı değilsin*, diye hatırlattı. *Tamamen değişmiş bir vampir, profesör ve rahibesin.* Çenesini kaldırdı ve kendinden emin, olgun bir görüntü takınmaya çalıştı.

Pandeia, ona kibarca gülümsedi ve henüz doldurduğu üç kristal kadehten birini kaldırdı. "Şerefine kadeh kaldırmak istiyorum. Başarına, Anastasia ve Sihirler ve Ritüeller profesörümüz olarak ilk on beş gününü tamamlamana." Yüksek Rahibe, şarap kadehi tutmayan elini havaya kaldırdı. Gözlerini yumdu ve Anastasia, Pandeia'nın dudaklarının sessizce kıpırdandığını gördü. Yüksek Rahibe elini, kokularını toplar gibi gül buketinin üstünde dolaştırdıktan sonra şarap kadehlerinin üstünde parmaklarını birbirine sürttü. Anastasia, şaşkınlık içinde, kendi kadehinde şarabın girdap gibi dönmeye başlamasını ve sonra o girdap kıpırtısının tam ortasında, sadece bir an için kusursuz bir gülün belirmesini izledi.

Ağzından "Ah, Tanrıçam! Gül ruhu. Siz, onun şarabımızda görünmesini sağladınız," sözleri kaçıverdi.

Diana "Pandeia gül ruhunun görünmesini sağlamadı," diye açıkladı. "Ruh, onun özelliğidir. Yüksek Rahibemiz seni kutlamak için sevgi dolu bir talepte bulundu, genç Anastasia ve gül, ona memnuniyetle itaat etti."

Anastasia derin bir nefes koyverdi. "Bütün bunlar..." Duraksadı ve bakışları masada, iki vampirde, onların halle-

rinden memnun olan kedilerinde ve hepsini çevreleyen gösterişli odada dolaştı. "Beni öyle bir hisle dolduruyor ki, kalbim göğsümün içinden fırlamaya hazırmış gibi geliyor."

Sonra utanç içinde yüzünü buruşturdu. "Beni affedin, çocuk gibi konuştum. Ben sadece burada olduğum için, bu Gece Evi'nde profesörünüz olmak üzere beni seçtiğiniz için minnettar olduğumu ifade etmek istedim."

"Seninle bir sırrımı paylaşayım, Anastasia. Pandeia'nın ruh özelliği senden çok daha büyük ve tecrübeli vampirlerin de kalpleri yerinden fırlayacakmış gibi hissetmelerine neden olmuştur," dedi Diana. "Sadece, onlar bunu itiraf etmek için fazla yorgun ve heyecansızdı. Dürüstlüğün hoşuma gidiyor. Yaşlanırken, bu özelliğini sakın kaybetme."

"Kaybetmemeye çalışırım," dedi Anastasia ve düşüncelerini düzene sokmaya –ve Pandeia ve Diana'ya bu gece onlara gelmesinin asıl nedenini nasıl izah edeceğine karar vermeye– çalışırken, şarabından hızlı bir yudum aldı. Sonra büyük bir yudum aldığına pişman oldu. Şaraba elbette ki kan karıştırılmıştı ve gücü bütün bedenini sızlatırken, diğer bütün duyularıyla birlikte sinirlerini de keskinleştirmişti.

Yüksek Rahibe, kendisini hiç de etkiliyor gibi görünmeyen şarabını yudumlarken Anastasia'ya "Ben de dürüstlüğünü seviyorum," dedi. "Sihirler ve ritüeller konusunda sadece iki yıllık bir resmi eğitim almış olmana rağmen boş olan kadromuzu seninle doldurmak isteme nedenlerimizden biri buydu. Pennsylvania Gece Evi tarafından çok parlak övgülerle önerildiğini bilmelisin."

Anastasia kadehini masaya bırakırken, "Danışmanım nezaket göstermiş, Rahibe," dedi.

"Ayrıca danışmanının, senin toprak elementiyle ilgili bir özelliğinin olduğunu söylediğini de hatırlıyorum," dedi Pandeia. "Gece Evi'mize uyum sağlayacağını hissetmemin bir diğer nedeni de buydu. Burası gerçekten batıya açılan bir kapı. Burada harika ve vahşi toprağın gizemi ve ihtişamı önümüze öyle hevesli bir davetle seriliyor ki, sen de bunu takdir ediyor ve etkileyici buluyor olmalısın."

Anastasia "Elbette ama ben toprakla ilgili gerçek bir özelliğe sahip olduğumu iddia etmiyorum," diye açıkladı. "Toprakla güçlü bir bağımın olduğunu hissettiğimi kabul ediyorum ve bazen, özellikle şanslı olduğumdan, toprak bana gücünün bir kısmını emanet ediyor."

Pandeia başıyla onayladı ve şarabını yudumlamayı sürdürdü. "Pek çok rahibenin, elementlerden herhangi biriyle ilgili özelliklerini, ancak Tanrıça'ya onlarca yıl hizmet ettikten sonra keşfettiklerini sen de biliyorsun. Toprağın, sana tam bir özellik olarak bahşedilmiş olduğunu şimdilik keşfetmemiş olabilirsin. Henüz çok gençsin, Anastasia."

"Lütfen sorumu kabalık olarak alma ama tam olarak kaç yaşındasın? Değişimi atlatmış olmayı bir yana bırak, İşaretlenmek için bile çok genç görünüyorsun." Diana bir hayli sert sayılabilecek sorusunu gülümsemesiyle yumuşatmıştı.

"Diana!" Pandeia'nın sesi nazikti ama çarpıcı bir güzelliğe sahip eşine çatık kaşlarla bakarken, gözlerinde bir

itiraz vardı. "Anastasia'yı buraya, onu sorguya çek diye davet etmedim."

Anastasia "Hayır, soru beni rahatsız etmedi, Rahibem. Aslında alıştığımı bile söyleyebilirim." Sonra bakışlarını Diana'ya çevirdi. Çenesini hafifçe kaldırdı. "Yirmi iki yaşındayım. Pennsylvania'da danışmanım olan rahibem, Amerika'da tam profesör olan en genç vampir olduğuma inandığını söylemişti. Bu, sınıfım ve öğrencilerim konusunda hakkını vermeye çalışacağım bir onur."

"Kızım, senin gayretli ve ciddi olduğundan hiç şüphem yok ama aynı zamanda topraksal olmanı da isterim," dedi Pandeia.

"Topraksal mı? Affedin rahibem ama bu kelimeyi bilmiyorum."

"Topraksal olmak, toprağın özelliklerini almak demektir. Bir yaban çiçeği buketi kadar kıpır kıpır, bir buğday tarlası kadar doğurgan ve olgun bir şeftali bahçesi kadar şehvetli olmaktır. Kendini sadece araziye bağlı hissetme, bırak seni harikalarıyla seni derinlemesine çeksin."

Diana "Ve bir vampir rahibe ve profesör olduğunu da unutma. İnsan soylu, bastırılmış bir mürebbiye gibi giyinmen için bir neden yok," diye ekledi.

Anastasia yüksek yakalı, her tür işlemeden arınmış bluzuna ve iki hafta önce Tower Grove Gece Evi'ne katıldığından beri giydiği –ve nefret ettiği– düz uzun eteğine bakarak çekinceyle itiraf etti: "Ben... Uçarı görünmek istemiyo-

rum. Yaş olarak öğrencilerime o kadar yakınım ki, bazen benim bir profesör olduğumu hatırlamakta zorluk çekiyorlar."

Pandeia anladığını göstermek için başını salladı. "Ancak açık olan gerçek şu ki, çaylaklarımızın çoğuna yaş olarak yakınsın. Tavsiyem; bunu, savaştığın bir şeyden ziyade bir güce dönüştürmen yönünde olacak."

Diana "Katılıyorum," dedi. "Gençliğini, doğru dürüst zevk sahibi büyüklerinin giymeyi akıllarından bile geçirmeyecekleri kılıkların ardında saklamak yerine bir avantaja dönüştür." Duraksadı ve önce kendi üstündeki uçuşan, Yunan tarzı elbiseyi sonra da eşinin üstündeki yüksek belli İspanyol tarzı *gaucho*[3]'yu ve açık yakalı beyaz dantel bluzu işaret etti.

"Anastasia, Diana'nın sana anlatmaya çalıştığı şey şu: Genç olmakta bir sorun yok." Pandeia sözü aldı. "Dişi çaylakların bize bahsetmeye cesaret edemeyecekleri endişeleri için sana geleceklerinden neredeyse eminim."

Anastasia, zihnindeki öncelikli konu hakkında konuşma fırsatını bulduğuna sevinerek derin bir oh çekti. "Evet, bu konudaki haklılığınız kanıtlandı bile. Aslına bakarsanız bu akşam sizi aramaya gelmemin nedeni buydu."

Pandeia kaşlarını çattı. "Yoksa çocuklarla ilgili haberdar olmam gereken bir sorun mu var?"

"Jesse Biddle dışında mı demek istiyorsun?" Diana, bu adı sadece telaffuz etmek bile ağzında acı bir tat bırakmış gibi söylemişti.

3 Dize kadar uzanan ve oldukça bol kesimli, rahat pantolon. (ed.n.)

"Biddle, vampir çaylak ayırmadan, hepimizin sorunu. Özellikle de St.Louis'in fikirsiz insanları onu şerif yaptıklarından beri," dedi Pandeia. Sonra gözlerini kısarak Anastasia'yı süzdü. "Yoksa çaylaklarımızı taciz mi ediyor?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla hayır." Anastasia durdu ve Yüksek Rahibe'nin sözlerine değer vermesini sağlamak için, düşüncelerini düzene sokmaya çalışırken gırtlağındaki kuruluğu gidermek için yutkundu. "Çaylaklar Şerif Biddle'dan hiç hoşlanmıyor ancak sohbetlerinin odak konusu şerif değil. Bana sorarsanız, Gece Evi'nin içinden birisi, ciddi bir sorun yaratıyor."

"Seni bu kadar endişelendiren kimdir?"

"Ejderha Lankford denilen çaylak," dedi Anastasia.

Her iki vampir de Anastasia'nın kalbinin birkaç atış süresi boyunca sessiz kaldı. Sonrasında, Diana gülümsemesini saklamak için şarabından büyük bir yudum alır gibi görünürken, Pandeia da tek kaşını kaldırarak Anastasia'ya "Ejderha Lankford mu?" diye sordu. "Ama son iki haftadır Vampir Oyunları'nda olduğu için Tower Grove'da değil ki. Henüz tanışmadınız ve daha şimdiden, senin için sorun yarattığını söyleyebiliyorsun, öyle mi?"

"Hayır, benim için değil. Şey, evet, sanırım, teknik olarak benim olmasa da, problemin benimle de alakası var." Anastasia alnını ovaladı. "Şey, baştan başlayayım. Bana yaş olarak yakın olmamız sayesinde benimle konuşmak konusunda rahat hissettikleri için çaylakların arasında yaşanan

sorunlardan haberdar olup olmadığımı sordunuz. Cevabım, evet. Haberdar olduğum bir sorun var ve bu sorunun tek yaratıcısı öğrencilerin, Ejderha adını verdikleri bu beşinci sınıf öğrencisine olan takıntı diyebileceğim şey."

Diana artık gülümsemesini saklamaya uğraşmıyordu. "Ejderha dinamik ve çok popüler; özellikle de dişi çaylakların arasında."

Pandeia katıldığını ifade etmek üzere başını salladı. "Örnek vermek gerekirse; Ejderha, çaylak ve vampir bütün rakiplerini alt edip Vampir Oyunları'nda herkesin gıpta ettiği Kılıç Ustası unvanını kapmayı başardı. Tarihimizde bir çaylağın böylesi bir unvan kazanması neredeyse duyulmuş şey değil."

"Evet, bu zaferden haberdarım. Kızların bugün bahsettikleri tek konu buydu," dedi Anastasia ağzını çarpıtarak.

"Ve sen bunu bir sorun olarak görüyorsun, öyle mi? Ejderha'nın kılıçtaki ustalığı daha şimdiden etkileyici boyutta ancak hâlâ Değişimini tamamlaması gerek," dedi Diana.

Pandeia "Gerçi yetişkin dövmeleri yakında ortaya çıkarsa hiç şaşırmayacağım," diye ekledi. "Diana'ya katılıyorum. Kızların dikkatinin Ejderha'ya çekilmesinde hiçbir gariplik yok."

Yüksek Rahibe gülümsedi. "Onunla tanışınca, bu dikkat dağınıklığını sen de anlayabileceksin."

Anastasia hızlı hızlı "Beni endişelendiren sadece dikkat dağınıklığı değil," diye açıkladı. "Daha bu gece, on üçü kız, ikisi erkek toplam on beş çaylak, tek tek bana geldi ve

Ejderha Lankford'u etki altına alacak bir aşk büyüsü yapmam için yalvardı."

Anastasia, iki kadının sessizliklerinin bu kez eğlence yerine şok ve şaşkınlıkla yüklü olduğunu görünce rahatladı.

Nihayet Pandeia "Bu hayal kırıklığına uğratıcı bir haber ama o kadar da trajik değil," dedi. "Çaylaklar aşk büyüleriyle ilgili politikamdan haberdar; aşk büyüleri aptallıktır ve tehlikeli olabilirler. Aşk, sihirle ya da zorlamayla edinilemez." Yüksek Rahibe başını salladı; belli ki çaylaklar canını sıkmıştı. "Diana, senden önümüzdeki hafta saplantıyla aşkın birbirine karıştırılması konusunda bir ders vermeni istiyorum."

Diana başını salladı. "Belki de Herkül ve Vampir Yüksek Rahibesi Hippolyte'e saplantısından ve o saplantının ikisinin de trajik sonunu getirmesinden başlayabilirim. Bu, hepsinin zaten bilmesi gereken ama belli ki unuttukları, ders verici özelliği olan bir hikâyedir."

"Mükemmel bir fikir." Pandeia iri, kahverengi gözlerini Anastasia'ya çevirdi. "Bu uygunsuz taleplere cevabının, yanılgıya düşmüş çaylaklara, hiçbiri için, hiçbir şart altında herhangi bir aşk büyüsü yapmayacağını hatırlatmak olduğunu tahmin ediyorum."

Anastasia derin bir nefes aldı. "Hayır, Rahibem. Cevabım bu değildi."

Diana "Bu değil miydi? Ama sen neden...?" diyecek oldu ama eşi elini kaldırıp onu susturdu.

"İzah et," dedi Yüksek Rahibe.

Anastasia gözlerini vampirin gözlerine dikti. "Ben de aşk büyülerine karşıyım. İlk İşaretlendiğimde ve sihir işlerinde yetenekli olduğum ortaya çıktığında bile içgüdülerim bana aşk büyülerinin hiç de dürüst olmadığını söylerdi. Tecrübesizim ama saf değilim. Dürüstlük olmadan aşkın var olamayacağını biliyorum."

"Bilgece bir cevap ancak bir açıklama değil," dedi Pandeia.

Genç profesör sırtını dikleştirdi ve bakışlarını Diana'ya kaydırdı. "Lankford için dinamik ve popüler sözcüklerini kullandınız, değil mi?"

"Evet, kullandım."

"Küstah olduğunu da söyler miydiniz?"

Diana tek kaşını kaldırdı. "Sanırım söylerdim. Ama bu da alışılmadık bir şey değil. En yetenekli Savaşçılarımızın çoğunda bir küstahlık duygusu vardır."

"Küstahlık duygusu, evet," dedi Anastasia. "Ama bu, yetişkin bir vampirin tecrübesi ve kontrolüyle yumuşatılmış bir küstahlık değil, değil mi?"

"Evet, öyle."

Anastasia başını eğdi ve sonra bakışlarını bir kez daha Yüksek Rahibesine çevirdi. "Bu Ejderha hakkında çok konuşuluyor. Büyük bir dikkatle dinledim. Onu tanımadığım konusunda haklısınız ama duyduklarıma göre, Ejderha Lankford bilgeliği ve kıvrak zekâsından ziyade, kılıcına ve gülüm-

semesine bel bağlayan bir çaylak. İçgüdülerim, etkisi altında kalan çaylakların onun gerçek yüzünü görmeleri halinde ilgilerini kısa zamanda kaybedeceklerini söylüyor."

Pandeia "Çaylaklara tam olarak ne söyledin?" diye sordu.

"Bu Gece Evi'nin kurallarını çiğneyip bir aşk büyüsü yapmamın imkânsız olduğunu ancak her biri için bir çekim büyüsü yaratabileceğimi söyledim."

"Çekim büyüsüyle aşk büyüsü arasında çok ince bir çizgi var," dedi Diana.

Anastasia, "Evet ve bu çizgi; netlik, dürüstlük ve gerçekle yaratılmış bir çizgi," diye karşılık verdi.

"Ama içimde sana gelen her öğrencinin, Ejderha Lankford'un aşkını istemek konusunda net, dürüst ve samimi olduğuna dair bir his var." Pandeia, bunu söylerken, genç profesöre hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu. "Bu yüzden, Ejderha Lankford'a bir çekim büyüsü yapmak da aşk büyüsü etkisi yaratacaktır. İkisi arasındaki farkı yaratan tek şey, anlam bilimi."

"Bu, Ejderha'ya bir büyü yapılsaydı, geçerli olurdu. Benim çekim büyüm, ona değil bana gelen öğrencilerin her birine tek tek yapılacak."

Pandeia'nın hayal kırıklığı yerini hoşnut bir gülümsemeye bırakmıştı. "Çaylakların Ejderha'yı daha net görmesini sağlamak için büyü yapmak niyetindesin."

"Bu büyü, her birinin gözünde, çaylak Lankford'a dürüst, gerçekçi ve şiş bir ego ve yakışıklı bir gülümsemeye duyulan çocuksu bir aşkla lekelenmemiş bir imaj kazadıracak."

"İşe yarayabilir," dedi Diana. "Ancak büyü titizlik ve yetenek gerektirir."

"İçgüdülerim genç profesörün her ikisine de bolca sahip olduğunu söylüyor," dedi Pandeia.

"Bana olan güveninize minnettarım, Rahibem!" Anastasia hissettiği rahatlama duygusuyla neredeyse bağırmıştı. Sonra ayağa kalktı. "İzninizle, büyüyü bu akşam, dolunay sırasında gerçekleştirmek istiyorum."

Pandeia başıyla onayladı. "Sonlar için kusursuz bir zaman. İznim senindir, kızım."

Anastasia, yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirip Yüksek Rahibesi ve onun eşinin önünde eğilirken, "Niyetim, bu akşam sağlıksız gönül vermelere son noktayı koymak," dedi.

Diana arkasından seslendi. "Bu akşam Ejderha'ya yönelik bütün gönül vermelere son veremeyebilirsin. Bazıları o küstahlıktan, o gülümseyen ve egoist cazibeden etkilenmeye devam edebilir."

Anastasia kendi kendine "O zaman o her kimse, başına gelecekleri hak ediyor demektir," diye söylendi.

BÖLÜM DÖRT

Sihir bütünüyle ve tam olarak doğru başlamıştı. Daha sonra, Anastasia sadece kafasını sallayacak ve bu kadar iyi başlayan bir şeyin nasıl böyle bir felakete dönüştüğünü merak edecekti.

Belki de profesörlüğe başladığından bu yana bir yanılgı sonucu giydiği dehşet verici derecede kısıtlayıcı kıyafetlerden kurtulmaya zaman ayırdığı için böyle olmuştu. Ne de olsa, sihrin özellikle o kısmında, tam o anda tam orada olmasa –bu öğelerden herhangi biri bir kalp atışlık bir an için kaymış olsa– her şey değişebilirdi.

Peki, her şey değişmişti; ama onun yapmayı planladığı şekilde değil.

Ay ışığı çıplak kollarına çok iyi ve çok doğru gelmişti. Arazide, iyice uzaklaşıp mağrur Mississippi Nehri'ne istediğinden biraz daha fazla yaklaşmasının nedenlerinden biri buydu. Ay onu daha ilerilere çağırır, onu kendine koyduğu o saçma kısıtlamalardan –geriye dönüp bakınca, saçma sapan bir olmadığı birine dönüşme çabasından başka bir şey değildi– özgürleştirir gibiydi.

Anastasia'nın üstünde en çok sevdiği giysi vardı: mavi topaz rengi, uzun, yumuşacık eteği. Bu yeni, harika Gece Evi'ne davet edilmesinden sadece bir ay önce, Anastasia bir Leni-Lenape Kızılderili bakiresinin elbisesinden ilham almıştı. Eteğin uçlarına ve kolsuz, yumuşak bluzunun yuvarlak yakasına cam boncuklar, deniz kabukları ve beyaz deri püsküller dikmişti. Anastasia küçük bir adımla dönmeye başlayınca, deniz kabukları ve püsküller harekete geçti. *O berbat, kısıtlayıcı kıyafetleri bir daha asla giymeyeceğim.* Sert bir tavırla, kendi kendine *İnsanken giymeme izin verdikleri tek şey oydu. Bu hataya bir daha düşmeyeceğim,* dedikten sonra başını arkaya attı ve zifiri gökyüzünde bütün ağırlığıyla asılı duran aya hitaben "Ben buyum!" dedi. "Ben bir vampir profesörüyüm, sihir ve ritüeller konusunda uzmanım. Ayrıca genç ve özgürüm!"

Yüksek Rahibesinin öğüdünü dinleyecekti. Anastasia *topraksal* olacaktı. Gençliğinden güç alacaktı. "Ayrıca, istediğim gibi giyineceğim, yaşlı bir okul mürebbiyesi gibi değil!" İçinden, *ya da altı yıl önce İşaretlendiğimde geride bıraktığım insan soylu ailem gibi, bir Pennsylvania Quaker'ı*[4] *gibi değil,* diye ekledi. Geçmişinin kısıtlama ve sınırlamalardan arınmış, huzurlu ve sevecen yanını koruması gerektiğini unutmayacaktı. Tower Grove Gece Evi'ni çevreleyen çayırlığın baldır hizasındaki otlarının arasında neredeyse dans ederek, sevinçle, "Ben topraksalım!" dedi.

4 Hıristiyanlıkta bir mezhep (ç.n.)

Bu farkı yaratan, sadece kıyafetlerini değiştirmesinin ona sağladığı fiziksel özgürlük değil, Pandeia'nın ona güveninin getirdiği özgürlük hissiydi. Buna bir de gecenin ılık ve berrak olması eklenince, Anastasia ona neredeyse tarif edilemeyecek bir neşe katan bir şey yapacaktı. Bir Gece Evi'ne, *onun* Gece Evi'ne fayda sağlayacak bir sihir yapmak üzereydi.

Ancak yabani ayçiçekleriyle kaplı tarlada durmak dikkatsizce yapılmış bir hataydı. Ayçiçeklerinin aşkı ve şehveti çektiklerini bilirdi ama Anastasia'nın aşkı düşündüğü yoktu; gecenin güzelliğini ve çayırın cazibesini düşünmekle meşguldü. Ve işin aslı, ayçiçeklerini oldum olası severdi.

Çayır, nefes kesecek kadar yeşil ve gürdü. Mississippi'ye, Anastasia'nın yüksek ve kayalık batı kıyısı boyunca sıralanmış söğüt ve üvez ağaçlarını görebileceği kadar yakındı. Ancak ağaçlar ve kayalık sırt yüzünden, nehri tam olarak göremiyordu ama kokusunu –toprağın doğurganlığını, gücünü ve sözünü fısıldayan zengin kokusunu– alabiliyordu.

Çayırın ortasında; dolunayın gümüşi ışığının tamamını yakalayacak şekilde konumlanmış ve büyüsünü yaparken ihtiyaç duyacağı mihrap olmaya çok elverişli, kocaman, düz bir kum taşı çıkıntısı duruyordu.

Anastasia sihir işi sepetini yere, büyük kayanın yanına bıraktı ve ritüel için içindekileri çıkarmaya başladı. Önce, akıl hocasının ona veda hediyesi olarak verdiği gümüş kadehi çıkardı. Tek süsü olan Nyx'in, kolları havada ve ellerinin arasında hilâl biçiminde bir ay tutan siluetinin işlenmiş olduğu kadeh, sade ancak güzeldi. Sonra Anastasia kanla

tatlandırılmış şarabın durduğu, ağzı mantarlı küçük sürahinin etrafındaki parıltılı mihrap kumaşını açtı ve kayanın üstüne tüm doğallığıyla serilmesine izin verdi. Kadehi kayanın tam ortasına yerleştirdi ve sonra sepetteki kocaman mumlu kâğıt yumrusunu çıkarıp içindeki taze ekmek somunu, büyük peynir dilimini ve kalın, mis kokulu, pişmiş jambon dilimlerini ortaya serecek şekilde açtı. Gülümseyerek kâğıdı ve yemeği, kadehin yanına yerleştirdi.

Şölenin tanrıçanın cömertliğini temsil eden koku ve manzaralarından tatmin olmuş bir halde sepetten beş mum çıkardı. Anastasia, nehrin üst kısmına dönerek kuzeyi kolayca buldu ve en yakın hissettiği elementi, toprağı temsil eden yeşil mumu kayanın kuzey ucuna yerleştirdi. Diğer mumları uygun düştükleri istikametlerde –hava için sarı doğuya, ateş için kırmızı güneye, su için mavi batıya, ruh için mor tam ortaya– konumlandırırken, nefesini kontrol ediyordu. Toprakla demlenen havayı yerden vücuduna çektiğini hayal ederek derin nefesler alıyordu. Öğrencilerini; onlar için en iyisini istediğini; en iyi şeyin, birbirlerini net olarak görmeleri ve yollarında gerçek ve dürüstlükle ilerlemeleri anlamına geldiğini düşündü.

Mumlar yerlerini alınca, Anastasia sihir sepetindeki diğer malzemelerini çıkardı: saç örgüsü biçiminde örülmüş uzun bir tatlı ot demeti, ahşap kibritler ve bir çakma şeridi ve üç küçük kadife kese çıkardı. Keselerden birinde defne yaprakları, diğerinde bir sedir ağacının sivri uçlu iğneleri vardı ve üçüncüsü de deniz tuzuyla doluydu.

Anastasia gözlerini yumdu ve daha önce yapmaya niyetlendiği her sihir ya da ritüelde yaptığı gibi Tanrıçasına aynı sessiz ve gönülden duayı gönderdi. *Nyx, bu akşam yapacağım sihirde sadece iyiye niyet ettiğime dair sana yemin ediyorum.*

Gözlerini açtı ve önce doğuya dönüp hava için sarı mumu yaktı ve şu basit kelimeleri kullanarak, net bir sesle havayı çemberine davet etti: "Hava, lütfen çemberime katıl ve sihrimi güçlendir." Saat yönünde hareket edip beş mumu tek tek yaktı ve elementleri sırayla davet ettikten sonra, mihrabın ortasında duran mor ruh mumunu da yakarak çemberi tamamladı.

Sonra yüzünü kuzeye döndü, derin bir nefes alıp kalbinden ve ruhundan gelen bir sesle konuşmaya başladı.

"Bu ortamı arındırmak için tatlı otla başlıyorum." Elindeki tatlı ot demetinin ucunu yeşil mumun alevine tutmak için durdu. Ot demeti tutuşunca, mihrap kayasının üstündeki havayı dalgalar halinde yayılan yoğun bir dumanla doldurarak ağır ağır çizdiği bir çember içinde zarif hareketlerle demeti etrafında salladı. "*Her türlü negatif enerji, hiçbir iz bırakmadan çekip gitmeli.*" Dumanı tütmeye devam eden otu kenara bıraktı ve sol elini avucunu açarak öne uzattı. Ardından ilk kadife keseye uzandı. Kuru yaprakları avucuna ufalarken sihre devam etti. "*Farkındalık ve netlik bu defne yapraklarıyla gelsin. Toprak aracılığıyla onların güçlerini çağırıyorum.*" Sırada sedir iğneleri vardı. Anastasia onları avucundaki yaprak kırıntılarıyla karıştırırken mis kokularını içine çekti ve "*Sedir, senden istediğim; cesaret, koruma ve irade. Sihrimin güçsüz kalmaması için bana gücünü ver,*" dedi.

Son kadife keseden bir avuç küçük, deniz tuzu kristali aldı ancak diğer malzemelerin arasına katmak yerine, defne/sedir karışımıyla dolu olan avucunu havaya kaldırdı. Başını arkaya attı ve nehir suyu kokulu, ateşin öptüğü ılık rüzgârın; elementlerin çemberine gerçekten katıldıklarına, orada olduklarına ve talebini alıp gerçekleştirmeyi beklediklerine delalet ederek gür sarı saçlarını havalandırmasından büyük bir haz duydu. Sihrin sözcüklerini dile getirmeye başlarken sesi bir şarkının kıvraklığına büründü; sanki sadece ruhunun duyabildiği bir müziğe uydurulmuş bir şiir okuyordu.

"Bu akşam yapacağım şey bir çekim büyüsüdür,
Görüş netliğidir dileyip amaçladığım,
Defne yapraklarıyla gerçekleri ortaya sereceğim.
Aşk; küstah gençliğin üstüne kurulmasın, diyeceğim.
Sedir gücü oğlanın fenalıklarından korusun;
İhtiyaçlarını gidermede cesaret ve hakimiyet benden olsun."

Son malzemeyi de sihrine eklerken, deniz tuzu Anastasia'nın parmakları arasında yapışkan bir his yaratmıştı. "*Tuz, bu sihri bağlayıcı kılacak olan anahtarımdır.*" Yeşil muma doğru yürüdü, bir nefes daha aldı ve düşüncelerini düzene soktu. Artık zaman; tek tek bütün sihirlerin tutacağını ve öğrencilerin Ejderha'yı netlik, gerçeklik ve dürüstlükle göreceklerini umarak ve dua ederek Ejderha Lankford'un adını anma, on beş öğrencinin adlarını sırasıyla sayma ve sihirle demlen-

miş karışımdan bir tutamı, toprak alevinin üstüne serpme zamanıydı.

"Bu alevde, sihir kılıç gibi kessin,
Ve sadece Bryan Lankford'un gerçeğini çeksin!"

Ve ismi telaffuz ettiği anda olan oldu. Anastasia'nın ilk karışım tutamını aleve serpiştirmesi ve uç noktada Lankford-saplantılı Doreen Ronney'nin adını anması gerekiyordu ancak genç bir çaylak en yakındaki alıç ağacının arkasından fırlayınca gece, Anastasia'nın etrafında kaos ve testosteronla patlayıverdi.

Anastasia'ya "Kaç! Tehlikedesin!" diye bağırırken onu sertçe itti. Sihirli karışımı yukarı, daha yukarı, en yukarı savurmak için kollarını havaya kaldırmış olan Anastasia dengesini kaybetti ve aşağı, daha aşağı, en aşağıya sırt üstü ve çok sert bir şekilde düştü. Oturduğu yerden, sihir çemberini kurduğundan beri orada olan ılık rüzgârın sihirli karışımı havalandırıp savuruşunu ve bir avuç dolusu tozu doğrudan çaylağın yüzüne fırlatışını ağzı dehşetle açılmış halde izledi.

Zaman durmuştu sanki. Sanki gerçeklik, sadece bir an için kaymış ve bölünmüştü. Anastasia, genç bir savaşçı tanrısının heykeli gibi kılıcı çekilmiş halde donakalmış çaylağa bakıyordu. Ve hemen sonra, hareketsiz çaylakla arasındaki hava, ona bir mumun alevini anımsatan bir ışıkla parlamaya başladı. O kadar büyük bir parlaklıkla dalgalanıp dönmeye

başladı ki, Anastasia gözlerine siper etmek için elini havaya kaldırmak zorunda kaldı. Gözlerini kısarak parlak ışığı izlerken, parlaklık ortadan ikiye bölündü ve vücudunu elle tutulur bir ışıkla çerçeveler gibi çaylağın iki yanına ayrıldı. Ve Anastasia tam ortada, oğlanın hemen önünde, başka bir karartı seçti. Karartı önce çok belirgin değildi. Sonra öne, Anastasia'ya doğru bir adım attı ve ışıkla aydınlanarak çaylağın görüntüsünü tamamen kapattı.

Oğlanla aynı boy ve cüssedeydi. O da havada bir kılıç sallıyordu. Anastasia yüzüne baktı. Hemen arkasından şok ve şaşkınlıkla beraber ilk düşüncesi, *kibar bir yüzü var*, oldu. Gerçekten yakışıklıydı. Sonra gördüğü şeyin ne olduğunu fark edince nefesi kesildi. "Sen osun! Arkandaki çaylak! Sensin!" Tek fark gerçekten çocuğun kendisi olmamasıydı. Bu barizdi. Bu yeni karartı, yetişkin bir adamdı. Yüzleri, adamın alnının tam ortasındaki hilale dönük; bedenleri, kanatları ve kuyrukları, yüzünün iki yanından sert çenesine ve dolgun dudaklarına –insanın elini ayağını çözecek kadar etkileyici bir gülümsemeyle kıvrılmış dudaklarına– kadar inen iki ejderhanın süslediği inanılmaz derecede egzotik görünüşlü dövmesiyle tam bir vampirdi. Anastasia bakışlarını dudaklarından gülümsemesinin yansımasıyla parlayan kahverengi gözlerine çevirirken, "Hayır, sen çaylak değilsin," dedi.

"Beni sen çektin, Anastasia. Kim olduğumu biliyor olmalısın."

Sesi boğuk ancak bir o kadar da hoştu.

"Seni mi çektim? Ama ben..." Cümlesi yarıda kaldı. Çaylağın ortaya çıkmasından ve kendini, Anastasia'nın sihriyle yıkamayı başarmasından hemen önce ne diyordu? Ah, evet hatırlamıştı! "Ben sadece, *Bu alevde, sihir kılıç gibi kessin... Ve sadece Bryan Lankford'un gerçeğini çeksin!* dedim." Anastasia, vampirin dövmelerine bakakalarak kendi sözünü kesti... *Ejderha dövmeleri.* "Ama bu nasıl olabilir ki? Sen Bryan Lankford olamazsın. Hem adımı nereden biliyorsun?"

Karartının gülümsemesi iyice genişledi. "Çok gençsin. Unutmuşum." Bakışlarını Anastasia'dan bir an ayırmadan nazik bir tavırla önünde eğildi. "Anastasia, canım, rahibem. Çektiğin, Bryan Lankford'dan başkası değil. Ben oyum." Kıkırdadı. "Ve uzun zamandır hiç kimse bana Bryan diye hitap etmemişti."

Anastasia "Niyetim seni çekmek değildi! Ve sen yaşlısın!" deyiverdi ve yüzünün kızardığını hissetti. "Hayır, yani yaşlı gibi yaşlısın demek istemedim. Bir çaylaktan daha büyüksün. Değişim geçirmiş bir vampirsin. Ama yaşlı değilsin." Anastasia çaresizlik içinde mihrap kayasının altında kaybolmayı diledi.

Bryan'ın gülüşü sıcak, sevecen ve çok çekiciydi. "Gerçeğimi istedin ve ortaya çıkardığın bu oldu. Canım, bu benim gelecekteki halim ve senin de dediğin gibi daha yaşlı ve tam olarak Değişmiş bir vampir olarak görünmem bu yüzden. Şu arkamdaki çaylak bugünkü halim. Daha genç, evet ama aynı zamanda fazla atak ve kendinden çok fazla emin."

"Ama beni nasıl tanıyorsun? Ve neden bana 'canım' deyip duruyorsun?" İçinden, sessizce *Ve neden kalbimin havalanmaya hazır, heyecanlı bir kuş gibi hissetmesine neden oluyorsun?* diye ekledi. Bu kısmı yüksek sesle dile getirmesi imkânsızdı.

Karartı aralarındaki küçük boşluğu kapattı ve yanına çöktü. Usulca ve saygıyla Anatasia'nın yüzüne dokundu. Anastasia elini gerçekten hissedemiyordu ama yakınlıkları nefesini kesmişti. "Seni tanıyorum çünkü sen benimsin, ben de senin. Anastasia, gözlerimin içine bak. Bana dürüstçe ne gördüğünü söyle."

Anastasia, ona söyleneni yapmaya mecburdu. Başka seçeneği yoktu. Vampirin bakışları onu –her şeyi gibi – büyülemiş, sersemletmişti. Gözlerinin içine baktı ve gördüklerinin içinde kayboldu: Nezaket ve güç, doğruluk ve mizah, bilgelik ve sevgi, sonsuz ve bütün bir aşk. Anastasia onun gözlerinde, bir erkekte hayal edebileceği her şeyi görüp tanımıştı.

"Sevebileceğim bir vampir görüyorum," dedi hiç tereddütsüz. Ve sonra telaşla ekledi. "Ama sen bir savaşçısın, buna şüphe yok ve ben..."

"Sevdiğin vampiri görüyorsun," dedi karartı. Onu sustururken öne eğildi, yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Anastasia'nın hiçbir şey hissetmemesi gerekirdi. Daha sonra, sihirle var edilen bir hayaletin, ona gerçekten dokunamadan nasıl bu kadar çok şey hissetmesine neden olabil-

diğini merak ederek bu sahneyi tekrar tekrar zihninde canlandıracaktı.

Vampir, yavaşça ve istemeyerek geri çekilirken Anastasia derin bir iç geçirdi. "Ahhhhhh..."

"Aşkım, eşim, ben bir vampir ve Savaşçıyım. Şu anda imkânsız göründüğünü biliyorum ama gerçek şu ki, gördüğün insana –nezaket ve güç, doğruluk ve mizah, bilgelik ve sevgi dolu bir insana– dönüşebilmem için, sana ihtiyacım var. Sen olmadan, *biz* olmadan, ben sadece olmam gereken insanın bir kabuğuyum; bedeni olmayan bir ejderhayım. Sadece sen, o adamı ejderhadan daha güçlü kılabilirsin. Genç, atılgan ve *küstah* halim seni delirtmeye yeltenince, bunu hatırla." Anastasia'dan uzaklaşmaya devam ediyordu.

"Gitme!"

Vampirin gülümsemesi kalbini doldurdu. "Gitmiyorum. Seni asla kendi rızamla terk etmeyeceğim, canım. Büyüyerek ve öğrenerek burada olacağım." Arkasındaki donakalmış çaylak heykeline baktı ve kıkırdayarak gözlerini tekrar Anastasia'ya çevirdi. "Zaman zaman inanman zor olsa da, bize bir şans ver, Anastasia. Bana karşı sabırlı ol, buna değecek. Ah, bu arada ayıyı öldürmeme izin verme. Sana zarar vermeyecekti. Benim gibi, o da sadece hafifçe ve sihirsel olarak ters gitmiş bir büyünün etkisiyle sana çekildi. Bu gece ne onun, ne de benim," durdu ve boğuk sesini yumuşatarak devam etti. "Yani genç ve küstah halimin bile aklımızdan en ufak bir kötülük geçmiyor. Ve eşim, aşkım, hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Vampir bu son sözleri söylerken, Anastasia, bir tanrı ya da tanrıça damarlarına aniden buz gibi su boca etmişçesine bir ürpertinin bedeninden akıp gittiğini hissetti. O, tuhaf bir içe doğuş ve arzu karışımıyla ürperirken, bakışlarını onunkilere kilitlemiş olan Bryan Lankford'un yetişkin yansıması geri çekildi ve genç halinin içine sızarken bir ışık parladı. Genç çaylak hemen hareket etmeye başladı.

Anastasia kendini, Amerika'yı bir uçtan bir uca geçen o kocaman, kömür yiyici trenlerden birinin lokomotifi çarpmış gibi hissederek uhrevi dokunuşu bedenini ürpertmeye devam eden vampirin genç halini izliyordu. Çaylak bir eliyle yaşaran gözlerini silerken diğeriyle ansızın karşısında beliren, arka ayakları üstünde yükselmiş devasa kahverengi ayıya kılıç sallıyordu. Ayı o kadar büyüktü ki, Anastasia bir an Bryan Lankford'un daha büyük hali gibi onun da kendi sihriyle var olduğunu ve aslında pus, sihir, duman ve gölgeden ibaret olduğunu sandı.

Aynı anda ayı kükreyerek etrafını saran havayı titretince, Anastasia bunun bir yanılsama olmadığını anladı.

Lankford'un gözleri hızla açılıyor ve ölümcül bir niyetle yaratığın üstüne yürüyordu.

"Canını yakma!" diye bağırdı Anastasia. "Ayı, benim yaptığım sihirle buraya tesadüfen geldi. Kötü bir niyeti yok."

Bryan, geri adım atıp devasa yaratığın pençelerinin ulaşamayacağı bir mesafeye çekildi. Anastasia onun ayıyı süzü-

şünü izledi. Bryan gözlerini hayvandan ayırmadan, "Bunu, sihrin sayesinde mi biliyorsun?" diye sordu.

"Evet, öyle. Sözüme güven," dedi Anastasia.

Bryan, ona hızlı bir bakış attı ve Anastasia o bakışta, tanışıklıktan gelen bir şaşkınlık hissetti. Sonra çaylak gözlerini kırpıştırdı. "Haklı olsan iyi olur."

Anastasia, *Yetişkin halin bunu söylemezdi* diye bağırmamak için dudaklarını sımsıkı kapattı.

Çaylağın, haykırışını duyacağından şüpheliydi. Bütün dikkatini yeniden ayıya çevirmişti bile.

Kocaman yaratık çocuğa tepeden bakıyordu; ancak Bryan yere uzandı ve mihraptan ona en yakın mumu alıp yüzünün önünde tuttu. Kırmızı mumun alevi bir meşale gibi parlıyordu. Anastasia'nın henüz vampir bile olmayan birinden bekleyeceğinden çok daha hükmedici bir sesle "Ha! Git!" diye haykırdı. "Git buradan! Git! Her şey bir kazaydı; rahibenin seni çekmek gibi bir niyeti yoktu."

Ayı mumun parlaklığından rahatsız olup homurdanarak uzaklaştı. Bryan öne doğru bir adım attı. "Git dedim!"

Anastasia büyük bir rahatlama duygusuyla ayının dört ayağının üstüne inmesini, çaylağa doğru son bir kez pufladıktan sonra, sakinleşmiş bir halde usul usul nehre doğru uzaklaşmasını izledi. Tamamen içgüdüleriyle hareket ederek ayağa kalktı ve hızlı adımlarla Bryan'a yaklaştı.

Bryan'ın "Pekâlâ, artık iyisin ve güvendesin. Her şey kontrol altında," demesini duymazdan gelerek alevi parlamakta olan kırmızı mumu elinden aldı.

"Çemberi sakın bozma. Sihrin ziyan edilmeyecek kadar büyük bir gücü var," dedi ciddi bir sesle. Ona bakmadı. Dikkatinin dağılmasını istemiyordu. Bryan Lankford'a dönmeden önce, alevi koruyucu bir hareketle örttü ve mumu mihrabın en doğu köşesindeki yerine koydu.

Çaylağın sarı, uzun, gür ve atkuyruğu şeklinde toplanmış saçları Anastasia'ya, yetişkin vampir olan Bryan'ın aynı renk, uzunluk ve gürlükteki –nazik yüzünü çevreleyecek şekilde omuzlarına salınmış– saçlarını anımsatmıştı. Şakakları hafifçe kırlaşmış mıydı? Güzel kahverengi gözlerinin tam rengini hatırlasa da bunu anımsayamıyordu.

"Ne oldu? Çemberini bozmadım. Mum hiç sönmedi. Bak, az önceki yerinde duruyor işte."

Anastasia ona, hiç konuşmadan dik dik bakmakta olduğunu fark etti. *Tam anlamıyla kaçık olduğumu düşünüyor olmalı.* Gecenin tuhaflığını biraz da olsa açıklayacak bir şey söylemek için ağzını açtı ve sonra ona, karşısındaki genç Bryan'a ilk kez gerçekten baktı. Yüzünün her tarafı tuza bulanmıştı; kristaller kaşlarına yapışmıştı ve saçları defne yaprağı ve sedir iğnesi parçalarıyla doluydu. Ani kıkırtısı ikisini de şaşırttı.

Bryan'ın kaşları havaya kalktı. "Seni vahşi bir yaratıktan korumak için hayatımı riske atıyorum ve sen bana gülüyorsun, öyle mi?"

Sert ve alınmış gibi konuşmaya çalışıyordu ama Anastasia, o kahverengi gözlerdeki mizah kıvılcımlarını görebiliyordu.

"Üstün başın sihir maddemle kaplı ve evet, bu komik görünmene neden oluyor." Ayrıca ona çocuksu ve bir hayli yakışıklı bir görüntü veriyordu ama bu kısmı kendisine saklayacaktı. Ya da en azından sakladığını sanıyordu. İkisi orada, gözlerini birbirlerine dikmiş halde dururken, Bryan'ın gözlerindeki kıvılcım iyice ortaya çıkmıştı. Dudaklarının uçları yukarı kıvrılınca, Anastasia'nın midesinde tuhaf bir kıpırtı oldu ve telaşla "Gerçi ne kadar tuhaf görünürsen görün, gülmemem gerek. Sihir malzememin senin üstüne başına bulaşmış olması, bütün karışımı yeniden yapmak zorunda olduğum anlamına geliyor."

Başını küstah bir tavırla çevirerek "O zaman üstüme atmasaydın," dedi.

Anastasia'nın eğlencesi etkisini kaybetmeye başlamıştı. "Üstüne ben atmadım. Sen beni ittiğin için düştüğümde, rüzgâr malzemelerimi suratına savurdu."

"Gerçekten mi?" Esintinin yönünü denemek ister gibi parmağını havaya kaldırırken "Ne rüzgârı?"dedi.

Anastasia'nın kaşları iyice çatıldı. "Belki esip geçti, belki de sihrim kesintiye uğradığı için duruldu."

Bryan sanki Anastasia hiç konuşmamış gibi, "Ve ben seni itmedim," diye devam etti. "Seni koruyabilmek için arkama çektim."

"Beni korumana ihtiyacım yoktu. Ayı bir kazaydı. Kafası karışmıştı, tehlikeli değildi. Ben bir çekim büyüsü yapıyordum ve ayı bir şekilde sihre kapıldı," diye açıkladı Anastasia.

"Yani bir çekim büyüsüydü." Bryan'ın sesine süzülmeye başlayan rahatsızlık kaybolmuş ve yerini küstah bir kıkırdama ve bir başka çok bilmiş bakışa bırakmıştı. "Bu yüzden adımı söyledin. Beni istiyorsun."

BÖLÜM BEŞ

Ejderha, genç rahibenin yüzünün pembe bir tona bürünmesini sırıtarak izliyordu.

"Niyetimi yanlış anladın," dedi Anastasia.

"Kendin söyledin. Çekim büyüsü yapıyordun. Adımı söylediğini duydum. Belli ki beni çekiyordun." Her şeye şimdi bir anlam verebildiğini düşünerek duraksadı. "Shaw ve diğer Savaşçılardan ayrılmama ve rıhtımdan eve tek başıma yürümeme şaşmamalı. Biddle yüzünden sanmıştım. Vampir Oyunları için yola çıkmadan önce beni izliyordu; bu yüzden benden hoşlanmadığını zaten biliyordum ama bu akşam bakışları o kadar ters ve o kadar tuhaftı ki, kendimi bir garip ve neredeyse nefes alamıyormuşum gibi hissetmeme neden olduğunu düşündüm. Biraz hava almak ve yalnız kalmak için buraya gelmeye ihtiyacı vardı." Hafifçe gülerek ve ona, meşhur gülümsemesinden bir parça sunarak sustu. "Ama önemi yok. Gerçek şu ki buradayım; çünkü sen beni arzuluyorsun." Çenesini sıvazlayarak düşündü. "Daha önce tanışmadık. Böyle bir güzelliği hatırlardım. İlgini çeken kı-

lıcımla kazandığım cesaret şanım mıydı yoksa daha *kişisel* bir cesaret türü..."

"Bryan! Ben seni arzulamıyorum!"

Bryan otomatik olarak "Bana Ejderha de," dedi ve sözlerini sürdürdü. "Tabii ki arzuluyorsun. Çekim sihrini az önce itiraf ettin. Utanmana gerek yok. Gurur duydum. Gerçekten."

Anastasia, Bryan'ın alaycılık sınırında dolaştığına inandığı bir sesle "Ejderha," dedi. "Utandım ama senin yüzünden değil. Senin için."

"Söylediklerin hiçbir anlam ifade etmiyor." Bryan kısa bir an, genç kadının düşerken kafasını vurmuş olmasından şüphelendi.

Genç rahibe derin bir nefes aldı ve bıkkınlıkla iç geçirdi. "Uğurlar olsun, Bryan Ejderha Lankford. Ben, Tower Grove Gece Evi'nin yeni sihirler ve ritüeller rahibesi, Profesör Anastasia'yım."

Ejderha, genç kadının, eline yumuşacık ve sıcacık gelen çıplak kolunu tutarken, "Uğurlar olsun, Anastasia," dedi.

Anastasia "Profesör Anastasia," diye düzeltti. Çaylağın kolunu bırakmakta acele ederek "Bu sihirden haberdar olmaman gerekiyordu," diye ekledi.

"Beni istediğini kimsenin bilmesini istemediğin için mi?" İçinden, *Ben dahil*, diye ekledi.

"Hayır, sihrin seni istememle hiç alakası yok. Aslına bakarsan, tam tersi," dedi. Sonra bir sınıf dolusu çaylağa ders verir gibi bir sesle sözlerine devam etti. "Kulağa kabaca ge-

lebilir ama işin aslı şu ki, bir anti-Ejderha Lankford büyüsü olacak bir sihir yapmakla meşguldüm."

Sözleri Bryan'ı şaşırtmıştı. "Seni gücendirecek bir şey mi yaptım? Beni tanımıyorsun bile. Benden nasıl hazzetmezsin?"

Anastasia bir şeyi örtbas etmek ister gibi hızlı hızlı "Senden hazzetmemek değil," dedi. "İşin aslı şu: Tower Grove Gece Evi'nde öğretmenlik yaptığım on beş günde tam on beş çaylak benden seni etkileyecek büyüler yapmamı istedi."

Ejderha'nın gözleri iri iri açıldı. "On beş mi? Gerçekten mi?" Durdu ve zihninden hızlı bir sayım yaptı. "Beni büyülemek isteyecek sadece on kız tanıyorum."

Profesör hiç de eğlenmişe benzemiyordu. "Kendini hafife aldığını söylerdim ama bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum. Bu yüzden kılıç oyunlarında, toplama işleminde olduğundan daha iyi olduğunu tahmin ediyorum. Öyle bile olsa, bu akşam buraya, kafası karışmış hayranlarının her birine senin gerçeğini çekecek ve böylece senin onlar için uygun eş olmadığını anlamalarını sağlayıp aptalca aşklarına son verecek bir büyü hazırlamaya geldim." Sözlerini aceleyle tamamlamıştı.

Ejderha en son ne zaman bu kadar şaşırdığını hatırlamıyordu. Hayır, bu doğru değildi. Ruhunun derinliklerine işleyen bu tür bir şaşkınlığı en son, gecenin bir geminin ana direğini ve yeni bir hayatı aydınlattığı anda yaşamıştı. "Buna inanmak benim için çok güç. Sen benden gerçekten hazzet-

miyorsun. Kadınlar benden genellikle hoşlanır. Aslına bakarsan bir hayli hoşlanırlar."

"Belli oluyor. On üç tanesinin benden seni büyülememi istemeleri bu yüzdendi."

Ejderha Lankford kaşlarını çattı. "Daha önce on beş dediğini sanmıştım."

"On üç kız. İki erkek," dedi Anastasia kuru bir sesle. "Görünüşe bakılırsa oğlanlar da senden bir hayli hoşlanıyor."

Ejderha beklenmedik bir kahkaha attı. "İşte gördün mü? Senin dışında herkes benden hoşlanıyor."

"Beni rahatsız eden, etkiye açık olan bu kadar çok sayıda çaylağın sana gönlünü kaptırmış olması. Bu, sağlıklı değil, hepsi bu."

"Kimin için sağlıklı değil? Ben gayet iyi hissediyorum." Bryan ona cazibesinin her bir zerresini devreye sokarak gülümsedi.

Genç kadının ciddi bakışının bir nebze de olsa gevşediğini ve o kocaman turkuaz rengi gözlerin yumuşadığını gördü ancak Anastasia'nın sonraki sözcükleri soğuk duş etkisi yaratacaktı.

"Daha olgun olsaydın, başkalarının düşüncelerini önemserdin."

Ejderha yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi? Neredeyse yirmi yaşındayım." Duraksadı ve Anastasia'yı baştan ayağa süzdü. "Ya sen kaç yaşındasın?"

Genç kadın çenesini dikleştirerek "Yirmi iki," dedi.

"Yirmi iki mi? Profesör olmak ve bana daha olgun olmam gerektiği konusunda nutuk çekmek için fazla genç bir yaş!"

"Yine de ben, senin sihirler ve ritüeller profesörünüm ve birinin sana daha olgun davranman gerektiği konusunda nutuk çekmesi şart. Kim bilir, belki biraz yol gösterilirse büyüyebilir, dürüst ve onurlu bir Savaşçı olabilirsin."

"Kılıç Ustası unvanını kazandığım oyunlardan daha yeni döndüm. Henüz tam olarak Değişmiş bir vampir olmasam da dürüstlük ve onura zaten sahibim."

"Dürüstlük ve onuru oyunlarda kazanamazsın. Onları, ancak bu ideallere adanmış bir hayat sürersen kazanabilirsin." Bakışlarını genç adamınkilere kenetledi ve Lankford, genç kadının kendisiyle lütfederek konuşmadığını fark etti. Sesi tuhaf biçimde hüzünlü, hatta yenilmiş gibi çıkıyordu. Ejderha'nın, bu durumun onda neden bir şeyler söyleme ya da bir şeyler –genç kadının normalde pürüzsüz alnında beliren küçük endişe çizgisini giderecek herhangi bir şey– yapma isteği uyandırdığı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Bunu biliyorum, Anastasia... Profesör Anastasia..." Bu kez kendi kendisini düzeltmişti. "Kendimi daha şimdiden Erebus'un Oğulları eğitimime adadım. Günün birinde bir Savaşçı olacağım ve onların dürüstlük, sadakat ve değer standartlarına sahip çıkacağım."

Çok cılız olsa da, Anastasia'nın gülümsediğini görmek hoşuna gitti. "Umarım çıkarsın. Günün birinde olağanüstü bir Savaşçı olacağına inanıyorum."

Ejderha gülümsemesini takınarak "Ben zaten olağanüstüyüm," dedi.

Sonra sanki Savaşçı olan kendisiymiş gibi doğrudan gözlerinin içine bakarak ve "O kadar olağanüstüysen, ispatla," diyerek onu şaşırttı.

Ejderha, kılıcını çekti ve sımsıkı sardığı kabzayı kendisi tam bir Erebus'un Oğulları, Anastasia da rahibesiymiş gibi göğsüne bastırarak önünde eğildi. "Beni göreve gönder! Bana ayıyı işaret et ki, değerli olduğumu sana ispatlayayım."

Anastasia'nın gülümsemesi bu kez genişti ve Ejderha, o gülümsemenin, zaten güzel olan yüzünü etrafında ışıldıyormuş gibi görünen bir mutlulukla aydınlattığını düşündü. Kenarları yukarı kıvrılmış dolgun dudakları dikkatini öylesine dağıtıyordu ki, Anastasia'nın dosdoğru onu işaret ettiğini görünce, kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırıp "Ne? Ben mi?" diye sormak zorunda kaldı. "Profesör olmak için henüz çok genç olan bir vampir bile benim ayı olmadığımı görebilmeli."

"Oysa ben, seni unvanına layık olduğunu kanıtlayacak bir göreve koşmamı istediğinde mecazi konuştuğunu sanmıştım."

"Görev mi?" Ejderha gözlerini kırpıştırdı. O sadece şaka yapıyordu. Anastasia'nın aklından neler geçiyordu?

"Şey, sanırım tam olarak bir görev denemez ama bana olağanüstü olduğunu ispatlamanın bir yolu."

Ejderha, ona doğru havalı bir adım attı. İşte bu, ona daha doğru gelmişti. En etkileyici sesiyle "Bana verdiğiniz görevi yerine getirmeye hazırım, leydim," dedi.

"Mükemmel. O zaman buraya mihrabıma gel. Bu sihri gerçekleştirmemde bana yardım edeceksin."

Çalımı o anda bitmişti. "Kızların benden hazzetmemesine neden olacak bir sihirde sana yardım etmemi mi istiyorsun?"

"İki oğlanı da unutma. Ve bu sihir onların senden hazzetmemelerine neden olmayacak. Sana olan aşklarının pusundan kurtulmalarına yardım edecek ve seni daha net görmelerini sağlayacak."

"Bunun bana biraz kurnazca geldiğini söylemek zorundayım. Olağanüstü bir kılıç ustası olduğumu göstermek için kolumu kesip atmam gibi bir şey."

"Bana yardım etmek zorunda değilsin." Anastasia yeniden mihraba döndü ve element mumlarının, kadehin ve yiyeceklerin yanında duran kadife keselerle uğraşmaya başladı.

Ejderha omuz silkti ve arkasına dönüp uzaklaşmaya başladı. Bu tuhaf, genç rahibenin, aşk hayatını zora sokmayı kafasına koymuş olmasına aldırmıyordu. On üç çaylak onunla artık ilgilenmeyecekse, ne olmuştu yani? (Erkekleri saymıyordu bile.) Kadınların zevklerini keşfettiğinden bu yana öğrendiği ilk şey, onu isteyecek kadınların *her zaman* var olacağıydı. Anastasia'nın sonraki sözleri aralarındaki mesafeyi aşarken Bryan kendi kendine kıkırdamaya başlamıştı bile.

"Aslında, talebime aldırma. Gece Evi'ne dönmelisin. Şafak yaklaşıyor. Çaylakların çoğu yataklarındadır."

Bryan durdu ve Anastasia'nın üzerine ateş püskürtme arzusuyla dolmuş bir halde hızla geri döndü. Onunla bir çocukla konuşur gibi konuşmuştu! Ancak sözlerinin onu ne kadar etkilediğini farkında bile değildi. Anastasia, Ejderha Lankford'u zihninden tamamen silmiş gibi sırtı dönük halde mihrabın başında oyalanıyordu.

Genç rahibe onun hakkında yanılıyordu. Bryan bir çocuk olmadığı gibi, dürüstlük, sadakat ya da değerlerden yoksun da değildi. Bunu ona gösterecekti. Öyle bir...

Ve sonra kendi sesini duydu: "Kalıp sihrine yardım edeceğim."

Anastasia ona, omzunun üstünden baktı ve Bryan onun iri mavi gözlerinde hayret ya da zevk ve sıcaklığa benzeyen bir şey gördü. Ama sesi umursamazdı. "İyi. Buraya gel ve şuraya, kayanın kenarına otur." Eliyle işaret ediyordu. "Mihrap örtüsünü kaydırmamaya ve bir mumu devirmemeye dikkat et."

"Evet, leydim. Siz nasıl isterseniz, leydim," diye geveledi.

Bryan tekrar yanına gelirken, Anastasia tek kaşını kaldırsa da hiçbir şey söylemedi, mumları düzenleme ve mihrabı toparlama işine geri döndü.

Ejderha çalışırken onu süzüyordu. Ona dair ilk intibası çok güzel olduğuydu; uzun, buğday rengi saçları dümdüz,

gür ve beline kadar inen minyon bir kadındı. Ama ufak tefek olmasına rağmen, Ejderha'nın; incecik, keten bluzunun ve uçuşan mavi eteğinin üzerinden bile seçebildiği cömert hatlara sahipti. Kadınların ne giydiğine genelde önem vermezdi –kadınlarını çıplak tercih ederdi– ancak Anastasia'nın deniz kabukları, boncuklar ve püsküllerle süslü kıyafeti zarif asmalar ve çiçeklerden oluşan, gerçek hissi verecek kadar narin ve zarif dövmesiyle bir araya gelince, genç kadına Öteki Alem'den çıkagelmiş bir peri kızı havası vermişti.

"Pekâlâ, ben en baştan başlamaya hazırım. Ya sen?" diye sordu Anastasia.

Bryan, bakışlarını ona dikmiş halde yakalanmaktan hiç hoşlanmayarak gözlerini kıpıştırdı ve dikkatini mihraba çevirdi. "Hazırım. Aslında, aşk büyüsü isteyen çaylakların adlarını öğrenmek için can atıyorum." Bakışlarını Anastasia'nınkilere çevirirken, sesine meydan okuyan bir ton katmaya özen gösterdi.

Anastasia ise etkilenmişe benzemiyordu. "Sen bana sihir konusunda yardım edeceğin için, çaylakların isimlerini dile getirmeme gerek kalmayacak. Varlığın ve iş birliğin, çemberime seninle ilgilenen herkesi etkileyecek bir güç katacaktır."

Ejderha homurdandı. "Şu anda bir kız arkadaşım olmaması iyi olmuşa benziyor. Yapmak üzere olduğumuz şeyin onu da mahvedeceği kesin."

"Hayır, etmezdi. O insan gerçekten şişirilmiş imajınla değil, seninle ilgileniyorsa etmezdi."

"Benden küstah pisliğin tekiymişim gibi bahsediyorsun."

"Öyle misin?"

"Hayır, ben sadece benim."

"O zaman bu sihir, sadece seni isteyen hiç kimseyi etkilemeyecektir."

"Pekâlâ, pekâlâ. Anladım. Haydi, şu işi bitirelim. Ne yapmamı istiyorsun?"

Anastasia soruya soruyla karşılık verdi. "Üç sene sihirler ve ritüeller dersi aldın, değil mi?"

Bryan başıyla onayladı. "Evet, aldım."

"İyi, pekâlâ, ben sihir malzemesi otlarını senin avucunda harmanlayacağım. Avucunu bir kap gibi tut." Kendi avucuyla nasıl yapacağını gösterdi. "İşte böyle. Sana temas eden otlar, sihre de güç katacak. Sence, ben seni yönlendirirsem, gerçek sihrin en azından bir kısmını gerçekleştirebilir misin?"

Bryan, duyduğu rahatsızlığı bastırmaya çalıştı. Anastasia patronluk taslar gibi konuşmuyordu. Bryan'ın dersten gerçekten keyif alabileceğini ve kılıç sanatı dışında bir şeylerde de iyi olabileceğini ciddi ciddi düşünmüşe benziyordu.

Ancak Profesör Anastasia'yı bir sürpriz bekliyordu.

"Bunu sorma ihtiyacı duyduğuna göre, demek ki daha önceki sihirler ve ritüeller profesörünün kayıtlarını gözden geçirmemişsin," dedi dobra bir tavırla. Ses tonunun, Anastasia'yı, eğer kayıtlara bakarsa peş peşe vasatın altında notlar bulacağına inandıracağını umuyordu.

Genç profesör derin bir iç geçirdi. "Hayır, bakmadım."

"Yani hakkımda bildiğin tek şey, bazı çaylakların bana nasıl kapıldıkları."

Anastasia'nın bakışları Bryan'ınkilerle buluştu ve genç adam orada, gözlerinin kantaron derinliklerinde tam olarak ayırt edemediği bir duygu gördü. "Günün birinde Savaşçı olacağını biliyorum ama bu, sihir yapabileceğin anlamına gelmez."

Bryan "Tek yapabileceğim, bu akşam elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz vermek," derken genç profesörün hakkında ne düşündüğünü neden bu kadar önemsediğini merak ediyordu.

Anastasia, cevabını büyük bir dikkatle seçer gibi duraksadı. Nihayet ağzını açtığında basit bir "Teşekkürler, Bryan" demekle yetindi. Ve başını usulca ve saygıyla eğdi.

Bryan, bu küçücük saygı işaretinin kendisini ne kadar etkilediğini ele vermemeye çalışarak, "Bana Ejderha de," dedi.

Anastasia "Ejderha," diye ekledi. "Özür dilerim. Unutup duruyorum. Sadece Bryan adı sana o kadar yakışıyor ki."

"Eğer kılıcımın diğer tarafında olsaydın, Ejderha adının ne kadar yakıştığını da görürdün," dedi Bryan. Ve sonra, sözlerinin kulağa ne kadar kibirli gelmiş olabileceğini düşünerek telaşla ekledi. "Gerçi bir rahibeye asla saldırmam. Söylemeye çalıştığım şuydu: Beni bir kılıç dövüşünde gör-

seydin, takma adımı anlayabilirdin. Dövüşürken, ejderhaya dönüşüyorum."

"Yakın zamanda böyle bir şey olmayacak," dedi Anastasia.

"Sen benden gerçekten hazzetmiyorsun."

"Hayır, bunun seninle alakası yok. Ben şiddetten hazzetmiyorum. Beni büyütürlerken..." Anastasia cümlenin ortasında durdu ve başını salladı. "Bunun çekim büyüsüyle bir alakası yok ve odaklanmamız gerekiyor. Başlayalım. Benimle birlikte, üç defa derin ve yavaş nefesler alıp zihnini arındır, lütfen."

Ejderha bunu yapmak istemiyordu. Anastasia'ya nasıl büyütüldüğünü –ve şiddetten hazzetmemesini gerektirecek neler yaşadığını– sormak istiyordu, ancak üç yıllık sihirler ve ritüeller eğitimi ona, otomatik olarak profesörün izinden gitmesi ve onunla birlikte nefes alması gerektiğini öğretmişti.

Anastasia mihraptan yarısı yanmış, kalın ot demetini alırken "Çember zaten kuruldu; o kısmı tekrar yapmamıza gerek yok," dedi. Bryan'a baktı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Tatlı ot."

"Aferin," dedi Anastasia. "Sihirde ne için kullanıldığını biliyor musun peki?"

Ejderha, cevabı anımsamak için kendini zorlayarak düşünmesi gerekiyormuş gibi duraksadı. "Negatif enerjiyi arındırmak mı?" Bryan cevabını özellikle soru havasına sokmuştu.

"Evet. Bu doğru. Çok iyi." Anastasia onunla birinci yılındaki bir çaylakla konuşur gibi konuşuyordu. Genç rahibe, saç örgüsü biçimindeki ot demetini yeşil toprak mumunun üstüne tutarken Bryan gülümsemesini bastırdı. Ot kolayca tutuşmuştu. Anastasia ot demetini etraflarında sallayarak Bryan'a döndü ve *Ortamı arındırmaya, tatlı otla başlıyorum*, dedi. Duraksadı ve çaylağa beklenti dolu gözlerle baktı.

"H*er türlü negatif enerji, bu ortamı derhal terk etmeli.*" Bryan sihrin tatlı ot arındırmasını tamamlayan açılış sözlerini hiç tereddütsüz telaffuz etmişti.

Anastasia hoşnutluğunu, çaylağın nefesinin gırtlağına takılıp kalmasına neden olacak tatlı bir gülümsemeyle belli etmişti. Ve Ejderha o anda, sihirler ve ritüeller konusunda özellikle iyi olmasına çok ama çok memnun oldu.

Anastasia dumanı tüten otu mihraba bıraktı ve birinci kadife keseden bir tutam ot aldı. Bryan'a yaklaştı. Bryan, tıpkı Anastasia'nın gösterdiği şekilde bir kâse gibi kıvırdığı avucunu genç kadına uzattı. Anastasia, kokusu Bryan'a sadece daha az önce yüzüne savrulan ot karışımı yüzünden değil, son üç seneyi derse dikkatini vererek geçirdiği için tanıdık gelen kurumuş yaprak kırıntılarını avucuna serpti. Bu yüzden rahibe "*Farkındalık ve netlik bu defne yapraklarıyla gelsin...*" dedikten sonra duraksayıp ona bakınca, sözlerini "Toprak aracılığıyla onların güçlerini çağırıyoruz," diye tamamlamak otomatik ve kolay bir cevap oldu.

Anastasia ikinci kadife keseye gitmeden önce, Bryan'ı tatlı bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Kuru iğneleri defne yapraklarının üstüne serpiştirmek üzere geri geldi. *"Sedir, senden istediğim cesaret, koruma ve irade."*

Bryan, onun duraksamasını beklemeden çabucak *"Sihrin güçsüz kalmaması için bize gücünden ver,"* diye tamamladı.

Anastasia'nın gülümsemesinin bu kez düşünceli olması, Ejderha'nın kendini memnun hissetmesine neden olmuştu. Orada, hayli kendini beğenmiş bir tavırla oturmuş, sihrin son malzemesinin bağlayıcı tuz olacağını bilerek sırıtırken rahibe onu tamamen şaşırtacak bir şey yaptı ve eline öne uzatıp usulca genç çaylağın başına yerleştirdi. Dokunuşu Bryan'ı sarsmıştı; bakışları rahibeninkilere kaydı. "Bu sihrin bir kısmı senden gelmeli..." derken Anastasia'nın gözleri iri iri açılmış, nefesi kesilmiş gibiydi.

Anastasia durdu ve bu kez, eli yanağından aşağı kayarken, Bryan'ın tek yapabildiği kalbi deli gibi atarken orada öylece, sessizce oturmaktı. "Ki düzgün, güçlü ve doğru tutsun." İnce beyaz parmakları, Bryan'ın saçlarını arkaya toplayan deri parçasından kaçıvermiş birkaç saç telinin etrafına dolandı ve sertçe çekti. Deri parçasına dolanmış olan saç tellerini kafasından ayırıverip açık bekleyen avucuna bıraktı.

Ejderha, küçük bir çığlık atıp kafa derisini ovalama isteğine karşı koydu.

Rahibe üçüncü kadife keseye tuz kristalleriyle geri döndü ama tuzları elindeki karışımın üstüne serpmedi. Onun ye-

rine Bryan'ın diğer elini tuttu ve onu mihrabın köşesinde oturduğu yerden kaldırdı. Bryan'ın elini elinin içinde tutarken ikisi birlikte ışık saçan mumların etrafında saat yönünde dönmeye başladılar. Sihrin kalbine ulaşırken Anastasia'nın sesi değişti. Ejderha onun adına sözcükleri tamamlayamıyordu çünkü bu özel sihri hiç duymamıştı. Ancak Anastasia konuşurken ve ikisi birlikte kayanın etrafında dönerlerken, sihrin gücünün onu baştan ayağa yıkadığını hissetti. Kendini Anastasia'nın sözcüklerine kaptırmış ve sanki bir dokuları ve dokunuşları varmış gibi o kelimelere çekilivermişti.

"Bu akşam yapacağımız bir çekim büyüsüdür.
Görüş netliğidir dileyip amaçladığımız,
Defne yapraklarıyla gerçekleri ortaya sereceğiz.
Aşk, küstah gençliğin üstüne kurulmasın, diyeceğiz,
Sedir gücü oğlanın fenalıklarından korusun,
İhtiyaçlarını gidermede cesaret ve hakimiyet benden olsun."

Ejderha, kendini Anastasia'nın sesinin tınısına öyle bir kaptırmıştı ki, ne söylediğini tam olarak algılaması biraz zamanını aldı.

Büyük olasılıkla ondan küstah bir zalim diye bahsettiğini anladığında kırmızı ateş mumumun önünde durmuşlardı ve Anastasia yüzünü ona çevirmişti. Bryan elini, avuç-

ladığı otların altına tutarken genç rahibe "*Tuz, bu sihri bağlayıcı kılacak anahtarımdır,*" diyerek tuzu karışıma ekledi.

Sonra birleşen ellerini kırmızı mumum üstüne çekti ve alevi avuçladığı karışımla beslerken, "*Sihir bu alevde, sadece Bryan Lankford'un gerçeğini çekerek bir kılıç gibi kessin!*" dedi.

Alev bir *foss* sesiyle karışımı yuttu ve Ejderha'nın tütsülenmekten korunmak için elini hızla geri çekmek zorunda kalacağı bir yükseklikte parladı.

Tower Grove Gece Evi'nde, on beş genç çaylak duraksadı. Şafak vaktine az kaldığı için yedisi çoktan uyuyakalmıştı, defne ve sedir kokulu bir telkin rüyalarına süzüldü.

"Demek ki doğru, Ejderha Lankford'un geleceği sana dokunmayacak..."

Sally McKenzie oda arkadaşı Isis'le kıkırdaşarak Ejderha'nın ne kadar yakışıklı olduğundan bahsederken birden başını eğdi ve Isis'e, "Sanırım fikrimizi değiştirsek iyi olacak," dedi.

"O cesur, o güçlü,

Ancak Ejderha Lankford ikimiz için de yanlış."

Kıkırdaması kesiliveren Isis omuz silkti ve başıyla onayladı. İki kız da başucu lambalarını söndürdü ve hafif bir huzursuzluktan daha fazlasını hissederek uykuya daldı.

İki âşık oğlanın zihinlerine aynı net düşünce süzüldü.

Ejderha'nın dokunuşunu asla bilemeyeceksiniz;

O size bakmaz.

Çaylaklardan biri yastığına gömülüp usulca ağlamaya başladı. Diğeri dolunaya baktı ve günün birinde sevilecek miyim, diye merak etti.

* * *

Mutfak görevi sıralarını tamamlamak üzere olan altı çaylağın dördü işlerinde bir an duraksadı. Camellia, Anna, Anya ve Beatrice'e baktı ve şöyle dedi:

"Ejderha'nın bir gün kalbini bana vereceğine inanmak için fazla zekiyim."

Anna iç geçirdi ve elindeki porselen fincanı düşürdü. Fincan buz kesmiş sessizlikte paramparça oldu.

"Aşkı yatağında bulduğuma inanırdım,
Oysa Lankford beni kullanıp bırakırdı."

Konuşma sırası Anya'daydı. Anna'nın kırılan fincanı toplamasına yardım ediyordu.

"Onun hayatı kılıcı,
Benimse böyle kavgalar umurumda değil."

Sonra Beatrice, yüzü bütün rengini kaybederken şöyle fısıldadı:

"Benim kaderim insan soylu bir refakatçi,
Bir vampirde gerçek eşimi asla bulamam."

* * *

Tower Grove Gece Evi'nin yüksek rahibesinin gösterişli dairesinde, Pandeia eşini yataklarında buyur ederken Diana'nın yüzü hayretle doldu ve şunları söyledi:

"Lankford çaylağının kaderi,
Benim ya da senin görebileceğinin çok ötesinde olacak."

"Diana, sen iyi misin?" Pandeia eşinin yanağına dokundu ve gözlerinin içine baktı.

Diana, üzerindeki suları silkeleyen bir kedi gibi silkindi. "İyiyim... Ben... Çok tuhaftı. Bu sözler bana ait değil."

"Konuşmadan önce ne düşünüyordun?"

Diana omuz silkti. "Sanırım bütün Savaşçıların oyunlardan dönüp dönmediklerini merak ediyordum ve Ejderha'nın evimizi onurlandırdığını düşünüyordum."

Yüksek Rahibe, aniden neler olduğunu anlayarak başını salladı. "Anastasia'nın büyüsü. Ejderha'yla ilgili gerçeği, büyünün yapılması esnasında onu düşünenlere de çekmiş olmalı."

Diana homurdandı. "Ben kafası karışık bir çaylak sayılmam."

Pandeia gülümsedi. "Tabii ki değilsin, aşkım. Bu, genç Anastasia'nın sihrinin gücünü gösterir. Yarından itibaren Ejderha'nın izini süren saplantılı tek bir çaylağın bile kalmayacağından emin olabiliriz."

"Çocuğa neredeyse acıyacağım."

"Acıma. Çaylaklardan herhangi birinin onu sevmesi gerekseydi, bir gerçeklik dalgası gerçek aşkı yıkayıp götüremezdi. Hem ayrıca, sana malum edilen bilgi, Ejderha'nın gerçekten parlak bir geleceği olduğunu gösterir."

Diana eşinin kucaklamasına "Ya da en azından çok ilginç bir geleceği olacağını," diyerek karşılık verdi.

Vampir Oyunları'nın yakın zamanda sona erdiği Şikago Gece Evi'nde, Aurora adında güzel, genç bir vampir karşısına çıkan bütün kılıç ustalarını yendikten sonra, kalbini ve yatağını ısıtmış olan genç çaylağa yazmakta olduğu mektubun ortasında durdu. Ejderha, Kılıç Ustası unvanının yanı sıra Aurora'nın şefkatini de ele geçirmişti. Ancak genç vampir zihnine fısıldanan sözlerin gerçekliğini idrak ederken, kendini bir anda tüylü kalemini elinden bırakıp havaya kaldırdığı ince mektup kâğıdını en yakındaki mumun alevine tutarken buldu.

Küçük bir kaçamaktan başka bir şey değildi.

Kalbimin şarkısını söyletecek olan bir başka vampirdi.

Ne sanmıştı ki? Ejderha hoş bir eğlencelikten başka bir şey değildi.

* * *

Nihayet, St. Louis, Missouri'de hapishane olarak hizmet veren ürkütücü, tuğla binanın içinde, rüzgârın taşıdığı fısıltılar aşağı... aşağı... daha aşağıya, binanın derinliklerine, Şerif Jesse Biddle'ın gümüşten bir kafese kapattığı yaratığın önünde bir ileri bir geri gidip geldiği gizli odaya kadar süzüldü. Şerif'in yaptığı *onunla* konuşmaktan ziyade, *ona* konuşmaktı. "Gücünün daha fazlasını nasıl kullanabileceğimi öğrenmem gerek. Vampirlere kafa tutabilmem gerek. Fazla utanmazlar. Sanki normallermiş ve burada olmaya hakları varmış gibi!" diye bağırdı. "Onlardan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum. Özellikle de o sümüklü veletten. Bu akşam gemiden inişini görmeliydin. Zaferiyle göğsünü şişirmiş! Kendine ne ad vermiş, biliyor musun? *Ejderha* Lankford! Ejderha falan değil o. Son üç yıldır buralarda o parlak kılıcıyla herkesten üstünmüş, her insandan daha iyiymiş gibi çalım atan aynı küçük piç kurusu! Ne küstah bir oros..."

Yaratıktan yükselen feryat ürkütücüydü. Biddle'ın tenini ürpertti.

"Ya çeneni kaparsın ya da üzerine yine tuzlu su atarım. O su, seni gerçek bir tavukmuşsun gibi yakar!"

Devasa kuzgunun yüzündeki rahatsızlık verecek kadar insani görünen gözlere baktı. Sadece yarı-maddesel olmasına rağmen yaratığın gözleri parlak ve sabit bir kırmızılıkla parlıyordu.

"Ejderha Lankford sssaplantın üzerinden onun, geleceğini görüyorum,

O, tarihi değişşşştirecek,"

Biddle karşısındaki şeye tiksintiyle baktı. "Neden umurumda olsun ki?"

"Ssseninle aramızzzdaki benzzzerliği yenmesssinin

Tek anahtarı, aşşşkı..."

"Sen neden bahsediyorsun aptal ucube?"

"Ejderhanın parlak yanmasssına izzzin verilirssse,

Karanlık ışşşığı sssöndürür..."

Bu sözleri, Biddle'ın duraksamasına neden oldu. Bu yarı-maddesel insan-canavar karışımını, ölmek üzere olan Kızılderili bir Şaman'ın son güç kırıntılarını emdiği sırada tuzağa düşürmüştü. Yaşlı Kızılderili, yaratığın etrafına bu gümüş kafesi atmayı başarmıştı ancak Şaman, iyileşmek ve yaratığın saldırısından sağlam çıkmak için fazla zayıf düşmüştü. Olay gerçekleşirken, Biddle yaşlı adamın viran kulübesinin yakınlarındaydı. Yaşlı adamın son sözleri: "*Onu savuşturmak için tatlı ot yak,*" olmuştu. "*Kafesi turkuaz taş-*

larıyla ağırlaştır. Bir daha asla bir başkasının kuvvetini alamasın diye bir fıçı tuzlu suyun içine at."

Biddle aceleyle, *Zamanımı yaşlı, ölü bir Injun'un talimatlarını yerine getirerek ziyan edersem lanetleneyim*, diye karar vermişti. Cesedi ve kafesteki şeyi, kurtulma işini oradan geçecek bir sonraki yolcuya bırakarak uzaklaşmaya başlamıştı.

Sonra yaratık kırmızı gözlerini ona çevirmişti.

İnsan gözleri.

Biddle, neredeyse büyülendiği kadar çok tiksinerek, yaratığın tam olarak ne olduğunu görmek için iyice yaklaşmıştı.

Gölgelerin arasında, yaratığın etrafında hareket eden karanlığı işte o anda görmüştü.

Kafese iyice yaklaşmıştı.

İşte o zaman, Biddle onu hissetmişti. Yaratıktan ayrılıp kafesin arasından yerdeki ölü adamın yanı başından süzülen ve orada duraksayıp havada asılı kalan, sonra da ölünün ağzından akıp yerde birikmiş olan kanın içine doğru inen bir tür güçtü bu.

Bu kıvranan, gölgemsi karanlıkta, Biddle'ı daha fazla yaklaşmaya ve ona dokunmaya çeken bir şey vardı. Zihninin en temel kısmından gelen bir dürtüyle hareket ederek kafesle ölü adamın arasına adım atmış ve karanlığın liflerinin içine yürümüştü.

Şerif Biddle o anı hatırlarken büyük bir zevk ve keyifle gözlerini yumdu. Acı, soğuk, keskin ve hızlıydı. Ancak ka-

ranlığın bir kısmı teninden içeri, ruhuna doğru emilirken içinde büyüyen güç ve zevk de öyleydi.

Biddle yaratığı yok etmemişti.

Kafeste kapalı tutmuş ve kanla –kendisinin de ara sıra beslendiği besinle– beslemişti. Kendini de besliyordu, çünkü ya bu şey besledikçe büyürse ne olacaktı? Ya gümüş kafesi yıkıp geçerse?

Şimdi bu yarı biçimli gölge yaratığına bakıyor ve kendi kendini avı kadar tutsak olmadığına ikna etmeye çalışıyordu.

Sonra, huzursuzluk içinde kıpırdanan yaratık, on beş gündür sergilemediği kadar yoğun bir hareketlilik göstererek tuhaf bir tekerleme tonlamasıyla konuştu.

"Bu gece gerçeği duy,
Ejderhanın parlak yanmasına izin verilirse,
Karanlık ışığı söndürür."

Biddle kafese iyice yaklaştı. "Karanlık ışık mı? Şu senin de ana madden olan... Seni çevreleyen şu zımbırtıdan mı bahsediyorsun?" *Zaman zaman senden çekebildiğim zımbırtı mı,* diye düşündüyse de yüksek sesle söylemedi.

Yaratığın kırmızı gözleri onunkilerle buluştu ve Biddle düşündüklerini yüksek sesle söyleyip söylememesinin bir önemi olmadığını anladı. Yaratık zaten biliyordu.

Ejderha, Anastasia'ya gülümseyerek "Sihrin işe yaramışa benziyor," derken, bir yandan da gözlerini kırpıştırarak gözlerinin önündeki parlak noktalardan kurtulmaya çalışıyordu.

"Sihrimiz," dedi Anastasia yumuşacık bir sesle ve ona bir gülümseme daha armağan etti. "Sihrimiz güçlüydü." Durdu ve "Çemberi benimle birlikte kapatır mısın?" diye sordu.

Beklenmedik bir zevk akını yüzünden sesine güvenemeyen Ejderha başını sallamakla yetindi.

"İyi, sevindim. Çemberi birlikte kapatmamız çok doğru olacak." Anastasia başını arkaya attı ve "Bu akşam çemberimize katıldığın için teşekkürler, ruh," dedi. Sonra öne eğildi ve mor mumu söndürdü.

Ejderha, yeşil muma doğru gitti ve gırtlağını temizledikten sonra "Bu akşam çemberimize katıldığın için teşekkürler, toprak," dedi. Mumu söndürdü.

Sırayla, birlikte, suya, ateşe ve havaya teşekkür ettiler. Sonra genç profesör yüzünü ona çevirdi, iki elini ellerinin

arasına aldı ve "Bu akşam çemberime katıldığın için teşekkürler, Bryan Ejderha Lankford," dedi.

Ejderha Bryan Lankford'un Anastasia'nın sadece güzel bir vampir ve yetenekli bir rahibe olmadığını anladığı an, o andı. O, gördüğü en güzel vampir ve en müthiş rahibeydi. Hiç düşünmeden eğildi ve gülümseyen dudaklarını öptü.

BÖLÜM ALTI

Öpüşü o kadar beklenmedikti ki, Anastasia şaşkınlıktan donup kalmıştı. Genç çaylak, dudaklarını dudaklarına bastırırken Ejderha'nın ellerini tutarak öylece durmuştu. Onu öpeceğini anlamış olsaydı, hızla uzaklaşırdı.

Ama anlamamış ve kıpırdamamıştı.

Sonra çok tuhaf bir şey oldu. Ejderha'nın dokunuşu hiç de hayal ettiği gibi değildi. Fazla zorlayıcı, sarsak ya da fazla talepkâr olması gerekiyordu. Ama değildi. Tatlı, güçlü ve sadece Anastasia'nın onun da bu öpücük karşısında afalladığını anlayabileceği kadar tereddütlüydü.

Yine de Anastasia geri çekilecekti. Geri çekilmesi gerekirdi. Nazik, güvenilir bakışları, bir erkek çocuğunkini andıran baştan çıkarıcı bir gülümsemesi ve Ejderha'nınkine fazlasıyla benzeyen bir öpüşü olan –tek fark, bu seferkini gerçekten hissedebiliyor olmasıydı– o tamamen Değişmiş vampiri hatırlayıvermese çekilirdi de. *Canım*... Ona *canım* diye hitap etmişti. Anastasia'nın kalbi, zihnine düşünme fırsatı vermeden tepki vermişti ve o anda yaşanan da tam olarak aynı şeydi. Bedeni, Bryan'ın dokunuşuna, zihni onu durdur-

mayı akıl edemeden tepki veriyordu. Bu yüzden ona doğru eğildi ve yumuşak bir öpüşle tam bir karşılık verdi.

Zihni düşünemezken ve vücudu hissetmekle meşgulken Anastasia'nın eteğinin arkasına acı ve soğuk bir şey sürtündü. Saçlarını havalandırarak gerçek hayatın öpüşmelerine müdahale etmesine neden oldu. Anastasia arka tarafından gelen bu duyguyla allak bullak olarak geri çekilmeye hazırlanırken arkalarında bir kanat sesi duyuldu.

Ses, daha önce onu hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkutmuştu.

İçinde saf korku zonkluyordu. Anastasia vahşi bakışlarını Bryan'a çevirdi. "Korkunç bir şey geliyor," dedi.

Ejderha'yı saran değişiklik hızlıydı. Hülyalı hülyalı bakan kibar çaylaktan kılıcını çekmiş gergin bir Savaşçıya dönüşüvermişti.

"Burada, kayanın yanında, arkamda kal." Bu kez Anastasia'yı itmemişti. Aksine onu hızla korunaklı bir pozisyona çekmiş ve hemen yüzünü şafak öncesinin kör karanlığında pusuya yatmış olan şeye çevirmişti.

Anastasia, kalbi deli gibi çarparken çaylağın arkasında yere çöktü ve gözlerini grimsi alacakaranlığa dikti. Nahoş bir önseziyle o şeyin saldırmasını bekledi.

Hiçbir hareket olmadı.

Üstlerine atılan kötü niyetli bir kabus yaratığı da yoktu. Ya da başlarına üşüşen yağmacılar. Kötü bir şey olmadı. Etraf-

larında çayır ve nehrin uzaklardan gelen kokusundan başka bir şey yoktu.

Bryan'ın geniş omuzlarının gevşemeye başladığını gördü ve kendini durumu hafife alan bir yoruma hazırladı. Ona döndüğü zaman, Anastasia yüzünde sadece tetikte bekleyen bir kaygı gördü.

Bryan "Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır." Anastasia titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama seni temin ederim rol yapmıyordum."

"Bunu biliyorum," dedi çaylak. "Bir Kılıç Ustası'nın iyi olduğu tek şey kılıç kullanmak değildir. Vücut dilini okumak ve tepkileri ölçmekte de ustadır. Korkmuştun." Uzandı, Anastasia'nın elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Elleri bir süre bir arada kaldı. Bryan, genç kadının elini bırakmadan önce sıktı ve sonra mihrabın ortasında dolu ve hazır halde bekleyen kadehe uzandı. "Şunu iç ve bir şeyler ye. Faydası olur. Ayrıca böyle kuvvetli bir sihrin ardından gücünü toplamalısın."

Anastasia kuvvetlendirici şarabı içip ekmek ve peynirden küçük lokmalar atıştırırken, Bryan mihrabı çabukcak topladı. Bir yandan da etrafı kolaçan ediyordu.

"Hissediyor musun?" diye sordu Anastasia. "Soğuğu."

"Hayır."

"Kanatları duydun mu?"

"Hayır." Bryan, genç vampirin gözlerinin içine baktı. "Ama senin hissettiğine ve duyduğuna inanıyorum."

"Bazı Kızılderili kabileleri kuşların kötü işaretler taşıdığına inanır. Özellikle de siyah kuşların," dedi Anastasia.

"Nyx'in kendi işaretlerimizi benimsememizi istediğine inanmayı tercih ederim," dedi Bryan. Sonra gülümsedi ve çok uzakta olmayan bir yaban çiçeği öbeğini ve orada kanat çırpan göğsü turuncu süslü parlak mavi renkli kuşu işaret etti. "Bu, kesinlikle kötüye işaret değil."

Anastasia gülümsemesine yeniden kavuşmuştu. "Hayır, bu güzel bir kuş."

"Ve o kocaman sarı çiçeklerin üstünde uçuyor. Bu da iyi olsa gerek."

Anastasia çiçeklere, Bryan'ın kaşlarını çatmasına bir şekilde neden olan sevecen bir bakış atarken "Ayçiçekleri. Aslında en sevdiğim çiçektir," dedi.

"Yaban otları gibi bir şey değiller mi?"

Anastasia, genç çaylağın çiçekler konusundaki cehaletini bariz bir biçimde hor görerek kafasını salladı. "Yaban otu değiller. Sevgi ve tutkuyla bağdaştırılırlar. Güçlü, parlak ve verimliler; çekirdekleri kuşlardan insanlara kadar her şeyi besler."

"Yani onların da iyiye işaret olduklarına inanıyorsun?"

"Öyle denebilir."

"Evet, bu ikinci iyiye işaretin ardından artık gidelim. Burada fazla açık hedef durumundayız ve şafak sökmek üzere."

Anastasia şarabını yudumlamaya devam ederken başını salladı ve ikisi birlikte çayırlıktan ayrıldı. Bryan bir elinde Anastasia'nın sepetini taşırken, diğer elinde kılıcını tutuyordu.

Bir süre alışılmış bir sessizlik içinde yürüdükten sonra Anastasia "Bana inandığın için sağ ol," dedi.

"Rica ederim," dedi Bryan.

Anastasia ona baktı. "Hiç beklediğim gibi değilsin."

Bryan da ona baktı ve gülümseyerek "Daha kısayım, değil mi?" dedi.

Anastasia da gülümsedi. "Evet, kesinlikle daha kısasın."

Birkaç saniye sonra Bryan "Kısa boylu erkeklerden mi hoşlanırsın?" diye sordu.

Genç kadın gülümsemeyi sürdürdü.

"Bence bana sinir olmuyorsun," dedi genç çaylak.

Anastasia tek kaşını kaldırdı. "Söylemiştim."

"Evet ama sihir bunun ispatı oldu."

"Nasıl yaptı bunu?"

"Bana dair bütün gerçeği ortaya sermesi gerekiyordu. Ve bütün..." Bryan duraksadı, düşündü ve sonra "Ve bütün küstah kabahatlerimi," diye ekledi.

Anastasia yüzünün ısındığını hissetti ve bakışlarını kaçırdı.

"Yani gerçekten öyle olsaydı, bana dair gerçekleri –bütün küstahlığımı, kendinden başka kimseyi önemsemeyişimi– görmüş olur ve bana sinir olurdun."

Anastasia o zaman genç adama döndü. "Hayır, yanılıyorsun. Seninle ilgili gerçekliğin ortaya serilmiş olması; küstah ve kendinden başka kimseyi önemsemiyor olsan bile

bunu görenlerin sana otomatik olarak sinir olacağı anlamına gelmez."

Ejderha güldü. "Bence, kulağa pek öyle gelmese de şu an iyi bir şey söyledin."

Anastasia "Ve bence, sihirler ve ritüeller konusunda belli ettiğinden daha iyisin," diye karşılık verdi.

"Sanırım, bunu anlamak için kayıtlarıma bakman gerekecek."

"Bunu yapacağım," dedi Anastasia.

"Bulacakların senin şaşırtabilir."

Anastasia onun gözlerine baktı. "Evet, şaşırtabilir."

Ana binadaki profesörlere ayrılmış dairelere açılan kapıya vardıklarında güneş doğudaki kayalıkların üstünden yükselmeye başlamıştı. Bryan sepeti ona uzattı.

"Teşekkürler," dedi Anastasia. "Ben, şey, sanırım seni derste göreceğim."

"Bu dönem değil. Sihirler ve Ritüeller dersini geçen dönem aldım. Ama beni göreceksin."

Anastasia derin bir nefes aldı. "Ejderha, şu öpücük konusunda..."

Bryan onu susturmak için elini kaldırdı. Hızla "Hayır," dedi. "Sakın bana hata olduğunu söyleme."

"Sen bir çaylaksın. Bense profesörüm."

"Mesele bu mu? Benimle tek sorunun bu mu?"

Anastasia sert bir tavırla "Yeterli," dedi.

Genç adam pes etmemiş ve dudaklarının kenarları uzun, ağır ve zafer dolu bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "İyi. Çünkü bu sadece geçici bir sorun." Bryan genç profesörün elini tuttu, havaya kaldırdı ve avucunu öptü. Sonra gülümsemeye devam ederek yumruğunu kalbinin üstüne bastırdı ve kusursuz bir saygıyla önünde eğildi. "Uğurlar olsun, *Profesör* Anastasia. Uğurlar olsun."

Ve Anastasia'ya cevap verme fırsatı bırakmadan yanağına hızlı bir öpücük kondurdu ve mutlu bir ıslık tutturarak uzun adımlarla oradan uzaklaştı.

Ejderha haklıydı. Kayıtları Anastasia'yı şaşırtmıştı. Dosyaları karıştırırken, kendi kendine "Neredeyse kusursuz bir öğrenci," diye mırıldandı. Ayrıca çaylakların ona yaklaşımı –özellikle ondan aşk büyüsü ricasına gelenlerin davranışları– da onu şaşırtmıştı.

Ona sinir olmamışlardı.

Hiçbiri ona asılmıyor, kuyruk sağlamıyor ya da aleni olarak flört etmiyordu. Daha doğrusu, ona aşk büyüsü rica-

sıyla gelenlerin hiçbiri onunla aleni olarak flört etmiyordu. Diğerleri... Evet, ediyorlardı.

Anastasia, bunları umursamamaya çalışıyordu.

Gerçi, çaylakların ona genel olarak hayranlık beslediklerini fark etmemek elde değildi. Herkesin gözünde popülerdi; buna profesörleri de dahildi. Buna karşılık Ejderha da büyüleyici ve kibirli, hazırcevap ve muzırdı. *Ve nazik.*

Evet, nazikti.

Anastasia bu durumu umursamamak için bir çaba sarf etmedi bile.

Bunu izleyen birkaç gün boyunca, yolları ne zaman kesişse -ki sık sık kesişiyordu- Bryan'ın gözleri hep onunkilerle buluştu. Ve uzun süre de orada kaldı. Anastasia'nın bakışları da ondan kolay kolay ayrılmadı.

Ve Anastasia, her sabah, masasının üstünde kristal bir vazo içinde taze bir ay çiçeği buldu.

Bütün Gece Evi'nin en yeni Kılıç Ustası ve en genç profesörünün bakışmalarını yorumladıklarından emindi. Ancak, işin aslı bütün dikkatler Jesse Biddle adında dehşet verici bir insan soyluya odaklanmış haldeydi.

Diana, profesör dairelerinin olduğu kısma ait olan oturma odasında yapılan Tower Hill Konsey Toplantısı'nda "Sanki bizi o güdüyor," dedi.

Bir Konsey Toplantısı'na katılıyor olmak konusunda son derece gergin olan Anastasia aceleyle yerini aldı ve okulun Erebus'un Oğulları Lideri Shaw'un, arkasında en kıdemli iki

vampirinin yanı sıra Ejderha Lankford'la içeri girdiğini görünce hiç şaşırmamış gibi görünmeye çalıştı.

Ejderha'nın gözleri, sadece bir kalp atışı kadar kısa bir süre için Anastasia'nınkilerle buluştu ve Yüksek Rahibe'yi önünde eğilerek selamlamadan önce başını hafifçe eğdi.

"İyi, herkes burada," dedi Pandeia. "Konsey Toplantısı resmen başlayabilir." Dikkatini Shaw'a çevirdi. "Dün gece tam olarak ne olduğunu anlat."

"Gece yarısından hemen sonraydı. Karanlık Kızlar, Altıncı Sınıflar için *Fautor per Fortuna Ritüeli*'ni gerçekleştirmek üzere Kanlı Ada'ya gitmişti. Nyx'in onları kutsamasını ve Değişim kaderiyle onurlandırmasını dilerken, Biddle gölgelerin arasından çıkıvermiş ve ritüel mumlarını yerle bir edip çemberi bozmuş." Shaw tiksintiyle kafasını sallıyordu. "Onları, adayı terk etmeye zorlamış. Eğitimdeki Yüksek Rahibe; arzu dolu bakışlarını kızlardan ayırmadığını ve kızların, odalarına döndükten sonra bile kendilerini lekelenmiş gibi hissetmeye devam ettiklerini söyledi."

Diana "Bana adamın zırdeli olduğuna inandığını anlattı," dedi.

Pandeia kararlı bir sesle, "Onları bugün ziyaret ettim ve üzerlerinde korku yankılarının, karanlık ve ağır bir şeyin dolaştığını hissettiğimi söyleyebilirim," dedi. Yüksek Rahibe Anastasia'ya döndü. "Onları tütsüledin mi?"

"Tütsüledim ve neredeyse hemen hepsi kendilerini daha iyi hissettiklerini bildirdi. Kullandıkları kelime h*afiflemiş*'ti," dedi Anastasia.

Diana'nın bakışları Shaw'u delip geçti. "Neden genç çaylaklarımızı koruyacak Savaşçımız yoktu?"

"Karanlık Kızlar, kutsamanın altıncı sınıf erkek çaylaklara bir armağan olacağına karar vermişti; bu yüzden yanlarında çaylak ya da vampir tek bir erkek yoktu. Karanlık Kızlar'ın sık sık Karanlık Erkekler'den ayrı ritüeller gerçekleştirdiklerini siz de biliyorsunuz," dedi Shaw. Anastasia onun, sıkıntısını kontrol etmeye çalıştığını görebiliyordu. "Ejderha Lankford'u, bu Konsey Toplantısı'na dahil etme nedenim bu. Şu andan itibaren, ritüelin sadece dişileri kapsaması şart koşulsa bile erkek çaylakların da çemberin dışında olsalar da orada hazır bulunmalarını öneriyorum."

Edebiyat profesörü Lavinia "Bu, yeterli bir koruma mı?" diye sordu. "Vampir Savaşçılarımızın çaylaklarımızı koruması gerekmez mi? Belki de kampüsten her ayrılışlarında onlara eşlik etmeliler."

Diana hoşnutsuz bir tavırla homurdandı. "Evet, eğer tutsak gibi yaşamalarını istiyorsak. Çaylaklarımız, özellikle de dişi çaylaklarımız, yanlarında silahlı bir muhafız olmadan canlarının istediği şekilde Gece Evi'ne girip çıkma özgürlüğüne sahip olmalı."

Pandeia iç geçirdi. "Belki de Karanlık Kızlar'a, şerifle yaşanan bu çatışma yatışana dek Kanlı Ada'da ritüel yapmamaları için talimat verilmeli."

Diana elini masaya vurarak "Ada bizimdir!" dedi. "Bu adı, bizim ritüellerimizden aldı ve üstünlük taslayan bir insanın çaylaklarımızın haklarına tecavüz etmesine izin vermemeliyiz."

"St. Louis artık medeniyetten uzak bir karakol değil." Pandeia'nın cevabı hızlıydı. "Şehirdeki insan nüfusu, son birkaç yıl içinde iki katından fazlasına çıktı. Bir nehrin üzerindeki tozlu bir ticaret noktasından gelişen bir şehre dönüştü."

"Ve St. Louis henüz pis ve medeniyetten uzak küçük bir yerleşim yeriyken bile, Tower Grove bir güzellik ve sükunet abidesiydi," dedi, Diana.

"Tabii ki öyleydi. Biz vampirler, yaşadığımız her yerde her zaman güzellik yaratmışızdır. Ancak değişen zamanla birlikte, bizi çevreleyenlere yabancılaşmak gibi bir lüksümüz yok ve eğer bu Karanlık Kızlarımızın ritüellerini, şehir iskelelerinin görüş alanı içindeki kumluk bir ada yerine, burada, Tower Grove'un engin arazisinde ve evimiz dediğimiz çayırlıkta gerçekleştirmeleri anlamına geliyorsa, öyle olsun. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kimliğimizi insan soylu nüfustan gizlemek zorunda kalacağımız zamanların da geleceğini öngörebiliyorum. Bunu hayal etmek dehşet verici ancak gençlerimize rahat verilmesi için ödenecek küçük bir bedel."

Diana "İnsanlar bize asla rahat vermez. Bizden nefret ediyorlar!" diye çıkıştı.

Pandeia "Hepsi değil," diye karşılık verdi. "Pek çoğu bize gıpta ediyor ve bizden korkuyor ama içlerinde saygı duyanlar da var. Kanlarını bizimle paylaşmaya gönüllü insan bulmakta sıkıntı çekmediğimizi biliyorsunuz ve insanlar için mevcut eğilim, bizimle kaynaşmaya ilgisiz kalmak olsa da bu konsey toplantısında bile insan refakatçisi olan pek çok vampir var."

"Yüksek Rahibem, korkarım eğilim, basit bir ilgisizlikten daha öte. Şerif Biddle'ın teşvikiyle, insanlar bize karşı hareket edebileceklerini düşünebilir," dedi Shaw.

"Savaşçılarımızın karşısına dikilemezler," dedi Pandeia. Konuşmanın gidişatından hoşnut olmadığı her halinden belliydi.

"O zaman izin verin, Savaşçılarımızı, çaylaklarımızı taciz edemeyeceğini göstermeleri için Biddle'a gönderelim!" dedi Diana.

Anastasia daha fazla sessiz kalamayacaktı. "Fakat Yüksek Konsey, savunma dışında, Savaşçıların insanlara karşı tavır almasını açıkça yasaklamadı mı?"

Diana homurdandı. "O, Venedik'te, bir vampir tarafından arzulanan bir insan soylu olmanın *zarif* kabul edildiği bir yerde yaşayan Konsey'in kararı. Burada, medeniyet yoksunu Amerika'da neler olduğunu anlayamazlar."

"Yeter!" Pandeia'nın sesi ciddi anlamda değişmişti ve iradesinin kudreti Anastasia'nın kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu. "Diana, sözlerin yakışıksız. Benim Gece Evi'm, Yüksek Konsey'e isyan etmeyecek. Tek bir akılsız insan soylu, koca bir şehri aleyhimize çevirmeyecek. Bizlerin de bir zamanlar insan soylu olduğumuzu unutmamalıyız."

Diana başını eğdi. "Affet beni. Saygısızlık etmek istemedim. Çaylaklarımızın kılık değiştirmeden ya da yanlarında Savaşçılar olmadan kampüsten ayrılmaktan korkmaları düşünülemez, hepsi bu."

"İşte bu yüzden, Shaw'un en yeni Kılıç Ustamızı bu konsey toplantısına dâhil etmesi konusunda hemfikirim," dedi Pandeia. "Ejderha, senin ve Savaşçı meziyeti sergileyen altıncı sınıf erkeklerinin; dişilerimizin, her grupta sizden en az bir kişi olmadan kampüsten ayrılmalarına izin vermeyin."

Ejderha yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirdi ve Pandeia'nın önünde başını eğerek "Elbette, Yüksek Rahibem," dedi.

"Bunun soruna kusursuz bir çözüm olmadığını biliyorum ama kızlarımızın; pek çok zorba gibi, mumlar ve otlardan daha fazlasıyla silahlanmış genç kızlarla karşı karşıya kaldığında, tacize ilgisini kaybedecek olan Biddle tarafından kolayca rahatsız edilmemesini sağlayacaktır. Böylece kızlarımız korunmuş olacak ve yetişkinlerin muhafızlığı olmadan girip çıkma özgürlüklerini koruyacaklar." Pandeia, Konsey Üyeleri'nin geri kalanına baktı. "Venedik'e uzun

bir mektup göndereceğim. Yüksek Konsey'in burada olup bitenlerden haberdar edilmesi gerek." Ve sonraki sözleriyle Anastasia'yı şaşırttı. "Profesör Anastasia, büyünün gücü beni çok etkiledi. Gece Evi için bir sihir, koruyucu bir şey yapmanı rica ediyorum."

Anastasia tereddütlüydü ve neredeyse uysal bir tavırla itaat etmekten başka bir yanıt veremeyecekti. Ancak akıl hocasının kararlı sesi bilincinde yankılandı: *İçgüdünün peşinden git, kendine güven.* Bu yüzden, sırtını dikleştirdi ve mecbur olduğunu hissettiği şeyi söyledi. "Yüksek Rahibe, bütün saygımla, farklı bir sihir türü öneriyorum."

"Koruma sihri dışında mı? Neden?"

Anastasia derin bir nefes aldı ve içgüdülerinin ona söylediklerinin peşinden yürüdü. "Koruyucu bir sihir, tam merkezinde, şiddet odaklıdır. Ne de olsa, saldırgan bir faaliyetten korunma ihtiyacı olmasa sihrin yapılmasına hiç gerek olmazdı."

Pandeia "Bunda yanlış bir şey mi var?" diye sordu.

Anastasia "Genelde, hayır," diye açıkladı. "Ancak bu örnekte sihri yapmanın kendisi bu Biddle denen kişiyi rahatsız etmeye ya da kışkırtmaya neden olabilir diye düşünüyorum."

"Onu rahatsız etmek ve kışkırtmak, bana mükemmel bir fikir gibi geldi," dedi Diana ve pek çok Konsey Üyesi onaylayarak kafalarını salladı.

"Amacımız bizi rahat bırakmasıysa, hayır," dedi Anastasia. "Yüksek Rahibe'nin dediği gibi, Ejderha ve eğitimdeki

diğer Savaşçıların varlığında, Biddle bize olan ilgisini kaybedebilecekken bu tür bir kışkırtma aklında iyice yer etmemize neden olabilir."

Pandeia "Doğru bir noktaya parmak bastın," dedi. "O zaman önerin nedir?"

"Huzur sihri. Sihri buranın, yani bizim toprağımızın üstüne saçmayacağım. Her ne kadar bugünlerde yaşadığımız olaylar öfkemizi kamçılasa da niyetimiz huzurlu. Sihre asıl ihtiyaç duyanlar, insanlar. Biddle'ın sığınağına ne kadar yakın olursam o kadar etkili olur."

"Şehrin yakınındaki hapishane. Sığınağı kesinlikle orası," dedi Shaw.

"O zaman huzur sihrini hapishanenin yakınında yapmalıyım. Bir tür yan etki olarak şehrin üstünde genel bir sakinleştirici etkisi olacak ve böylece Biddle'ın yıpratmaya başladığı insan sinirlerinin yatışmasına da fayda sağlayacaktır."

"Anastasia'ya katılmak durumundayım. Sihrinizi yapın, Profesör. Erebus'un Oğulları Savaşçılarından biri size eşlik etsin yeter."

"Benim için bir onur olacak, Profesör," dedi Shaw önünde saygıyla eğilirken.

"Saygısızlık etmek istemem ama bir Savaşçının muhafızlığında sihir yapamam. Sihrin özüne ters düşer."

"Ama Biddle'ın sığınağına tek başına gitmen hiç güvenli değil," dedi Pandeia.

"Yani sihri bozacak olan şey bir vampir Savaşçının varlığı mı?" diye sordu Diana.

"Evet."

Diana gülümsedi. "Pekâlâ, bu durumda, biz de seni koruyacak en iyi ikinci şeyi göndeririz: Ejderha Lankford. Henüz Değişmedi bu yüzden bir Savaşçı tarafından korunmuş olmayacaksın ama bir Kılıç Ustası sana göz kulak olacak."

Pandeia "Bu, korunma sorununu çözmez mi?" diye sordu.

Anastasia konuşmadan önce gırtlağını temizledi. "Evet, çözer."

Yüksek Rahibe genç Kılıç Ustası'na döndü. "Ne dersin, Ejderha?"

Ejderha gülümsedi, yumruğunu kalbine bastırdı ve Anastasia'nın önünde eğildi. "Profesör Anastasia'nın emrindeyim."

"Mükemmel! Anastasia, sihri bu gece gerçekleştir. St. Louis'in en kısa sürede en çok huzuru bulmaya ihtiyacı var," dedi Pandeia. "Yüksek Konsey toplantısı sona ermiştir. Hepiniz... Kutsanmaya!"

BÖLÜM YEDİ

"Gece Evi'nden ayrıldığımızdan beri kaşlarını çatıyorsun," dedi Bryan ve arabayı çeken iki kır atı okşadı. Sakinleştirmek için "Hey, yavaş olun!" diye seslendikten sonra yan gözle Anastasia'ya baktı. "Bak, atlar bile kaşlarını çattığını hissedebiliyor."

"Kaşlarımı çattığım falan yok. Sadece konsantre oluyorum," derken Anastasia'nın kaşları çatıktı. "Ama atların ürktükleri konusunda haklısın."

Ejderha sırıttı. "At davranışlarından çok daha fazlası hakkında haklıyım."

Anastasia bedenini, ona dik dik bakabileceği bir şekilde çevirdi. "Sana özgüven ve küstahlık arasındaki farkı anlatan oldu mu?"

"Hayır dersem, bana nutuk mu çekeceksin?"

Anastasia konuşmadan önce bir an tereddüt etti ve sonra "Hayır, çekeceğimi sanmam," dedi.

Sessizlik içinde yol aldılar ve kısa bir süre sonra Ejderha iç geçirdi. "Tamam, bana nutuk çek. Hoşuma gidiyor. Cidden."

Anastasia ona, neyin hoşuna gittiği ya da gitmediğinin umurunda bile olmadığını söylemek için ağzını açtı ancak Ejderha araya girip ekledi: "Doğruyu söylemek gerekirse, senin söyleyeceğin her şeyi dinlerim. Sesin çok hoş." Gözleri kısa bir an için Anastasia'nınkilerle buluştu. "Neredeyse senin kadar hoş."

Genç ve salakça bir konuşma şekliydi ancak Anastasia, çaylağın gözlerine bakınca yanaklarını ısıtacak kadar derin bir kibarlık gördü. "Ah, şey, teşekkürler. Ayrıca, ayçiçekleri için de teşekkür ederim. Onları bırakanın sen olduğunu tahmin ediyorum," dedi ve bakışlarını hızla kaçırdı.

"Benim ve rica ederim. Hoşuna gitti mi gerçekten?"

Anastasia ona bakmamaya özen göstererek "Evet, gerçekten," dedi. Kendi tepkisi yüzünden alev alev yanan yanaklarla, tepki verdiği kişinin bu Ejderha mı yoksa düşüncelerinden bir türlü çıkmayan daha yaşlı hali mi olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Aralarında uzun bir sessizlik daha oldu ve sonunda Ejderha "Benden nefret etmiyorlar," deyiverdi.

Anastasia kaşlarını kaldırdı. "Kimler?"

"On üç kız ve iki erkek."

"Ah, şu 'onlar'. Nereden biliyorsun? Sana *kim olduklarını* söylemedim ki."

Ejderha gülümsedi. "Fark etmez. Hiç kimse benden nefret etmiyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Anastasia şaka yaptığını anlasın diye bir gülümseme eşliğinde "Sihrimin işe yaramadığı mı?"diye sordu.

Ejderha güldü. "*Sihrimizin* işe yaradığını gayet iyi biliyorsun. O kadar da kötü olmadığım anlamına gelir."

"Hiçbir zaman öyle olduğunu söylemedim."

"Hayır, benim küstah bir *kötülükçü* olduğumu söyledin."

"Kötülükçü diye bir kelime olduğunu sanmıyorum."

"Şimdi uydurdum,"dedi Ejderha. "Kelimelerle aram iyidir."

Anastasia gözlerini çevirdi ve "Böbürleniyorsun," dedi. "Yine."

Ejderha bir kahkaha daha attı. "Kayıtlarıma baktın, değil mi?"

"Belki."

"Baktın. Ve okul konusunda da neredeyse kılıçtaki kadar yetenekli olduğumu gördün."

"Küstah..." Anastasia derin bir iç çekti ve gülümsediğini görmesin diye kafasını çevirdi.

"Doğruysa, nasıl küstahlık olabilir ki?"

"Böbürlenmek, doğru olsun ya da olmasın küstahlıktır."

"Bazen bir vampirin, bir rahibenin onu fark etmesini sağlamak için biraz böbürlenmesi gerekebilir," dedi Ejderha.

Anastasia ona bakmamayı sürdürerek küçük bir homurtu çıkardı. "Sen bir vampir değilsin ki."

"Henüz değilim."

"Ve seni fark eden bir yığın dişi var."

"Ben bir yığın dişi istemiyorum," derken Ejderha'nın sesindeki bütün oyunbazlık kaybolmuştu. "Seni istiyorum."

Anastasia ona baktı. Kahverengi gözleri dürüst ve tereddütsüzdü. Bu gece arkada toplamadığı saçları yüzünü çevreliyor ve sert çenesinin daha belirgin görünmesine neden oluyordu. Üzerinde sade, süslemeden uzak, siyah bir gömlek ve pantolon vardı. Anastasia, bu rengi etraflarını saran karanlıkla kaynaşması için seçtiğini biliyordu ama Ejderha'nın, gözüne daha büyük, daha güçlü ve sınırsız gece kadar gizemli görünmesine neden olmuştu.

"Keşke sen de bir şey söyleseydin," dedi Ejderha.

Anastasia'nın bakışları hızla genç adamın geniş göğsünden gözlerine kaydı. "Ben... Ben ne diyeceğimden emin değilim."

"Seninle bir şansımın olduğunu söyleyebilirsin."

"Ben bir zaferden mi ibaretim? Kılıç Ustası unvanı gibi, kazanacağın bir şey."

Ejderha arabayı durdurdu ve yüzünü Anastasia'ya çevirdi. "Koca bir zırvalık. Bunu neden söyledin?"

Anastasia'nın cevabı hazırdı. "Sen rekabetçi birisin. Yırtıcı bir hayvanın hünerlerine sahipsin. İz sürersin. Yakalarsın. Fethedersin. Sanırım bir süredir sana tapınmak için ayaklarına kapanmayan tek dişi benim. Beni böyle olduğum için istiyorsun."

"Seni güzel ve zeki, güzel ve yetenekli, güzel ve iyi kalpli olduğun için istiyorum." Uzun ve sıkıntılı bir nefes koy-

verdi. "Anastasia, yaptığımız sihrin bana dair gerçekleri çekmesi gerekiyordu. Bu yüzden kibirli olduğumu kabul ediyorum." Omuz silkti. "Ancak bendeki yeteneklerle bir miktar kibirin kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum. Ancak seni istememin zafer kazanmakla ya da yırtıcı becerilerimle hiçbir alakası yok."

Kahverengi gözleri Anastasia'nınkileri esir aldı ve genç kadın o gözlerin derinliklerinde öfke değil, kırgınlık gördü. Elini aralarındaki boşluğa uzattı ve koluna dokundu. "Haklısın. Bunu hak etmiyorsun. Üzgünüm, Bryan." İç geçirdi ve kafasını sallayarak düzeltti: "Ejderha demek istedim. Seninle ilgili hislerim konusunda kafam biraz karışık."

Bryan elini elinin üstüne koydu. "Bana Bryan diyebilirsin. Adımı söyleyişin hoşuma gidiyor."

Anastasia yumuşak bir sesle "Bryan," dedi ve genç adamın elinin altında titrediğini hissetti. "Hayatımda senin gibi birinin olmasını beklemiyordum."

"Kılıç Ustası olduğum ve ileride bir Savaşçı olacağım için, değil mi?"

Anastasia sessizce başını salladı.

"Bu, seni neden rahatsız ediyor?"

"Aptalca olduğunu düşüneceksin," dedi.

Bryan genç profesörün elini kolundan çekti ve parmaklarını parmaklarına kenetledi. "Hayır, düşünmem. Söz veriyorum. Anlat bana."

"Ben bir Quaker olarak yetiştirildim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Tam olarak değil. Adlarını duymuştum. Dini fanatikler mi?"

"Bazıları öyle. Ailem cemaatin geri kalanı kadar kötü değildi. Onlar..." O günleri hatırlayarak tereddütle "Beni severlerdi," dedi. "Cemaatin, İşaretlenmemin ve sonrasında Değişmemin ardından, onları benden uzak durmaya zorlamasına rağmen. Annemden hâlâ mektuplar alıyorum. Gizli gizli gönderiyor. Beni hâlâ seviyor. Ben de onu her zaman seveceğimi biliyorum."

"Kulağa hiç de aptalca gelmiyor. Sadık, vefalı ve kibar bir davranış."

Anastasia gülümsedi. "Aptalca olan kısım bu değil. Aptalca olan hâlâ fazlasıyla Quaker olan yanlarımın olması. Bunun hiçbir zaman değişeceğini sanmıyorum."

"Yani Nyx'e tapmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, Nyx benim Tanrıçam. Kendimi bildim bileli toprakla özel ve ailemden daha farklı bir bağımın olduğunu hissederdim. Sanırım Tanrıça'ya giden yolumu, toprağa olan sevgim sayesinde buldum." Anastasia yüzüne düşen saçlarını arkaya itti ve sözlerine devam etti. "Anlatmaya çalıştığım, insan olduğum dönemde barışçıydım. Ve hâlâ da öyleyim. Ve sanırım her zaman da öyle kalacağım."

Genç adamın şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdığını gördü ama elini bırakmamıştı. "Bir Kılıç Ustası olduğum gerçeğini değiştiremem. Ve yapabilseydim de değiştirmezdim."

"Biliyorum. Demek istediğim bu değil..."

"Bekle, sözümü tamamlamak istiyorum. Benim bir Kılıç Ustası, seninse bir barışçı olmanın kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Merhametin, kılıcından daha güçlü olduğuna inandığımı söylesem bile mi?"

"Aşk da öyle. Nefret de. Kılıcımdan daha güçlü çok şey var."

"Ben şiddeti sevmiyorum, Bryan."

"Benim sevdiğimi mi sanıyorsun?" Ejderha kafasını salladı ve Anastasia'ya fırsat bırakmadan kendisi cevapladı. "Sevmiyorum! Kılıcı elime ilk alışım şiddetten nefret ettiğim içindi." Omuzları çöktü ve dinlemesi acı verecek kadar ham bir dürüstlükle devam etti. "Kısa boyluyum. Eskiden de kısa boyluydum. Hatta ufak tefek sayılırdım. O kadar ufak tefektim ki göze batardım. Alay konusuydum. *Dük'ün kız gibi minicik, yumuşak ve sarışın ortanca oğluydum.*" Güçlükle yutkundu. "Dövüşmeyi sevmezdim. Dövüşmek istemezdim. Ama bir önemi yoktu. Şiddet, beni istesem de istemesem de bulurdu. Pes etseydim, onlara boyun eğseydim, kırılır, incinir ve tacize uğrardım. Babam, çok sevilen biri değildi ve en ufak tefek oğlu onun en zayıf halkası gibiydi." Durdu ve Anastasia geçmişinin bu kısmından bahsetmenin onun için

hiç de kolay olmadığını gördü. O zamana dönmek kolay değildi. "Kırılmak yerine güçlendim. Bana yönetilen şiddeti durdurmak için kılıç kullanmayı öğrendim. Evet, iyiydim de. Evet, küstahlaştım ve büyük olasılıkla kılıcımı gerekmediği zamanlarda da kullandım. Özellikle İşaretlenmemden önce. Ama işin aslı şu ki, şiddeti başlatmaktansa durdurmayı yeğlerim." Kılıcın kabalaştırdığı avucu, Anastasia'nın pürüzsüz avucu içinde nasırlı ve sertti ve genç kadın o sert dokunuşu bütün bedeninde hissetti. "Bir Savaşçı; yırtıcı bir saldırgan değil bir koruyucudur."

Anastasia "Sen şiddetle yaşıyorsun," dedi ama sözleri kendi kulağına bile son derece cılız gelmişti. "Dövüşürken başka bir şeye dönüşüyorsun. Bunu sen de söyledin, başkaları da. Hatta adını bundan almışsın."

"Sadece olmam gerektiği anlarda ejderhayım ve canımdan olanı her zaman koruyacağım," dedi Bryan. "Buna inanmaya çalış. Bana inanmaya çalış. Bize bir şans ver, Anastasia."

Bu sözcükleri duyunca, Anastasia'nın midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Bryan'ın daha olgun hali, sevebileceğini bildiği o vampir Savaşçı da aynı şeyi söylemişti ve ona *canım* diye hitap etmişti.

Ağır ağır "Bize bir şans vereceğim," dedi. "Eğer merhametin, kılıcından güçlü olduğunu unutmayacağına söz verirsen."

"Söz veriyorum," dedi Ejderha.

Sonra, Anastasia kendini bile şaşırtan bir şey yapıp öne eğildi ve Bryan'ı dudaklarından öptü. Ayrılınca, birbirlerinin gözlerine uzun uzun baktılar, ta ki Bryan "Bu gece sihrini yaptıktan sonra benimle birlikte nehir boyunca, çayıra kadar yürür müsün?" diyene kadar.

"Beni korursan," dedi Anastasia.

Bryan "Canımdan olanı her zaman koruyacağım," diye tekrarladı. Gülümseyerek Anastasia'nın kolunu kendi koluna geçirdi ve atlara yürümeleri için işaret verdi.

Çakıl taşlarıyla kaplı set boyunca ilerlerken Anastasia'nın kolu hâlâ Bryan'ın kolundaydı. Genç kadın genelde, nehrin bu kısmı boyunca yan yana sıralanmış buharlı gemileri izlerdi. Gece Evi'nde bulunan lükslerin bir kısmı gibi buharlı gemilerin ihtişamına da bir gün alışacağından emin değildi. Bu saatte, karanlık ve sessiz olan şehirle o kadar çarpıcı bir tezat sergiliyorlardı ki. Buharlı gemiler gerçek anlamda yüzen saraylardı; ışık saçan avizeleri, dans eden kız-

ların ve kumarbazların suyun üstünde sihirli bir müzik gibi süzülen sesleriyle hâlâ hummalı bir hareketlilik halindeydi. Anastasia'nın dikkati genelde tirizli pencerelerden içeri göz atmaya odaklanmış olurdu.

Ancak bu gece onlardan tarafa bakmıyordu bile. Bu gece dikkati tamamen dağılmıştı ve sorun, yaklaşan sihrin provası değildi. Aslında huzur, sihri yapılabilecek en basit sihirlerden biriydi. Sadece iki malzemesi vardı: Teskin etme amacıyla Anastasia'nın en sevdiği taş olan ve kristal derinliklerinde turkuaz bir hayalet saklayan, her zaman huzur ve saf, sevgi dolu enerjiye oluk vazifesi gören *ajoite* ile yakılmak üzere bir kabın içinde karıştırılacak lavanta. Sihir, en temel sihirlerden biriydi; lavantayı ajoite ile karıştırıyor ve sonra zamansız huzur sözcükleri mırıldanarak toprak mumunun üstünde yakıyordu. Kolay, hızlı ve etkiliydi.

O zaman Anastasia neden bu kadar huzursuzdu?

Uzakta, buharlı gemilerden yükselen cümbüş seslerinin üstünde, bir kuzgunun gaklayan çağrısını duyabiliyordu. Anastasia ürperdi.

Bryan onu kendine doğru çekti. "Üşüdün mü? Sihir malzemeleri sepetini benim taşımamı istemediğinden emin misin? Bunu daha önce de yaptım," dedi gülümseyerek.

"İyiyim. Ver sepeti, sihri tamamlayana dek benim taşımam gerekiyordu. Enerjimle demlenmesi gerek." Gülümsedi. "Arabaya dönerken sen taşıyabilirsin."

"Memnuniyetle," dedi Bryan.

Yürümeye devam ettiler ve Anastasia pat diye durup Bryan'ı da durdurdu. "Hayır, bu tam olarak doğru değil. İyi değilim ve koruyucum olduğuna göre sana karşı dürüst olmalıyım. Yolunda gitmeyen bir şey var. Huzursuzum ve... korkuyorum."

Bryan elini, genç kadının elinin üstüne koydu. "Korkmana gerek yok. Seni temin ederim ki, insan soylu zorba bir şerifin hakkından fazlasıyla gelebilirim." Gözlerinin içine baktı. "Zorbalar beni uzun süredir tehdit edemiyor."

"Konuşan kibrin mi yoksa öz güvenin mi?"

"Her ikisi de." Bryan gülümsedi. "Haydi, şu işi bitirelim de bu akşam daha iyi şeylere adım atabilelim." İleride, sol taraflarında kalan bir park alanını işaret etti. "Hapishane şehir parkının diğer tarafında kalan kare biçimindeki taş bina."

"İyi, evet, haydi şu işi bitirelim." Anastasia, Konsey Toplantısı'ndan beri gölgesini üstünde hissettiği karanlık duyguyu yok sayarak Bryan'ın yanında hızlı adımlarla ilerledi. *Gerginim, hepsi bu,* dedi kendi kendine. *Gece Evi'm bana güveniyor ve çekici bir çaylak bana kur yapıyor. Tek yapmam gereken odaklanmak, gücümü toplamak ve yapmam gerektiğini bildiğim şeyi yapmak.*

Küçük parkı geçip haşin görünüşlü tuğla binaya yaklaşırlarken Bryan "Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Aslında ne kadar az şey yaparsan o kadar iyi olur." Genç adam anlamayan gözlerle bakınca, Anastasia izah etti. "Bryan, buraya koruyucum olarak geldiğini biliyorum ama

bu, senin bir Kılıç Savaşçısı olduğun gerçeğini değiştirmez. Bir huzur sihrinin tam aksini temsil ediyorsun."

Genç çaylak "Ama ben..." diyecek olduysa da Anastasia onu durdurdu. "Ah, niyetinin iyi, hatta barış yanlısı olduğunu da biliyorum ama bu, senin özünü ve auranı değiştirmiyor. Sen de Savaşçı özü var."

Bryan sırıttı. Anastasia kaşlarını çattı.

Genç adamın sırıtışını görmezden gelerek "Bunu bir iltifat olarak söylememiştim," dedi. Sonra sihrin aşamalarını yüksek sesle sayarken taş binayı süzdü. Onu bir türlü rahat bırakmayan huzursuzluk hissini yok saymaya gayret ederek neşeyle "Mumları yerleştirecek ve çemberi hapishanenin etrafına kuracağım. Ön cephe nehre bakıyor, yani doğuya. Bu iyi. Genelde toprakla daha sıkı bir bağ hissettiğim için lavantayı toprak mumumun üstünde yakarım ama bu sihrin bütün şehre taşınmasını istiyorum; bu yüzden bu kez sihrin katalizörü olarak hava mumunu kullanmaya karar verdim. Girişlerin doğuya bakması hoşuma gitti; bu iyiye işaret," dedi.

"Bu kulağa iyi geliyor... Mantıklı," dedi Bryan başıyla onaylayarak. "Bu durumda ben de seninle yürüyecek ancak çemberin dışında kalacağım, değil mi?"

"Hayır." Anastasia sepetin etrafında kıpırdanmaya başlamıştı bile. Yanında getirdiği renkli *tea-light* mumların doğru sırada olduğundan emin olmak istiyordu. "Sen burada, parkta kal."

"Ama binanın arka tarafındayken ve uzaktayken seni göremem."

Daha şimdiden gücünü toplamaya ve elindeki sihir işine odaklanmaya başlayan Anastasia dalgın bir sesle, "Hayır ama duyabilirsin," dedi.

"Anastasia, görüş alanımdan çıkacak olman hiç hoşuma gitmiyor."

Genç profesör Bryan'a baktı. "Bryan, bu bir huzur sihri. Lavantaları ezmeye başladığım andan itibaren benden huzur ve sükunet yayılacak. Buraya bela aramaya geldiğini biliyorum ve burada olmandan memnunum ama gerçek şu ki, bir rahibenin böyle bir sihir yaparken saldırıya uğraması çok nadir yaşanan, hatta neredeyse duyulmamış bir olay." Anastasia söylediklerinin gerçek olduğunu biliyordu ama bir şekilde, sanki bir dış varlığın ağırlığı üstlerine çöküyor ve eksiklerini buluyormuşçasına yanlış geliyorlardı. Bryan'dan çok kendi kendine kafasını salladı. "Hayır, sihir sırasında beni takip edemezsin."

"Pekâlâ, anladım. Bundan hoşlanmadım ama kalacağım." Parkın kıyısında, hapishanenin ön tarafındaki cılız gaz lambası ışığının bir hayli dışında kalan gölgelik alanı işaret etti. "Binanın etrafında çok az ışık var, biliyorsun."

Anastasia ona kaşlarını kaldırarak baktı. "Bryan, ben bir vampirim. Çok az ışığa ihtiyacım var ve buranın çok karanlık olması iyi bir şey. Sihrimi insan soyluların gözlerinden uzak tutacak, hatırlasana."

"Demek istediğim... Ben sadece..." Bryan söze girmeyi iki kez denedikten sonra iç geçirdi, işaret ettiği alana yürüdü ve sert bir sesle "Burada olacağım," dedi. "Seni bekleyeceğim."

"İyi," dedi Anastasia. "Fazla uzun sürmemesi gerekiyor ama kendimi sihre iyice vermek niyetindeyim." Anastasia genç adamın yanından kararlı adımlarla geçerken dalgın bir tavırla kolunu sıvazladı.

Bryan "Biliyorum," diye mırıldandı ve ona seslendi. "Saldırmaya hazırlanan bir ayıyı fark etmezsin bile."

Anastasia gülerek karşılık verdi. "O ayı saldırmaya falan hazırlanmıyordu."

Bryan, havasını biraz dağıtmıştı; bu yüzden Nyx'in adını dudaklarında bir gülümsemeyle, kendinden daha emin ve daha dingin hissederek fısıldadı ve ilk mumu –sarı, hava için doğuya– yerleştirdi ve elementi çemberine davet etti. Hapishane binasının etrafında saat yönünde dönerek elementleri bir çember yaratmaya davet ederken, tamamen gelecek sihre yoğunlaştı ve bağlayıcı tuzu barındıran kadife keseye uzandı. Tuzu kesintisiz bir çizgi halinde iyice ezilmiş zemine serperken

Tuz, bu sihri niyetimi, ruhumdaki huzuru
Mühürlemek için kullanıyorum.

İçindeki sıkıntıyı bir kenara iten Anastasia, çemberini kurup sakin, dingin ve mutlu düşünceler güderek, hapishanenin etrafında dolaştı. Ve sihri hava mumuyla kurmaya karar vermiş olmasına rağmen bir taraftan çalışmaya devam ederken, bir yandan da gözünün önünde, altındaki toprağın derinliklerine uzandığını ve zengin toprak sihrini, büyüsünü güçlendirmek ve niyetini desteklemek için yukarı çektiğini canlandırdı.

İlk çaylak sihrine niyetlendiği zaman da olduğu gibi element Anastasia'yı karşılıksız bırakmadı ve hapishanenin altında güçlü sihir uyanıp akmaya başladı.

Bodrumda yere çökmüş halde duran Karanlık yaratığı ve ruhu; toprağın, genç rahibenin nazik talebine karşılık vererek kabardığını hissetti ve efendisinin isteğini yerine getirmesinin zamanının geldiğini anladı. Biraz farklı bir fısıltı türü başlattı.

Geceden beri gümüş kafesin önünde bir ileri bir geri, bir ileri bir geri volta atmaya devam etmiş olan insan soylu durup dinledi.

Soğuk ateşin hayatta kalması için
Vampir Anastasia sağ kalmamalı

"Evet! Evet, biliyorum." Biddle bu sözleri yaratığa adeta hırlayarak söylemişti. Kafası, karşı koyamadığı bir güçle seği-

riyor; teninin üstünde emekleyen hayali böceklerden kurtulmak ister gibi gömleğini çekiştirip duruyordu. "Fakat o vampir yuvasının orta yerinde ona ulaşamam ki."

"Bu akşam, çok yakında.
Onu yukarıda öldür ve sonra buraya getir."

"Yani dışarıda mı diyorsun? Tek başına mı?" Biddle, yaratığın sesinin değişmiş olduğunu ve az buçuk insanı andıran, yılan tıslamasına benzeyen tereddütlü bir fısıltıdan, bir insana ait olmak için fazla çekici olan derin ve melodik bir mırıltıya dönmüştü.

"Koruyucusu Ejderha Lankford,
Fakat soğuk ateş, onun kılıcını alt edebilir."

Kafesin içinde, gölgemsi yaratık kursağını iyice açtı ve içinden korkunç bir öğürtü eşliğinde fışkıran siyah iplikçikler, onları karşılamak için hevesle öne çıkan Biddle'a doğru kaydı. Karanlık, bacaklarının etrafına sarılıp teninin altına sızarken ve onu yok edici olduğu kadar bağımlılık yapabilecek bir güçle doldururken, aşığını karşılar gibi zevkle inliyordu. Büyük bir kudretle şişmiş halde yaratığı yakaladığı –ve onu kanla beslemeye başladığı– günden beri yanında taşımayı alışkanlık edindiği uzun bıçağı çekti.

"Hele vampirin kanı beni bir beslesin,

Sen daha çok güç edineceksin."

"Evet! Daha fazla güçle o lanet olası vampirlerden sonsuza dek kurtulabilirim! Elime bir fırsat geçer geçmez, hepsini tek tek haklayacağım. Bu akşam işe, o küçük küstah piçle başlayacağım." Biddle dar merdivenleri tırmanmaya koyuldu. Yaratık arkasında hâlâ konuşuyordu.

"Çocuğun dikkatini dağıtmasına izin verme,

Anastasia gidince, artık kaderin oyuncağından başka bir şey olmayacak."

Biddle gömleğini çekiştirdi, yaratığın sözlerini duymazdan gelerek kendi kendine güldü.

"Nazik esintinin derin huzuru sizinle olsun."

Anastasia'nın sihri, geceyi aşıp Ejderha'ya kadar süzüldü.

Siluetini hapishanenin önünde, taş girişi çevreleyen, titreşen gaz lambalarının hemen kıyısında görebiliyordu. Anastasia çekim büyüsünde kullandığı ezgili, ritimli ses tonuyla konuşuyordu.

"En ılık ateşin derin huzuru sizinle olsun."

Ejderha, genç kadının sesinin belki de o güne dek duyduğu en hoş ses olduğunu düşündü.

Onu rahatlatıyor ve dünyasında her şey yolunda gidiyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Kristal denizlerin derin huzuru sizinle olsun."

Anastasia'nın onun bir savaşçı olacağı gerçeğinden hoşlanmaması endişelenmesine neden olmuştu; ancak genç kadın sihrini saçarken ve ateşi, dudaklarından dökülen kelimeler eşliğinde ajoite ve ezilmiş lavantayla beslerken, Bryan dert etmesi gereken hiçbir şey olmadığını gördü.

"Zamansız toprağın derin huzuru sizinle olsun."

Anastasia'yı, gerçekten şiddet meraklısı olmadığına ikna etmek zor olmayacaktı. Bryan artık eskisi gibi değildi. Daha büyük ve daha aklı başındaydı. Kılıcını ancak –ya da genelde– mecbur kalınca kullanıyordu. Anastasia da bunu görecekti.

"Parlayan ayın derin huzuru sizinle olsun."

Anlayacaktı. Ejderha, sırtını daha büyük bir rahatlamayla meşe ağacına yaslarken, nefesini ses çıkarmadan ve yavaşça bıraktı.

Bir an, huzur içinde ve gerçek bir hoşnutlukla dolu halde öylece dururken aniden Biddle'ı karşısında buldu.

Ejderha, adama şaşkınlıktan donakalmış halde bakıyordu. Biddle, onu son görüşünden bu yana korkunç bir değişim geçirmişti. Yüzü kurumuş, avurtları çökmüştü. Gözaltlarındaki deri şişkin ve koyu renkti. Spazm geçirir gibi sürekli seğiriyordu. Karanlık Kızlar ritüelini bozan ve onları adadan kaçıran bu muydu? Ejderha, bu bir deri bir kemik adamı tek eliyle haklayabilirdi. Bu adam hastalıklı bir insan kabuğundan başka bir şey değildi.

"Şerif Biddle, sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sorarken tiksintisinin sesine yansımaması için çaba harcadı.

Biddle gülümsedi. "Evet. Ölebilirsin."

Bryan Lankford hayatında ilk kez, gerçek bir kötünün gözlerinin içine bakıyordu. İçgüdüsel olarak kılıcını kınından çıkarmaya davrandı ama geç kalmıştı. Biddle insanüstü bir hız ve güçle saldırdı. Ejderha'yı yakasından yakaladı ve meşe ağacının sert kabuğuna çarparak vücudundaki bütün havanın boşalmasına neden oldu. Şerif diğer eliyle Ejderha'nın kılıcını, gevşeyen avucundan çekip aldı.

Ejderha'nın yüzüne doğru "Seni palavracı horoz!" diye tısladı.

"Hayır!" Ejderha nefes almaya çalışarak öksürdü. Şerifin sözlerinin ve davranışlarının ürkütücü aşinalığı onu iliklerine kadar şok etmişti ve sanki birden dört sene önce-

sine, o ahıra dönmüş evini, ailesini ve doğuştan hak ettiği her şeyi sil baştan kaybetmişti.

Biddle ağzını Bryan'ın kulağına iyice bastırarak "Ve biliyor musun?" dedi. "Onu burada öldürüp öylece aşağı götürecek değilim. İstediğimi yapacağım. Onu aşağı indirip öldüreceğim ama öldürmeden önce, o küçük vampir vajinasıyla biraz eğleneceğim."

Ejderha'nın boğazı alev alev yanıyordu. Her şey karanlığa gömülürken Anastasia'nın çok ama çok yakından adını haykırdığını duydu.

BÖLÜM SEKİZ

Anastasia bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Bunu, fırtına patlamadan önce havada yaşanan değişimi hissettiği gibi hissedebiliyordu. Terslik hissi, konsantrasyonunu ve sihrin kuruluşunu bozarak gecenin içinden kayıp geldiğinde beş elementin her birinin derin huzurunu çağırmakla meşguldü.

Bakışları, ne olduğunu ve ne yapılması gerektiğini bilip bilmediğini anlamak için otomatik olarak Bryan'a çevrildi. Bakmasıyla insan soylunun ne kadar –beyninin, gözlerinin gördüğünü inkâr etmek isteyeceği kadar– hızlı hareket ettiğini görüp dehşete düşmesi bir oldu. İnsan soylu, Bryan Lankford'u –Vampirlerin Kılıç Ustası Ejderha Lankford'u– gırtlağından yakalayıp ağaca yasladı ve bedeninden canını, nefesini sökmeye başladı.

Anastasia bir an bile tereddüt etmedi; doğrudan Bryan'ı öldürmekte olan adama doğru koştu. Bryan'ı serbest bırakmasını sağlamak için adını haykırarak üzerine saldırdı.

İnsan soylu, Bryan'ı bıraktı ama sadece Anastasia'yı yere devirmek için. Anastasia başı dönerek ve gözlerinin önün-

deki ışık beneklerinden kurtulmaya çalışarak Bryan'a emekleyip elini uzattı.

"Bryan! Ah, Tanrıçam, hayır!" Hiç kıpırdamıyordu ve boynu içine göçmüş gibiydi, bir tuhaf görünüyordu. Nefes almıyordu. Anastasia, onun hiç nefes almadığını görebiliyordu.

İnsan soylu "Bırak öyle kalsın," diye homurdandı. Onu sıkıca kavradı ama Anastasia onun bir peygamberdevesininkini andıran uzanışından kaçınmak için hızla ağacın etrafından dolaştı.

İnsan soylu "Yoksa biraz saklambaç mı oynamak istiyorsun?" diye kıkırdadı. "Şey, biraz ön sevişmeden kimseye zarar gelmez. Biddle seni almaya geliyor..." Ve Anastasia'nın peşinden ağacın diğer tarafına hamle yaptı. Anastasia, adamın gözlerine baktı ve eğitimdeki Yüksek Rahibenin düşüncesinde yanılmadığını gördü. Biddle, kelimenin tam anlamıyla delirmişti.

Sayılı saniyelerinin olduğunu biliyordu; bu yüzden Biddle denilen bu yaratıktan kaçınmaya çalışmak yerine yere çöktü ve tek elini ağacın kabuğuna yasladı. Diğer elini de Bryan'ın gırtlağına yerleştirdi. Gözlerini yumdu ve ağacın altındaki toprağı, orada olduğuna bütün ruhuyla inandığı zengin, zamansız ve yaşayan gücü düşündü. Onu yerden, ağacın köküne ve içine doğru fışkıran ve oradan önce ona ve onun aracılığıyla da Bryan'a akan yeşil bir çeşme gibi düşündü.

"Bana gel, güçlü ve harikulade toprak!

Doğurduğum sihir, bir şifa niyetidir!"

Aynı anda ağaç gövdesinden bir ısı kabardı ve Anastasia'nın içinden geçip Bryan'ın boynuna aktı.

"Ön sevişme süresi doldu. Haydi, işin zevkli kısmına geçelim. Haydi ama. Hiç vampirim olmadı benim." Ve bunu söylerken, bir demircinin metal cenderesini aratmayan bir sertlikle Anastasia'nın ayak bileğini kavradı. Ve Anastasia'yı, sanki oyuncak bir bebekten daha ağır değilmiş gibi Bryan'dan uzağa, hapishanenin arka girişine sürükledi. Anastasia, Bryan'ın kıpırdayıp kıpırdamadığına, göğsünü yeniden havalandıran en ufak bir soluk belirtisi olup olmadığına baktı. Biddle onu binadan içeri atıp kapıyı arkalarından çarparak kapatmadan önce gördüğü tek şey genç çaylağın iki büklüm olmuş, hareketsiz bedeni oldu.

"O ölmemişşş!"

Anastasia kafesin içindeki şeye baktı. Kuş değildi. İnsan değildi. Gerçek gibi bile görünmüyordu. Kıpkırmızı gözle-

rinin ışığı dışında gerçek dışı ve hayaletimsi görünüyordu. Gölgeler ve kabuslardan yapılma bir şey gibiydi.

"Henüz değil," dedi Biddle. "Canını emmeden önce, biraz eğleneceğim."

Yaratık "*Onu kullanmak planın parçasssı değildi,*" diye tısladı.

"Plan falan yok. Seni onun kanıyla besleyecek tek kişi benim. Bu yüzden bana istediğimden biraz daha fazlasını vereceksin. Öncesinde ona ne olduğunun hiçbir önemi yok."

Anastasia bakışlarını kafesin içindeki yaratıktan şerife çevirdi.

"Bu şey de ne?"

Biddle elini Anastasia'nın ayak bileğinden baldırına kaydırırken, "Ben de gerçekten bilmiyorum," dedi. "Görmezden gel. Gerçek bile değil zaten."

Anastasia, Biddle'dan kurtulmak için onu attığı pisliğin içinde tekmeler savurmaya başladı ama adamın çubuk gibi ince bedeni yanıltıcıydı. Kemikli ellerindeki güç inanılmazdı ve bacağını kavramasıyla Anastasia'yı kendine çekmesi bir oldu.

"Hayır! Beni rahat bırak!" Anastasia ona karşı koymak için debelendi.

"Hey, haydi ama. Siz, vampir kadınların nasıl olduğunuzu herkes bilir. Bir yığın erkeğiniz olur. Bu yüzden bakire falanmışsın gibi davranma."

Anastasia, içini kaplayan soğuk bir korkunun etkisiyle donakaldı. Hareket edebilen bir iskelet gibi üzerine eğilen insan soyluya bakakalmıştı.

Adam güldü. "Doğru. Hiç kıpırdamazsan senin için daha kolay olur."

Bir eli genç kadının ayak bileğine kenetleyen Biddle, diğer eliyle pantolonunun kemerini çözmeye başlamıştı.

Anastasia, gerçeği o zaman anladı. Bu insan soylu onu tecavüz edip öldürecekti.

Çılgın gibi dua etmeye başladı. *Ah, Nyx, lütfen bana yardım et! Böyle ölmek istemiyorum.* Sonra şok ve kanındaki ürpertinin arasında, sihrinin kesintiye uğradığı anda cebine tıktığı ajoite kristalinin sıcaklığını hissetti. Hemen yanında ise tuz kristalleriyle dolu kadife kesenin ağırlığı vardı.

Biddle elini pantolonun içine uzatırken Anastasia da cebine uzandı. Kadife keseden bir avuç tuz aldı ve insan soylunun yüzüne fırlattı.

Biddle çığlık attı, yaşaran gözlerini hızla kırpıştırarak ve silerek geri sıçradı. "Seni orospu!" diye bağırdı.

Anastasia'ya ihtiyaç duyduğu zamanı tanımıştı. Tuz kesesini ve toprağın derinliklerinden hayalet sihriyle demlenmiş, yumruk büyüklüğündeki ajoite'i havaya kaldırarak hızla geri çekildi. Eski çağlardan beri rahibeler bu kristali, ruhun netliği aracılığıyla huzur getirmede kullanırlardı ve şimdi kendini huzura ve toprağa adamış bir rahibe olan Anastasia, ruhunun derinliklerine uzanıp üzerine çömelmiş bir

halde durduğu elementiyle bağ kurdu. Tek bir hareketle kesenin içindekileri kristal bir çember oluşturacak şekilde etrafına saçtı,

"Bağlayıcı tuz, senden istediğim,

Görevin olarak beni toprağa bağlaman."

Sonra, ajoite'i bir hançer gibi tutarak tozun içine sapladı.

"Altımdaki kudretle dolu toprak,

Bu karanlık gecede sağla bana korunak!"

Aşağıdan bir barajın suları aniden serbest kalmış gibi bir güç dalgasının kabardığını hissetti. Etrafında, çayırlığın üstündeki bir şimşek misali yeşil bir ışık titreşiyordu. Anastasia avuçlarını ona bir özellik bahşeden elemente bastırarak mutluluk ve şükran gözyaşlarını kurularken, Biddle tuz çemberini aşmaya yeltendi. Kafesteki yaratık "*Hayır, yeşşşil ışşşık beni yakar!*" diye avazı çıktığı kadar haykırırken, Biddle bir acı çığlığıyla geri çekildi.

"Kes sesini!" Biddle kafesi tekmeledi ve hayaletimsi yaratık sesini içli bir ağlayışa alçalttı. Sonra Biddle ışık saçan kalkanın etrafında dönmeye başladı. "Nedir bu? Lanet olası cadı, ne yaptın böyle?"

"Elementimi beni korumaya davet ettim. Artık canımı yakamazsın." Anastasia çenesini kaldırdı ve adamın gözlerinin içine baktı. "Ben cadı değilim; toprak özelliğine sa-

hip bir vampir rahibesiyim ve sen artık bana zarar veremezsin!" diye haykırdı.

Biddle gergin hareketlerle gömleğini çekiştirerek "Sürmeyecek, sürmeyecek," dedi. "O ışık söndüğünde, sen de öleceksin."

Anastasia kafasını salladı. "Anlamıyorsun. Toprak beni koruyor. Ne ölecek, ne solacak ne de bitecek. Ve ben burada oturup Yüksek Rahibemin beni bulmasını bekleyeceğim. Seni temin ederim, beni bulacak. Gece Evi burada olduğumu biliyor. Beni ve Bryan'ı bulacaklar." Sesi titremeye başlamıştı ama altındaki topraktan güç alarak devam etti. "Ve o zaman bu akşam yaptıklarının hesabını vereceksin." Anastasia'nın bakışları Biddle'dan ayrılıp kafesin içinde acınası bir halde sızlanan yaratığa çevrildi. "Ve şu zavallı yaratığa her ne yaptıysan onun bedelini de ödeyeceksin."

"Siz, vampirler ya da hayalet yaratıklar, kimsenin umurunda bile değilsiniz."

Anastasia "Bu doğru değil," derken sözlerinin doğruluğunu içinde hissetti. "St.Louis'de iyi insanlar da var. Bizimle ticaret yapıyorlar. Hatta refakatçimiz oluyorlar. Yaptıklarından, dönüştüğün şeyden ve buraya hapsettiğin şu yaratıktan hiç hoşlanmayacaklar."

Biddle duraksamıştı ve Anastasia gözlerinde, aklının başına geldiğine dair bir kıvılcım olabilecek bir parlama görür gibi oldu. "Haklı olduğumu biliyorsun," dedi. "Bu işi burada bırak. Başkası zarar görmeden, git buradan."

Anastasia adamın gözlerinde anlayış ve hatta pişmanlık gördü ve hemen ardından bir bedene saplanan bir kılıcın ıslak ve vahşi sesi duyuldu. Biddle'ın gözleri, aniden sırtına saplanıp göğsünün orta yerinden çıkan kılıca bakarken faltaşı gibi açılıverdi. Şerif, şaşırtıcı bir zarafetle dizlerinin üstüne çöktü ve Bryan kılıcını geri çekerken gittikçe büyüyen bir kan gölünün içine yuvarlandı.

Biddle'ın tepesinde dikilen, zorlukla nefes alan çaylağın gırtlağı artık ezik değildi ama hâlâ ciddi anlamda yaralı ve harap haldeydi. Ölümcül bir hırıltıya geçit verecek ve dudakları, dişlerini ortaya serecek şekilde geri çekilmişti. Anastasia o anda, onun kelimenin tam anlamıyla ejderhaya dönüşmüş olduğunu düşündü. Tatlı çaylak, iyi kalpli ve yakışıklı Savaşçı'yı da yanına katarak gitmişti. Anastasia onun, etraflarını saran baş döndürücü kan kokusunun arasında hızlı hızlı soluk alıp verişini izlerken, Biddle'ın yanında diz çöktüğünü görünce, insan soylunun gırtlağını deşeceğini ve kanını emeceğini anladı. Anastasia'ya bütün gece boyunca rahat vermeyen uğursuz önsezi onu adeta yutmuştu ve şimdi, önsezisinin sadece Biddle'ın planıyla ilgili olmadığını anlıyordu. İşin içinde fazlası, çok daha fazlası vardı. Daha fazla toprak sihri çekmek için kendi derinliğine uzanırken, rahibe "*Toprağın kudretiyle kılıç gibi kes ve Bryan Ejderha Lankford'un gerçeğini ortaya ser,*" diye fısıldadı.

Yeşil bir ışık parlamasıyla, Anastasia'nın karşısında bir görüntü belirdi. Bu Bryan'dı; Bryan'ın tam Değişmiş yetişkin vampir hali. Yine bir savaş alanındaydı ve tamamen

bir ejderhaydı. Onun kimleri katletmekte olduğunu görünce Anastasia'nın nefesi kesildi: Dövüştükleri vampir kardeşlerinden başkası değildi.

"Gördüklerin;

Gücü merhametle yumuşatılmazsa olacaklardır."

Sözler, Anastasia'nın zihnindeydi ama ona ait değildi ve sesi daha önce hiç duymamış olmasına rağmen, Anastasia onunla konuşanın Tanrıça Nyx olduğunu hemen anlamıştı.

Anastasia ne yapması gerektiğini de biliyordu.

Bryan, Biddle'ın kanını emip kurutmuştu ve güç, zafer ve şiddetle şişmiş bir halde kılıcını çekmiş, kafesin içindeki ruh yaratığının tepesine iniyordu.

Anastasia ayağa fırlayıp koruyucu çemberden, onunla kafesteki yaratığın arasında durmak üzere fırlarken, "Bryan, dur!" diye haykırdı.

"Kenara çekil, Anastasia. Bu şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama Biddle'ın yandaşıydı, ölmesi gerek!"

Anastasia, ayaklarını yere daha sağlam bastı ve "Bryan, o bir kafesin içinde," dedi. "Biddle onu tutsak etmiş."

"Umurumda değil!" Bryan adeta hırlamıştı. Nefesi kan ve nefret kokuyordu. "Öldürülmesi gerek!"

Anastasia, Bryan'ın dönüştüğü adi ve vahşi varlık karşısında hissettiği ani korku hissini bastırmaya çalıştı. Kendi kendine *"Bu o,"* diye hatırlattı. *"O hâlâ Bryan."* Usulca uzanıp elini, genç çaylağın kılıç tutan kanlı elinin üstüne koydu.

Yumuşak bir sesle, "Bu yaratık umurunda değil ama ben umurundayım, değil mi, Bryan?" diye sordu.

Ejderha tereddütlüydü. Anastasia elinin altındaki gerilimin birazcık da olsa azaldığını hissetti. "Evet," dedi Bryan. "Sen umurumdasın."

"O zaman beni dinle. Bu akşam yeterince ölüm oldu. Senden merhametin kazanmasına izin vermeni istiyorum. Kılıcından daha güçlü ol! İçinde var olduğunu bildiğim o Savaşçı gibi davran!"

Göz göze gelip uzun süre bakıştılar ve Bryan nihayet iç geçirerek kılıcını indirince Anastasia o gözlerde; gelecekleri, onun Bryan'ını gördü.

Genç çaylak Anastasia'nın yanağını usulca okşayarak "Evet," dedi. "İçimde var olduğuna inandığın Savaşçı olmayı seçiyorum."

Anastasia onun açık kollarının arasına girmeye hazırlanırken Bryan, yüzünü acıyla buruşturdu ve genç çaylak dehşet verici bir çığlıkla yere, ayaklarının dibine yığıldı.

Anastasia çıldırmış gibi dizlerinin üstüne, yanına çöktü. "Bryan! Neler..?"

Bryan yaşlar içindeki yüzünü ona çevirince Anastasia'nın cümlesi yarıda kaldı.

"Ah!" Uzun ve hayret dolu bir iç çekti. "O kadar güzeller ki..." Titreyen eliyle uzandı ve parmaklarını yanındaki Değişimini tamamlamış vampirin yepyeni dövmesinde gezdirdi.

Bryan "Nasıllar? Neye benziyorlar?" diye sordu.

"Ejderhalar... Tam anlamıyla ejderhalara benziyorlar."

Bryan "Ejderhalar!" derken gülüyordu. Ve daha o anda aklı başına geldi ve Anastasia'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Gırtlağını temizledi ve yanında dizlerinin üstünde doğrularak, "Anastasia, Savaşçın olmak istiyorum," dedi. "Leydim, koruyucun olarak, kalbimin, bedenimin ve ruhumun yeminini kabul eder misin?"

"Sadece buna bir yemin daha eklersen. Ejderha Lankford, eğer bana hizmet yemini ediyorsan, şu andan itibaren gücünü merhametle yumuşatacağına da yemin etmelisin."

Ejderha hiç tereddütsüz karşılık verdi. "Şerefim üzerine yemin ederim." Yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirdi ve yüksek rahibesinin önünde başını eğdi.

Anastasia'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve genç kadının bakışları Bryan'dan Biddle'ın kafesinin gümüş parmaklıklarının arkasında, çöktüğü yerden onları izlemekte olan hayaletimsi ve karanlık yaratığa kaydı. "Ona merhamet et," demekle yetindi.

"O zaman izin ver, Savaşçın olarak ilk faaliyetim merhametli olsun." Uzun adımlarla kafese yürüdü. "Yaratık, ne olduğunu bilmiyorum ama seni uyarıyorum; bize zarar vermek gibi bir niyetin varsa, canımdan olanı korurum."

Yaratık tuhaf, fısıltımsı sesiyle "Özgürlük," dedi.

Bryan kılıcını hazırda tutarak ve rahibesiyle yaratığın arasında durarak yere uzandı ve kafesi açtı. Bir kanat çırpma sesinin ardından, yaratık "*Bitti...*" diye tıslayarak silinip gitti.

Anastasia "Teşekkürler, Bryan," dedi.

Savaşçısı onu kollarının arasına aldı ve "Bana gel, leydim, canım," dedi. Anastasia mutluluk ve saflıkla, gerçekten sonsuza dek mutlu olacaklarına inandığı geleceğe adım attı.

SONSÖZ

Şimdiki Zaman – Oklahoma

"Hayır!" Yanaklarından süzülen yaşlara rağmen Ejderha'nın sesi Jack'in cenaze ateşine bakarken taştan farksızdı. "Ne unutur, ne affederim. Kaçmasına izin verdiğim şey, bir Alaycı Kuzgun ruhuydu; bir beden verilince seni öldüren yaratık. Onu yıllar önce yok etmiş olsaydım, canım, aşkım; bu kaderden, bu gelecekten korunabilirdik." Kafasını sallayarak tekrarladı. "Hayır, asla unutamam."

Sonra, tamamen kontrollü hareketlerle Anastasia'nın madalyonunu avucunun içine alıp sıktı ve kalbinin üstüne bastırıp başını öne eğerek, "Artık bir rahibem yok," dedi. "Artık yeminime de bağlı değilim. Sen yokken, rahibem; sensiz, ben sadece bir ejderhayım ve bir ejderha gücünü merhametle yumuşatmaz." Yumruğunu açtı, madalyonunu önünde havaya tutup öptü ve cenaze ateşine attı.

Ateşten yeşil alevler harlandı, gerçeklik ortadan ayrılıp bir perde gibi iki yana açıldı ve Anastasia'nın hayaletimsi figürünü ortaya çıkardı. Hıçkırıyordu ve sesi ürkütücü bir yankıyla Ejderha'ya kadar geldi.

Kılıcınla kalbimi kestin,
Bryan Ejderha Lankford.

Ejderha dizlerinin üstüne düştü ve Anastasia'nın ruhunu kendine çekmesi mümkünmüş gibi alevlere uzanarak haykırdı.

Ölümün beni parçaladı...
Artık bir ejderhadır kalan bendeki.

Görüntü her an biraz daha soluyordu ama sesi, alevlerin çıtırtısını bastırmaya devam ediyordu.

Eğer sen benim nazik ve gerçek eşim değilsen,
Seni bir gün nasıl tekrar bulabileceğim?

İçin için ağlayan Anastasia, Ejderha'nın ona doyamayan bakışları altında dönüp gerçeklik yarığından uzaklaştı ve Nyx'in kollarına sığındı. Tanrıça avucunu Anastasia'nın alnına bastırdı ve rahibenin içine ışık aktı.

Ejderha "Nyx!" diye haykırdı. "İzin ver, benimle kalsın."

Tanrıçanın bakışlarında sonsuz bir hüzün vardı.

"Hasretini çektiğin huzuru bulmak için,
Cesaretini kaybetmemelisin."

Öteki Alem'in perdesi titreyerek kapandı ve Ejderha, eşini de Tanrıçayı da göremez oldu.

"Cesaret mi? Eşimi benden çalmadan önce söyleyeceğin tek şey bu mu? Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin? Seni inkâr ediyorum, Nyx. Anastasia'yı bir kez kendim buldum, yine bulurum! Bunu yine yapacağım, önce zamansız ölümünün intikamını alacağım! *Bunun için, ben Ejderha Lankford, kılıcım üstüne yemin ederim!*" Ejderha karanlığa doğru yürüdü ve devasa bir boğanın hastalık derecesinde beyaz böğrü ayın ışığıyla parlarken, canavar halinden hoşnut bir biçimde başka zevklerin peşine düşmek için arkasını döndü.

Öteki Alem'de Nyx, Anastasia'nın düşmüş Savaşçısına bakıyor ve ağlıyordu.

Şimdilik Son.